

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · sisè període · sèrie P · número 109

Ple del Parlament

Sessió 61, primera reunió, dimecres 16 de setembre de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Debat sobre l'orientació política general del Govern 255-00017/12	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 61.1

La sessió s'obre a les nou del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència i d'Interior.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00017/12).
Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

Comencem la sessió.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Abans de començar l'ordre del dia, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2020, hi ha 562 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00017/12

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat sobre l'orientació política general del Govern. I aquest debat es regirà pels articles 154 i 155 del Reglament i d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus.

En primer lloc, té la paraula el president de la Generalitat, el senyor Quim Torra. Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt bé. Molt bon dia a tothom. Com sabeu, aquest és el tercer debat d'orientació de política general en el qual prenc part; uns debats que, malauradament, des del primer, han estat completament diferents del que caldria esperar –és a dir, un balanç de l'any polític i propostes per un nou curs que engeguem; malauradament, dic–, i, en canvi, la interferència judicial i política de l'Estat espanyol en forma de repressió no permeten al nostre país ni al nostre Parlament un funcionament ple, normal i coherent amb la voluntat democràtica de la ciutadania.

Fins avui dues coses han caracteritzat aquesta legislatura. Primer, la voluntat ferma de construir un país de llibertat, de cultura i de talent. Segon, la repressió incessant i la interferència dels estaments de l'Estat en la vida política de Catalunya.

A aquests dos elements, continus al llarg de la legislatura, si ha sumat els darrers mesos un element completament imprevisit i que ha modificat tots els paràmetres de la nostra vida, i ho farà en els propers anys, amb tota seguretat, la Covid-19.

La meva intervenció pivotarà, doncs, per tant, al voltant d'aquests tres elements: el país que volem i que estem construint, l'impacte de la Covid-19 i com ho estem abordant, i, finalment, un breu apunt polític.

La gestió d'aquesta legislatura no s'entén, sense la Covid-19, i tampoc es pot deslligar de la voluntat de ser un país lliure i de la repressió com a mar de fons, tant sota el Govern de Mariano Rajoy, com de Pedro Sánchez i Pablo Iglesias.

I per què diem que la legislatura, i especialment el balanç d'aquest darrer any, no s'entén, sense la Covid-19? Doncs és evident: tot ha canviat; la dinàmica social, l'empresarial, la institucional..., s'han vist completament alterades.

Fins a principis d'any, els principals indicadors de conjuntura seguien la bona tendència dels darrers anys, però la pandèmia ho ha capgirat tot. Després de sis anys consecutius de creixement, sis anys, hi insisteixo, tancàvem el 2019 amb un creixement de l'1,3 per cent, com la resta de l'eurozona. La pandèmia, en canvi, ha obert un període ple d'incerteses. Com saben, el segon trimestre de l'any l'economia catalana va caure un 21,3 per cent; una caiguda menys pronunciada que la d'Espanya -22,1-, però, així i tot, molt per sota de l'eurozona. L'estratègia dels pròxims mesos serà clau per tal d'enfortir la represa de l'economia fins al seu ritme de creixement potencial. Fins a finals d'any això pot suposar la caiguda aproximada del 10 per cent del PIB.

A diferència de crisis anteriors, aquesta té característiques molt més conjunturals, i s'estima que la recuperació, l'any 2021, pot ser ràpida i d'una intensitat similar a la caiguda experimentada el 2020. Que aquesta recuperació efectivament sigui ràpida i que sigui consistent dependrà, en bona part, jo diria que en la gran part, d'aprofitar les oportunitats que ens brinden els fons europeus.

Pel que fa al mercat de treball, la taxa d'atur va assolir el seu mínim el quart trimestre del 2019, amb un 10,45 per cent, la xifra més baixa des de finals del 2008. Deuen recordar, les diputades i diputats, com jo acostumava a venir al Parlament i com aquelles petites dècimes en les que entre tots anàvem baixant l'atur sempre eren una dada que posava de manifest per reforçar, doncs, la importància del que la ciutadania en el seu conjunt -els empresaris, els treballadors, els autònoms...- estaven aconseguint. Havíem arribat a tornar a les xifres de l'any 2008 en termes d'atur. Aquest país havia fet un esforç enorme. I vull agrair-ho i posar-ho de manifest.

També l'ocupació, amb una taxa del 55,14 per cent, assolía el seu màxim des de la crisi anterior. Des d'aleshores, la pandèmia ho ha trencat tot, i ha incrementat l'atur fins al 12,78 per cent, si bé també per sota de la xifra estatal del 15,33 per cent.

Altres indicadors, com un de molt recent, el de la temporada turística, mostren la magnitud de l'impacte de la Covid i la incertesa de la represa. Si bé el 2019 va tancar amb un nou rècord d'arribada de turistes estrangers i despeses, les xifres dels primers set mesos es troben un menys 77 per cent, per sota dels nivells de l'any anterior.

Una altra dada interessant per veure el daltabaix que ha suposat els efectes de la pandèmia. Durant el 2019, Catalunya va reduir el percentatge de la seva població en risc de pobresa fins al 23,6 per cent, respecte al 24,7 per cent del 2018, i la població en risc de privació material severa, del 6,5 al 5,7 per cent. Ara, però, constatem un empitjorament de les condicions de vida de la població més vulnerable. I haurem de posar una atenció especial a un dels sectors més exposats: els nostres infants i els nostres joves. No ens podem permetre un país amb pobresa infantil, de cap de les maneres.

Fa anys que les estratègies empresarials han posat en valor l'acrònim anglès VUCA per referir-se a l'entorn en el qual estem immersos: volàtil, incert, complex, ambigu. Ara podem dir, per experiència pròpia, que la Covid ha instal·lat la incertesa en les nostres vides. No podem dir, no crec que ningú gosi dir, amb total exactitud, quan tornarem a la nostra vida de gener del 2020. Ens ha mostrat la fragilitat, l'exposició al risc imprevisit, la vulnerabilitat de tots plegats.

I malgrat això, malgrat aquestes circumstàncies que ho han capgirat tot, malgrat aquest enorme daltabaix, els governs hem d'anticipar-nos, hem d'actuar i dotar la nostra ciutadania de certes. I això és el que ha fet el Govern de la Generalitat des del primer dia de l'epidèmia; ens hi hem deixat la pell, treballant cada dia, des del març fins avui.

Ara bé, per fer-ho, per poder realment ser efectius contra aquesta epidèmia, quantes més eines tinguem al nostre abast, millor; com més responsables dels nostres actes siguem, millor; com més recursos tinguem, millor; com més àgils i resilientes puguem arribar a ser, millor. I no tinc cap mena de dubte que, amb tots els recursos i amb tota la sobirania, tindríem totes les garanties de fer-ho millor.

Davant la incertesa, un país preparat per als reptes futurs, un país recuperat i un país d'equitat; davant la complexitat, un país viu, un país global i un país just. Aquesta és la nostra recepta. Aquesta ha estat la recepta d'aquests dos anys llargs de mandat, i que hem desplegat fins avui. No em cansaré de repetir-ho: volem un país de llibertat, de llibertat de pensament, de llibertat d'expressió; d'autoresponsabilitat, de compromís col·lectiu; del deure cívic; un país sobirà que decideix el seu futur i que treballa per garantir-lo als seus ciutadans. N'hem tingut un magnífic exemple amb la Llei de regulació dels preus dels lloguers, que aquest Parlament aprovava fa ben pocs dies.

Per tant, entro al primer bloc de l'exposició d'avui: balanç d'acció de govern. *(Pausa.)* Tenim un gran potencial com a país. Hem tirat endavant moltes de les iniciatives a les quals ens vam comprometre, més altres de noves que han anat apareixent durant aquests anys. Algunes, de gran abast, com el Pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat. D'altres, molt més concretes, com la nova Smart UCI de la Vall d'Hebron. Això és el que intentaré, durant aquests minuts, explicar-los, de l'acció de govern.

En conjunt, des de l'inici de la legislatura, el Govern ha aprovat seixanta-set normes amb rang de llei, tretze projectes de llei i cinquanta-quatre decrets llei; la legislatura anterior es van aprovar trenta-set normes amb rang de llei. El Govern també ha aprovat vint-i-nou memòries preliminars, com a punt inicial per al desenvolupament d'avantprojectes de llei. Vam aprovar, l'abril d'enguany, encara no fa ni mig any, uns pressupostos per l'any 2020; pressupostos que semblaven impossibles d'aprovar; uns pressupostos que són la primera pedra per la reconstrucció i que augmenten en prop de 3.000 milions d'euros la despesa no finalista dels departaments respecte als darrers pressupostos aprovats, més de 4.000 milions d'euros si tenim en compte el conjunt del sector públic; uns pressupostos que per primera vegada incorporaven la metodologia UNICEF per calcular la despesa destinada a la infància; unes xifres que al juliol hem ampliat en 1.230 milions d'euros, una ampliació necessària, que s'ha destinat bàsicament a reforçar els àmbits de salut, residencial, protecció social i transformació digital del sistema educatiu de Catalunya. No podia ser d'una altra manera; estàvem en plena epidèmia. Una ampliació, doncs, necessària però no suficient, perquè necessitem més recursos; els nostres, senzillament els nostres, els recursos dels catalans, els que generem els catalans, i que desapareixen absorbits pel forat negre de Madrid.

I en tot el que hem fet hi hem posat el diàleg, l'escolta activa, la participació, el debat, estendre la mà; un element que hem reforçar i que he demanat personalment als consellers i conselleres del Govern: escoltar els sectors econòmics i socials, activar una administració que escolta la ciutadania, les entitats i les empreses, i que dona resposta a les seves inquietuds. Hem escoltat i hem donat la mà. Hem concertat amb els agents econòmics i socials i amb les entitats del tercer sector. Ens hem posat d'acord amb un grup d'experts de salut, un grup de metges, infermeres i gestors d'hospitals, per fer una proposta de reforma estructural del sistema de salut.

Aquesta és la manera que treballa aquest Govern, aquest és l'ADN de l'Administració del Govern que presideixo. Per posar un exemple, en un àmbit que els serà proper, el parlamentari. En el temps que fa que soc president –dos anys, tres mesos i vint-i-set dies–, he tingut l'ocasió de celebrar dotze debats –no entraré a especificar-los tots i cada un d'ells, però dotze debats, i tretze, si comptem el d'investidura–; deu compareixences; m'he sotmès a trenta-set sessions de control, en les quals he donat resposta a 222 preguntes dels grups parlamentaris; a més de les diverses reunions de l'espai del diàleg, així com les diverses reunions que he mantingut amb els

grups parlamentaris sobre la pandèmia. I no, no he estat només jo qui s'ha sotmès al control parlamentari; tots els consellers d'aquest Govern hi han comparegut. Compentin també les interpellacions que han contestat, així com les iniciatives parlamentàries que adrecen vostès per escrit al Govern.

Però, més enllà d'això, deixin-me detallar-los algunes de les accions que hem desenvolupat per avançar cap al país que volem: viu, recuperat, preparat per als reptes futurs, global, d'equitat, d'igualtat i just.

En primer lloc, un país viu. Perquè és aquest el país que tenim: un país viu, ple de dinamisme. Ho he pogut constatar al llarg de les meves visites arreu de totes les comarques catalanes. N'he visitat quaranta-una; n'ha faltat una. Són comarques, totes elles, que volen plenes de vida, a les quals cal dotar d'oportunitats per tothom, a la recerca d'un equilibri entre el territori, les persones i el desenvolupament sostenible d'acord amb l'Agenda 2030 de la qual els parlaré més endavant. Davant de la constatació dels fenòmens del despoblament, l'envelliment i l'abandonament territorial, hem endegat l'estratègia de dinamització territorial que en vam anomenar «País d'oportunitats, país viu»; un projecte per generar oportunitats d'activitat econòmica amb tres principis inspiradors: la transversalitat, per alinear polítiques i prioritats de les diferents administracions; la bilateralitat, establint una relació sòlida i estable amb el món local, i la singularitat, tenint sempre presents les especificitats de cada territori –és evident que la normativa urbanística que serveix per al barri de Gràcia no es pot aplicar amb la mateixa literalitat a la Terra Alta, per exemple. Fins al moment, s'han constituït quatre comissions territorials a les comarques amb un índex elevat de despoblament i envelliment poblacional; són el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre.

En aquesta línia d'aliança amb el món local, hem reforçat la bilateralitat amb els ajuntaments de Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat i Terrassa, a la vegada que hem recuperat el Pla únic d'obres i serveis, el PUOSC, instrument vital i importantíssim per als ens locals. El nou PUOSC, dotat amb 250 milions d'euros, vol impulsar i millorar la prestació de serveis públics, afrontar la situació d'esclatxa digital entre territoris, fer front als riscos naturals creixents i impulsar les inversions en equips i accions derivades d'activació econòmica. Amb el pla, s'activaran un total de 645 milions d'euros en obra pública per a la realització de 2.102 actuacions a tot el país durant els propers cinc anys, «perquè el poble més petit pugui acollir l'empresa més gran», diu la campanya engegada sobre la fibra òptica. Hem accelerat el desplegament de la fibra òptica per fer-la arribar a tots els municipis de més de cinquanta habitants. Aquest 2020 haurem complert amb el compromís de connectar totes les capitals de comarca, i haurem dedicat, només en aquesta legislatura, més de 70 milions d'euros per desplegar la xarxa de fibra òptica de nova generació a tot el país. Una vegada acabades les obres, el 2021, el 90 per cent de la població de Catalunya quedarà coberta amb la xarxa de fibra òptica de la Generalitat, un dels projectes més importants i un dels projectes que, si m'ho permeten, per al món que vindrà, per al món de després de la Covid, em semblen de més rellevància.

En aquest país viu que volem no hi pot faltar una aposta decidida per les polítiques agroalimentàries. Hem de destacar l'esforç fet per millorar la competitivitat dels sectors productius, que arrossegueu anys de dificultat, a través de plans específics com el de la fruita dolça, que ha comptat amb una inversió de prop de 20 milions d'euros i trenta-dos accions concretes; els cítrics o l'avellana, als quals s'afegeixen els plans de xoc en suport del sector vitivinícola i del sector marítim.

També tot el treball fet encaminat a establir una nova política alimentària de país basada en la producció local d'aliments i la gestió sostenible del medi, i que s'identifica sota la marca ja creada amb el nom «Catalunya, on el menjar és cultura». Hi hem establert eines que modernitzen el nostre sector primari, com l'aprovació del nou Decret de gestió de la fertilització del sòl i de les dejeccions ramaderes, llargament esperat pels ramaders i pels gestors i consensuada amb totes les parts.

L'aprovació de la primera Estratègia marítima de Catalunya 2030, innovadora a nivell europeu, i el Decret de governança de la pesca professional, que preveu fer una gestió de baix a dalt, integrada per tots els sectors afectats, des de les pescadores i pescadors als centres de recerca. Un territori agrícola, ramader i pesquer vitals. Avui més que mai sabem què ens hi juguem amb el sector primari, un dels sectors essencials, i que durant aquesta epidèmia, si m'ho permeteu, doncs, ha demostrat fins a quin punt és rellevant per al dia a dia del país.

Com deia, en un país on conviuen grans urbs amb municipis petits hem desenvolupat diverses eines de planificació i projecció urbanística com, per exemple, a l'Alt Pirineu, on hem aprovat el Pla director urbanístic de revisió de sòls no sostenibles que proposa l'extinció de 8.552 habitatges i de tres-centes hectàrees de sòl de creixement residencial inadequat. Defensem un desenvolupament urbà ordenat, que permeti tenir un territori dinàmic, equilibrat i sostenible. El següent pas serà l'aprovació definitiva d'aquest mateix pla per a la costa gironina, una decisió valenta i inèdita en la història del país –i voldria recordar aquella moratòria urbanística que aquest Govern va impulsar i que va, si m'ho permeten, salvar la Costa Brava d'una destrucció que l'amenaçava. Aquesta ordenació es complementa amb la redacció de l'Agenda Urbana de Catalunya, que servirà per afrontar els reptes tecnològics, ambientals, energètics i de cohesió social propis de les àrees urbanes del segle XXI en la recerca d'un equilibri entre el món urbà i el territori, dos mons als quals cal garantir el dret a la mobilitat.

Fixeu-vos, primer: fibra òptica, desenvolupament del sector primari, establir les condicions perquè tothom en aquest país pugui tirar endavant els seus projectes de vida i professionals allà on cregui que ell desitja tirar endavant aquests projectes. Però perquè tot això sigui possible necessitem una eina indispensable, que és la mobilitat. La mobilitat, un país en xarxa, un país de transport públic com a element de cohesió social i territorial. Vull destacar en aquest àmbit la posada en servei de la nova L10 Sud del metro, amb noves cinc estacions, tres a Barcelona i dos a l'Hospitalet de Llobregat; o la construcció del túnel de Trespunts, a l'Alt Urgell, una de les obres més importants que estem desenvolupant.

També el desplegament i potenciació de la xarxa de busos exprés i de les comunicacions comarcals a les zones rurals, amb extensió del transport a la demanda, que va portar el 2019 a assolir el nombre màxim de viatgers en el conjunt de la xarxa de transport públic de Catalunya.

Si em permeteu un somni personal..., jo que vaig tenir, doncs, la sort de viure dos anys a Suïssa. A Suïssa no hi han AVEs. Suïssa és un país que viu en xarxa, on cada poble, fins i tot els més remots, perduts en qualsevol, doncs, dels cims dels Alps suïssos, sap que en una hora passa un transport públic per aquell poble. Aquesta és la Catalunya en xarxa que jo somio: que tots els ciutadans sàpiguen que, visquin on visquin, cada hora hi passarà un transport públic que els podrà connectar amb la resta del país.

En aquesta esfera territorial de mantenir el territori viu i atractiu, el Parlament ha aprovat la creació de l'Agència de la Natura de Catalunya, i el Govern, l'Estratègia del patrimoni natural i de la biodiversitat de Catalunya, document que marca l'acció de govern en aquesta matèria fins al 2030.

No puc deixar, finalment, d'esmentar dues fites importants d'aquesta legislatura relacionades amb el cicle de l'aigua, que, si bé vam iniciar en legislatures anteriors, han finalitzat en aquesta. Primer, hem sanejat l'Agència Catalana de l'Aigua, que en el període 2011-2019 ha liquidat un deute bancari de 1.388 milions d'euros, fet que ha permès, per exemple, destinar més de 50 milions en restauració de rius i reparació d'infraestructures del cicle de l'aigua afectades pel temporal Gloria del pasat gener. Segon, hem creat l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat, l'ATL, que gestiona la xarxa d'abastament d'aigua per a 4 milions i mig d'habitants i reforçar el control públic i la democratització per mitjà de la participació ciutadana. La nova

ATL, pública, invertirà 150 milions d'euros en cinc anys per modernitzar les instal·lacions i millorar l'eficiència de la xarxa. Tot plegat per garantir una gestió de l'aigua amb criteris sostenibles, ja que és també un element fonamental per garantir-ne la qualitat i la disponibilitat amb criteris socials, econòmics i ambientals.

Segon punt, un país recuperat. Recuperat, també, perquè veníem d'una crisi econòmica de la qual ens estàvem refent i per la qual estàvem impulsant tota una sèrie d'iniciatives per generar activitat econòmica i oportunitats laborals. Una situació que, com explicava, s'ha vist sacsejada rotundament per l'emergència sanitària, però val a dir que no hi hem deixat de treballar ni un instant.

La modernització del país passa també per facilitar l'activitat econòmica a les empreses i per generar ocupació –no pot ser de cap altra manera–, al costat de les empreses i defensant cada un dels llocs de treball. Aquesta també ha sigut la política que ha manat aquest Govern. Hem aprovat, per a això, la Llei de facilitació de l'activitat econòmica, per agilitzar les relacions entre empreses i administracions, i que ha beneficiat 564.000 empreses i 362.000 autònoms o hem desplegat el Pla d'implantació de la finestreta única empresarial 2019-2021, amb la pime al centre de la gestió. També s'han aprovat les APEUs, la llei per crear les àrees de promoció econòmica urbana, per fomentar el comerç i reforçar el paper de les entitats associatives comercials, o l'Agenda comerç 20/21. Hem elaborat un pla de màrqueting turístic i un pla estratègic de turisme 2018-2022, que ara estem reorientant a les noves circumstàncies, a més de comptar amb ajuts i mesures directes arran de la crisi de la Covid. Des de l'ICF s'ha continuat impulsant el finançament d'empreses, persones emprenedores i entitats, amb l'objectiu de contribuir al creixement, innovació i sostenibilitat de l'economia catalana. En concret, durant l'any 2019, es van finançar 1.564 empreses i autònoms per un valor de 662,3 milions d'euros, cosa que representa un increment del 10 i mig per cent respecte al mateix període de l'any anterior. Bona feina.

No puc deixar de dir que m'amoïna la situació industrial del nostre país. Concentrem una quarta part de la indústria espanyola. La producció industrial va caure un 1,3 per cent el 2019 i un 6 i mig per cent al mes de juliol respecte a la de fa un any. Per tant, aquí hem de concentrar-hi molts esforços. Així ho hem fet, treballant per trobar una solució al tancament de Nissan, sense descans, però les notícies que arriben d'altres empreses, com per exemple la cristalleria Saint-Gobain o Bosch, totes dues al Penedès, ens preocupen. Per això, també, que els nostres consellers hi estiguin també abocats i decidits a trobar-hi una solució. Perquè l'hem de trobar. Hem d'arribar a acords. Hem de moure cel i terra per mantenir i reorientar l'activitat i guardar cada un dels llocs de treball.

Tenim en marxa el desplegament del Pacte nacional per a la indústria 2017-2020, del qual s'ha executat el 92 i mig per cent del primer trienni i ja s'està treballant en el futur. També hem posat en marxa un pla de suport a la indústria de la mobilitat i de l'automoció per ajudar a reconvertir més de dues-centes empreses del sector.

Catalunya depèn de la fortalesa del seu mercat de treball i de la qualitat de les relacions laborals. No som un país de primeres matèries; som un país de talent. I per això és tan important cada una de les nostres iniciatives empresarials. Per això és tan important cada un dels nostres treballadors. Ens cal un esforç conjunt, consensuat, de totes les organitzacions i per això vam constituir, l'abril passat, el Consell de Diàleg Social, format pel Govern, sindicats i patronals més representatives, com a òrgan de participació institucional permanent que ha de vetllar per fer una passa endavant en el marc català de relacions laborals, reforçar el diàleg i la concertació social com a mecanismes per enfortir el teixit productiu del país. També hem constituït el Consell de Treball Autònom, que restava encallat des de feia més de deu anys, com un espai de concertació social específic per acordar les mesures de promoció del treball autònom i debatre per donar respostes als reptes immediats, a banda de trobades periòdiques i sistemàtiques amb representants del Tercer Sector Social a

través de la Taula del Tercer Sector i, després, concertant el document de la Catalunya social, del qual els parlaré més endavant.

Cal destacar, també, l'augment del pressupost de polítiques d'ocupació, que el 2019 va arribar a gairebé 1.000 milions d'euros –920–, on la prioritat s'ha posat en els grups de risc d'exclusió –persones majors de 45 anys, aturats de llarga durada, joves, dones, persones amb baixa qualificació i persones amb discapacitat–, així com el desplegament complet de la renda garantida de ciutadania, amb l'aprovació del seu reglament i l'assoliment del cent per cent de l'indicador de renda de suficiència. La renda garantida de ciutadania ja compta amb més de 126.000 beneficiaris i més de 30 milions mensuals de despesa, *mensuals* de despesa.

Tercer punt. Un país preparat per als reptes futurs. Volem situar Catalunya com a pol de coneixement, formació, innovació i lideratge en el canvi tecnològic per a la millora de les condicions de vida. En aquest sentit ha tingut un paper importantíssim el Pacte nacional per a la societat del coneixement, del qual vam aprovar el document final el dia 9 de juny passat, i que en una primera fase, fins a l'any 24, preveu assolir una despesa global en R+D+I del 2,12 per cent del PIB català, amb l'objectiu d'igualar-nos a la mitjana actual de la Unió Europea.

En el marc d'aquest pla estem tramitant el text definitiu de l'Avantprojecte de la llei de ciència de Catalunya, després d'haver estat exposat a informació pública per tal que s'aprovi properament com a projecte de llei amb l'objectiu de reforçar l'autonomia dels centres de recerca i situar Catalunya en l'elit de la investigació internacional, desenvolupament pendent de l'article 158 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Catalunya és seu d'Infraestructures de recerca de referència mundial, com ara el sincrotró Alba-CELLS o el Barcelona Supercomputing Center, al qual aquest any 2020 la Comissió Europea ha atorgat un ajut de fins a 100 milions d'euros per al cofinançament del superordinador MareNostrum 5, que serà un dels més ràpids i de major capacitat de càlcul del món. Una infraestructura per a la qual el pressupost d'aquest any contempla una inversió inicial de 9 milions d'euros per poder fer front, ja, a les primeres adaptacions i instal·lacions que requerirà aquesta nova versió del supercomputador català.

En definitiva, tot plegat suposa un canvi de tendència respecte dels anys següents a la crisi i de les pròrrogues pressupostàries, que permet la consolidació de la formació, l'atracció i retenció del talent necessari per impulsar la innovació i enfortir el nostre teixit econòmic, des de la confluència del món acadèmic i investigador i el món de l'empresa, aquest cercle virtuós, aquest triangle entre centres de recerca, les nostres universitats i les empreses. Un lideratge que no s'entendria sense l'aportació de les noves tecnologies. Internet i la revolució digital estan transformant acceleradament la vida de les persones, la indústria i els serveis. És així. Ho hem vist encara més, si hi cap, durant aquests mesos de pandèmia i des del Govern s'han fet els deures per complir en aquesta cursa digital. Impulsem una agenda digital del país, en què destaquen les estratègies que hem elaborat d'intel·ligència artificial, de 5G, *blockchain*, de ciutadania digital, d'Administració digital o de ciberseguretat. En aquest sentit, com saben, hem posat en marxa l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya i hem aconseguit prorrogar el compromís fins l'any 2024 del Mobile World Congress, conscients que, malgrat que no es va poder celebrar l'edició d'enguany, és una fita cabdal per al nostre país, en tant que generadora d'innovació i de capitalitat. Tot plegat, situa Catalunya al *top* cinc dels països més avançats digitalment d'Europa, tal com estableix el Digital Economy and Society Index, el DESI, l'índex de referència creat per la Comissió Europea per mesurar i comparar la competitivitat digital a Europa.

Catalunya obté, doncs, una excel·lent posició en connectivitat, on és líder en cobertura de banda ampla mòbil i en serveis públics digitals. Sí, som un referent internacional i n'hem d'estar orgullosos, de ser-ne, però n'hem de seguir sent i hem de

seguir treballant perquè això sigui així, i, per tant, hem de potenciar tots aquells projectes amb una clara visió internacionalitzadora.

Aquest estiu vam poder anunciar un projecte de vital importància per a l'economia digital de Catalunya: l'arribada d'un cable submarí de fibra òptica de connectivitat internacional que ha de convertir Catalunya en un pol d'atracció de grans inversions de la nova economia digital i que ha de permetre al nostre ecosistema tecnològic prestar millors serveis digitals a tot el món.

Paral·lelament, per tal de poder portar a terme una acceleració de la transformació digital dels centres educatius, hem de garantir la igualtat d'oportunitat i de la lluita contra la bretxa digital. Per això, vam aprovar el Pla d'educació digital 20-25, el qual s'ha dotat d'una partida extraordinària de 185 milions d'euros fins a l'any 25. El pla preveu aportar 300.000 ordinadors portàtils per a l'alumnat de tercer d'ESO fins a la postobligatòria; 110.000 paquets de connectivitat per a l'alumnat vulnerable; en el centre s'instal·laran 1.230 xarxes LAN wifi, i als docents se'ls facilitarà fins a 85.000 dispositius per poder-ne fer ús des de casa seva.

Una assignatura que teníem pendent, però, i a la qual caldrà dedicar encara més esforços en el futur per construir el país de qualitat que volem, és el model català de formació professional que defineix la Llei de formació i qualificació professionals i que es va aprovar també amb el consens d'agents econòmics i socials, així com de l'Administració educativa i de treball. S'ha continuat desplegant aquesta legislatura amb l'entrada en funcionament de la Comissió Rectora del Sistema de Formació i Qualificació Professionals per a la integració de l'FP inicial, contínua i ocupacional; també amb l'aprovació del document de bases de l'Estratègia catalana de formació i qualificació professionals de Catalunya o els estatuts de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals de Catalunya, també en el si de la comissió rectora del sistema. Però volem impulsar aquesta nova formació professional. Entre els anys 2018 i 2021 destinarem i ja hi hem destinat 27 milions d'euros a diferents programes, tots ells relatius a l'FP dual, a nous cicles, a formació del professorat, etcètera.

Volem, doncs, uns equipaments públics moderns i eficients, també, i per això s'ha començat el trasllat de gairebé 2.400 funcionaris de la Generalitat al nou districte administratiu, fet que suposarà un estalvi de 70 milions d'euros per a les arques públiques, però sobretot una modernització i una nova forma de treballar de l'Administració pública, moderna, eficaç, *less paper*, adaptada als nous temps, per tal de respondre als reptes i a les necessitats canviants del país i els seus ciutadans.

Hem treballat per maximitzar el retorn social dels recursos públics a favor de la ciutadania a través d'una gestió més eficient, avaluant l'impacte de les polítiques públiques i utilitzant la contractació com a palanca de transformació econòmica i social. Per això vam aprovar, per exemple, l'Estratègia catalana de contractació, el model de l'estratègia de política fiscal corporativa o la reserva de contractes públics amb entitats que fomenten la integració i la inserció social.

I és evident, evidentíssim, és el que ha passat aquests mesos amb l'epidèmia, que en aquest procés de modernització hi ha un paper preponderant del teletreball, en el qual la Generalitat ha estat pionera en regular-lo a través d'un decret que situa el treball a distància com una opció més en l'Administració, penso que en línia del que ha de ser una administració del segle XXI.

Quart punt. Un país global. No, no ens resignem a estar tancats dintre del nostre espai que ocupem geopolític. Volem ser un país actiu dins d'un món globalitzat. Volem tenir veu pròpia als debats i als reptes, perquè el món és responsabilitat de tots, de petites i grans nacions. Volem millorar les condicions del planeta i ser peça activa per construir un món millor.

Això comença, per exemple, parlant de l'acció pel clima, que requereix un treball transversal que integri tant l'esfera ambiental com la social i econòmica. I per això el Govern ha declarat formalment l'emergència climàtica per assolir els objectius en matèria de mitigació establerts a la Llei del canvi climàtic. Per això vam celebrar la

primera Cimera Catalana d'Acció Climàtica amb l'objectiu d'incentivar l'acció mitjançant l'adhesió a compromisos reals i tangibles en la lluita i adaptació al canvi climàtic. Un compromís que no és nou d'ara, sinó que es remunta a anys enrere, quan gairebé ningú no en parlava ni en feia cas. No és estrany, doncs, sinó que cal que ens felicitem pel fet que el portal web sobre canvi climàtic de les Nacions Unides hagi acceptat la inclusió en la seva base de dades de l'indicador global d'adaptació als impactes del canvi climàtic de Catalunya; tot un reconeixement a la feina impulsada en aquest àmbit pel Govern.

Quant a la matèria energètica, s'ha iniciat la tramitació de la Llei de transició energètica de Catalunya, que té l'objectiu d'aconseguir un model energètic totalment basat en energies renovables el 2050 i fixarà els principis per complir la Llei de canvi climàtic i les bases del Pacte nacional per a la transició energètica de Catalunya. A la vegada que hem aprovat un decret llei de mesures urgents per a l'emergència climàtica i l'impuls de les energies renovables, que elimina barreres administratives i que estableix procediments molt més àgils per a la implantació de l'energia eòlica i fotovoltaica.

El món, respectant tota la diversitat de pensament i de fer, en les coses importants, ha d'anar a una. D'alguna manera tots som llogaters en aquest planeta Terra, tot està connectat. Les conseqüències que pren un país afecten l'altre, per bé o per malament; no estem aïllats.

Per això hem posat el nostre granet de sorra per encaminar-nos cap on –i nosaltres hi estem d'acord– diu l'ONU. Hem aprovat el Pla nacional per a l'Agenda 2030 Catalunya, que conté 920 compromisos, dels quals 810 s'implementaran a Catalunya i 110 tindran una repercussió a nivell global. Fruit d'això ha nascut l'Aliança Catalunya 2030, un gran pacte de país que demostra la capacitat de posar-nos d'acord quan cal, i per al món és ara que cal. Reivindico la tradició pactista a Catalunya, penso que aquest va ser un gran pacte. I, en aquest cas, més de tres-centes persones representants d'una trentena d'organitzacions i entitats catalanes de diversos àmbits van fer possible aquesta aliança que ens dota d'un futur esperançador.

L'alentiment del comerç i els intercanvis globals visibles des d'abans de la pandèmia per les tensions entre la Xina i els Estats Units i la incertesa lligada al Brexit han patit també l'impacte del coronavirus. Tanmateix, cal subratllar que les exportacions catalanes de béns van incrementar el seu ritme de creixement fins al 3,1 per cent el 2019 respecte al 2,2 per cent del 2018, i encara al febrer mantenien un ritme de creixement positiu. I a partir del maig es van incrementar de nou.

La diversificació de les exportacions ha estat clau per tal de reduir l'impacte del sotrac als nostres mercats europeus. Així, de gener a juny, les exportacions acumulades a la Xina van augmentar un 56,6 per cent respecte al 2019. I també la millora tecnològica: fins al juny, l'exportació de béns de nivell tecnològic alt creixien un 11,2 per cent en termes acumulats. Penso que també aquestes dades positives ens han de fer reflexionar sobre el món post-Covid i les oportunitats del món post-Covid que s'obren per al nostre país.

Pel que fa a la inversió estrangera, si agafem mitjanes quinquennals per reduir-ne la volatilitat, observem que en el període 2015-2019 es troba en 35,2 per sobre del període anterior. En aquell primer trimestre d'enguany, Catalunya va atreure..., atraure –perdó– 668 milions d'euros, xifra que representa un quart de la inversió rebuda a tot l'Estat. En termes interanuals, la caiguda fou només del menys 9,6 per cent en relació amb el 64,2 per cent de l'Estat, continuant la tendència del tancament del 2019.

En tot moment hem estat conscients de la importància que té l'economia global per a les empreses del nostre país, per a la nostra economia. En aquest sentit, en aquest món global i complex hem creat la iniciativa Catalonia Exponential per ajudar les empreses catalanes a aplicar la innovació del Silicon Valley en tecnologies com el *blockchain*, la impressió 3D, el *big data* i la intel·ligència artificial, o la fines-

treta Brexit per acompanyar les empreses catalanes davant un Brexit que es va fer efectiu el gener passat, o el pla de barreres a la internacionalització que ha impulsat Acció i les seves oficines a l'exterior.

Tot plegat, totes aquestes accions, que ara tan sols podem fer-ne un apunt, va fer que el *Financial Times* reconegués el febrer passat Catalunya com la millor regió per invertir al sud d'Europa per al període 2020-2021. La tercera vegada que Catalunya se situava al capdavant d'aquest rànquing bianual, un dels més prestigiosos a escala internacional. Dins d'aquest món global en el que ens movem, doncs, la nostra veu s'ha de fer sentir.

El meu mandat va començar amb la devastació que va causar el 155. Per això, el primer que vam fer va ser reobrir les delegacions a l'exterior i aturar el mandat de la liquidació del Consell de la Diplomàcia Pública, el Diplocat. I totes les contínues i permanents pegues que ha anat posant el Govern espanyol, sigui del color que sigui, hem pogut obrir tres delegacions noves: a Tunísia, l'Argentina i Mèxic. I s'està treballant per obrir-ne a tres més: a Austràlia i Nova Zelanda, al Japó i al Senegal. Absolutament necessàries en aquest món global, com els deia. I per la potencialitat exportadora del nostre país i de capacitat d'atraure inversions del nostre país, també en la pandèmia s'ha demostrat que són útils per als ciutadans de Catalunya: des del 12 de març del 2020 s'han atès més de tres mil persones atrapades a l'estranger durant la pandèmia, des de cent nou països. Moltes d'aquestes persones no han anat a les ambaixades espanyoles, sinó que venien a les delegacions de Catalunya per trobar solucions als seus problemes.

I com que al món no estem sols, després d'aprovar el Pla director de cooperació al desenvolupament 2019-2022, hem desplegat els plans anuals corresponents, que aquest 2020 preveu l'increment més elevat que s'ha fet mai en aquest àmbit: l'ajut oficial al desenvolupament arriba als 52,8 milions d'euros, un augment que referma la voluntat de la Generalitat de destinar el 0,7 per cent dels pressupostos del Govern a la cooperació l'any 2030.

Cinquè. Un país d'igualtat i d'equitat. Des del discurs d'investidura, si m'ho permeten, hem insistit en el mateix: un país en el qual l'estat de benestar sigui un dels pilars per garantir la igualtat, l'equitat i la cohesió social; salut, educació, drets socials, habitatge, igualtat i cultura com a fonaments d'aquest edifici de drets socials que volem. Sí, cultura també, aquí, com a dret social que volem per al país.

En matèria de salut, la legislatura ha prioritzat l'atenció primària, els professionals i la prevenció. Un dels primers actes dels quals vaig prendre part com a president va ser la inauguració del CAP de la Mina, un cap pioner en la nova estratègia d'atenció primària i salut comunitària, i un dels darrers actes, conjuntament amb el vicepresident, va ser l'acord de la nova ubicació de l'Hospital Universitari Doctor Trueta després de nou anys de negociació, i el que significa per a tots els gironins saber que tindrem un nou hospital. Així com també l'acord per ampliar el CAP Raval fa uns mesos. Tot això deuen ser els problemes reals de la gent, dic jo.

A nivell hospitalari, s'ha inaugurat la nova *smart* UCI de la Vall d'Hebron, que atindrà 2.200 pacients a l'any i que és la més gran de l'Estat, i hem començat les obres del nou hospital de Viladecans, al qual invertirem 61 milions d'euros, llargament reclamat. Només per posar dos exemples importants en l'àmbit de salut.

Tenint en compte que veníem d'una crisi amb els professionals sanitaris, crisi resolta també parlant i dialogant amb ells, vam crear el Fòrum del Diàleg Professional per donar veu als professionals de la salut i donar un primer full de ruta de polítiques professionals de salut de Catalunya, amb 185 accions per als pròxims quatre anys.

També hem creat, els hi deia al començament, un comitè d'experts per a la transformació del sistema públic de salut, format per persones de reconegut prestigi en l'àmbit del sistema sanitari i de l'economia de la salut i de l'Administració pública, i que dilluns que ve al Palau de la Generalitat em presentaran ja el document en el qual resumeixen les seves propostes.

Si en algun punt demano a aquesta cambra que hi hagi un consens per tirar endavant aquesta reforma estructural del sistema salut més necessària que mai és aquest. Estic segur que discreparem en molts temes, però els demano l'esforç, la seva col·laboració i un debat honest sobre la proposta que trenta professionals independents de salut fan al país per reformar estructuralment el sistema de salut. És una oportunitat que no podem deixar escapar. I els demano la seva col·laboració.

Tot plegat acompanyat d'un increment de recursos gràcies a l'aprovació del pressupost del 2020, que ha representat la segona inversió en salut més alta de la història, amb 9.789 milions d'euros. Poso, per exemple, la reformació de l'atenció primària, amb l'aprovació fa tot just uns dies del Pla d'enfortiment i transformació de l'atenció primària, amb una inversió de gairebé 300 milions d'euros fins al 2022. Contempla accions i mesures estructurals i de futur com la incorporació de més de 3.800 nous professionals de diverses especialitats i amb nous perfils. Es preveu respondre així al 25 per cent –25 per cent– d'increment de demanda sanitària prevista el proper any, en aquest àmbit fonamental del sistema de salut del país.

També –hem dit Salut– Educació: també les polítiques educatives tenen un paper vital en la construcció d'aquest país d'igualtat, d'equitat i de cohesió social. Per tal de combatre la segregació escolar i garantir de forma efectiva i real un model educatiu basat en la igualtat d'oportunitats, es va aprovar l'important Pacte contra la segregació escolar amb el consens, una altra vegada, dels diferents actors que intervenen en l'àmbit educatiu. S'ha avançat també en el desplegament del Decret d'educació inclusiva, com a eina de cohesió social i territorial, amb la contractació de 445 nous professionals el 2020, que se sumen als tres-cents incorporats els dos últims anys. Està prevista una inversió de 54 milions d'euros per a docents i tècnics, monitors, transports, serveis, formació i despeses tecnològiques.

S'han impulsat també –i cal dir que aquesta ha sigut una iniciativa del conseller Bargalló molt interessant i que beu de la tradició pedagògica del país– els instituts escola, com a model públic que potencia la continuïtat i la coherència del projecte educatiu al llarg de les diferents etapes. En la línia iniciada els dos darrers anys, aquest curs escolar incrementa en vint-i-nou els instituts escola arreu de Catalunya. En total seran vuitanta-tres, els centres d'aquesta tipologia. Aquest 2020 s'han acabat obres per un valor de més de 76 milions d'euros tant en centres de nova construcció com rehabilitacions. A més, s'han aprovat disset noves construccions i grans actuacions en obres en centres educatius per valor de més de 90 milions d'euros.

També, gràcies als pressupostos i a les negociacions que van portar a aquests pressupostos, aquest any es recupera la inversió en l'educació de zero a tres anys, tot passant de 0 a 70 milions d'euros, una etapa educativa clau en el desenvolupament dels infants i en la igualtat d'oportunitats.

I, en un altre ordre de coses, també lligat als nous pressupostos, s'ha aprovat també el Decret de preus públics universitaris per al curs 20-21, que estableix que tots els estudiants de les universitats públiques catalanes pagaran un 30 per cent menys en el preu de la matrícula dels estudis de grau i de màster universitari, una reducció de preus que continuarà en cursos propers, amb la igualació de preus de màsters a grau i la potenciació de beques salari per als col·lectius que més abandonen el sistema educatiu, malgrat tenir capacitat i mèrit.

Això millorarà l'equitat i eficàcia del sistema públic de beques i ajuts a l'estudi, pendent –pendent– del traspàs per l'Estat malgrat les sentències favorables a Catalunya, però ja sabem que quan tenim sentències favorables, l'Estat no traspasa res.

En l'àmbit social, són moltes les fites que podríem destacar, però voldria esmentar l'acord assolit recentment amb la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social i la Confederació, sota el nom «Acord per una Catalunya social», que estableix les línies del model de recuperació social, els eixos en què s'ha d'estructurar l'orientació de les polítiques públiques de la Generalitat en l'era post-Covid-19 i que representen més de 4.200 entitats del tercer sector a Catalunya. Penso que també és un dels grans

acords de país, juntament amb l'acord de bases de reactivació econòmica i protecció social que vam acordar en el Consell de Diàleg Social amb les entitats, patronals i sindicats.

També, si m'ho permeten –i era un tema en el qual jo personalment doncs hi estava molt directament implicat–, estic molt content d'haver avançat en el Pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat, pel qual ja s'ha constituït la taula del pacte, formada per una seixantena d'entitats, i que la setmana que ve tornem a tenir una reunió per seguir treballant en aquest tema. Ha d'abordar, des d'un punt de vista legislatiu, pressupostari i de polítiques públiques, tots els reptes que tenen els ciutadans amb discapacitat, tots els reptes.

També hem aprovat els instruments que guien l'actuació del Govern en l'àmbit social, com el Pla interdepartamental de suport a les famílies 19-21, el Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, horitzó 2021; l'Estratègia catalana per a l'acollida i la inclusió dels infants i joves emigrats sols, i s'ha començat a treballar en el Pla estratègic de serveis socials 20-25, entre molts d'altres. En resum, hem fixat les línies dels serveis socials del futur.

Però un país just es caracteritza també per una política decidida d'habitatge, i centrada a facilitar-ne l'accés i la conservació a les persones més vulnerables. Així, hem aprovat el Decret llei 17/19, de 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge. Hem recuperat la Llei de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, amb la nova vigència dels articles que fan referència al lloguer social i la cessió obligatòria d'habitatges dels bancs; la modificació del planejament a Barcelona, per destinar el 30 per cent de les noves promocions o rehabilitacions d'habitatges protegits, o treballar per a la contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge, per frenar l'increment dels lloguers.

Hem vist que el Govern no està sol, i ens n'alegrem, i que el Parlament de Catalunya és igual de conscient que nosaltres, quan hem de trobar solucions als problemes d'habitatge que tenim a Catalunya, aflorats, com tantes altres coses, encara més en aquest temps de pandèmia. I, si bé des del Govern estàvem treballant en un projecte de llei d'arrendament de finques urbanes, els grups parlamentaris us heu avançat en el temps. Des del Govern ens vam fer nostra la vostra proposició de llei que vam aprovar fa uns dies, i me'n congratulo especialment perquè hem fet possible amb aquesta llei –que estic convençut que no serà recorreguda pel Govern més progressista de la història espanyola–, hem fet el possible per a la contenció dels preus del lloguer als barris o ciutats, amb falta acreditada d'habitatge assequible, fent real alhora la vetlla dels drets i dels interessos legítims de totes les parts.

Una política eficient d'habitatge no només ha d'actuar sobre la demanda i la seva regulació, sinó que ha de tenir una visió global i apostar també per incrementar l'oferta d'habitatge protegit en règim de lloguer. En aquest sentit, entre els anys 18 i 19, s'han destinat 104 milions d'euros per adquirir 1.409 habitatges per la via del templeig i retracte. Això ha fet possible, juntament amb altres mesures, que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya passés de gestionar 18.748 habitatges destinats a lloguer social, a finals del 18, a gestionar-ne 20.440 a finals del 19. I per ampliar el parc públic d'habitatges de lloguer, en el bienni 20-21, se'n construiran 663 més, amb una inversió de 75 milions d'euros.

A més, per garantir la permanència a l'habitatge, el 2019 van atorgar més de 61.000 ajuts per import superior als 112 milions d'euros, xifra notablement superior als 45.000 ajuts per import de 82 milions, que s'havien concedit al 2015.

Salut, educació, habitatge, cultura... Com els deia, sí, cultura, aquí, justament aquí, com un dret social. D'acord amb la declaració de Friburg, la cultura i la llengua són drets socials, i com a instruments de cohesió social, el Govern ha reforçat en aquesta legislatura la transversalitat de diverses polítiques culturals més enllà de l'adscripció departamental. El sector cultural ha estat un dels que més ha patit i està

patint les conseqüències de la pandèmia. Hem descobert, però, ara més que mai, la necessitat que tenim de la cultura per viure; l'essència de la cultura connecta directament amb la vida de les persones. Crec que cap de nosaltres podria sobreviure sense una activitat cultural.

Per tant, precisament per això, és urgentíssim, que sapiguem el moment crític que viu la cultura, que sapiguem rescatar la cultura, situar-la al centre de les nostres vides, perquè és un servei essencial. I tenim ara una demanda important, que és declarar la cultura servei essencial, perquè això suposarà fer efectiva una aspiració que els catalans hem entès des de sempre, ja que hem considerat la cultura el quart pilar de l'estat del benestar. Entenem, doncs, que així com la salut, l'educació i els serveis socials són els pilars de l'estat del benestar clàssic, la cultura és –i ho és especialment, si em permeteu, per a nosaltres– el quart pilar essencial. Catalunya no seria Catalunya sense la seva llengua i la seva cultura.

Des del primer moment de la pandèmia, quan el Govern espanyol va decretar l'estat d'alarma, vam demanar la inclusió del sector cultural entre els serveis essencials per tal d'evitar-ne el tancament i protegir els creadors, els treballadors i les empreses de la cultura. Demanàvem allò que havia fet, per exemple, el Govern federal alemany, el març del 2020, que va considerar el sector cultural com a bé de primera necessitat. Diputades, diputats, espero que donin suport a la proposta de resolució que debatrem aquests dies per tal de declarar la cultura com un servei essencial. No serà un camí fàcil; haurem de desenvolupar i aprovar els canvis normatius imprescindibles perquè es pugui fer aquest reconeixement i també els dels drets culturals fonamentals, que han de garantir la continuïtat de les activitats culturals malgrat les restriccions que pugui arribar a imposar la pandèmia. I per això els demano el seu suport.

També hem impulsat la sincronització de les polítiques culturals entre administracions i territoris mitjançant la constitució del Consell de la Mancomunitat Cultural amb les quatre diputacions de Catalunya. Jo que vinc, diguem-ne, del catalanisme clàssic, encara recordo com els teòrics apuntaven el no sentit de les diputacions al nostre país. Jo penso que aquest Consell de la Mancomunitat Cultural no hauria de ser una excepció, jo penso que totes les diferents activitats que es fan des de les diputacions catalanes haurien d'anar coordinades amb la política de la Generalitat. Això és al que aspirem, a que totes les accions públiques que es facin a Catalunya estiguin coordinades pel Govern de la Generalitat.

Seguirem treballant en el procés de fer de Catalunya la capital de l'audiovisual i del videojoc del sud d'Europa. I tot plegat sobre la base que la cultura, dic, és una eina rellevant de cohesió social. Vam aprovar el Pla estratègic del MNAC. Hem fet accions, com saben, a la Seu Vella de Lleida, a Escaladei o a Santes Creus. Hem modificat les bases de vint-i-cinc subvencions per incorporar criteris específics de caràcter social, d'equitat, d'igualtat i d'inclusió. I pel que fa a llengua, cal dir que ens amoïna. Cal un compromís col·lectiu a favor de la normalització de la nostra llengua davant dels intents de residualització i de minorització del català, no ens podem resignar. Jo no penso resignar-m'hi, perquè si la llengua falla, falla tot.

Tanquem aquest àmbit amb diverses actuacions en l'àmbit de l'esport i de l'activitat física. S'ha fet el desplegament del Pacte Nacional de l'Activitat Física i de l'Esport de Catalunya, que contemplen les reclamacions de l'OMS, que proposa vincular activitat física i salut. S'està tramitant al Parlament una nova llei de l'activitat física i de l'esport i s'ha creat un programa per a la preparació de la candidatura per als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern Pirineus-Barcelona, 2030.

Sisè, un país just. Un tracte just implica garantir la igualtat d'oportunitats a tot el país. Implica també per una política de gènere transversal, però transversal real. Aquest ha estat un element important al llarg de la legislatura i ho plasmàvem en el Pla de Govern aprovat aviat farà dos anys. Hem fet i hem desplegat el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2019-2022 i també hem destinat més diners

que mai en la lluita contra la violència masclista, fins a 32 milions d'euros el 2019, iniciant els treballs previs per a l'aprovació del Pacte nacional per a l'erradicació de la violència masclista a Catalunya. Hem incorporat la perspectiva de gènere en polítiques de salut, per exemple, amb un nou model d'atenció a l'endometriosis, un nou protocol de seguiment de l'embaràs o amb un consell assessor de polítiques de gènere de salut. També hem posat en marxa el Consell Assessor de Dones del Món Rural i Marítim, per posar en valor i reforçar la funció de les dones, també en el sector agroalimentari rural i marítim. Hem aprovat el pla DonaTIC per fomentar l'enginyeria entre les noies i dones del país i hem creat l'Observatori Català de la Justícia en Violència Masclista, i desplegat el protocol de seguretat contra les violències sexuals en entorns d'oci.

I un país tampoc no pot ser just si no escapem d'arrel la corrupció. El 15 de gener del 2020 vam aprovar l'Estratègia de lluita contra la corrupció i l'enfortiment de la integritat pública, amb vint-i-cinc actuacions concretes, que en quinze mesos han d'estar totes implantades. Estem avançant a bon ritme. Entre els assoliments, la creació d'un espai de participació ciutadana de seguiment de l'estratègia i d'anonimització de les bústies ètiques, que ben aviat ampliaren amb tres noves bústies, cent per cent anònimes. Vull destacar la decisió presa també d'actuar com a acusació particular en el cas conegut del 3 per cent que va afectar l'antiga Convergència.

Paral·lelament, fa unes setmanes, fèiem públic el balanç de l'any 2019 del Pla de prevenció i reducció del frau fiscal 2013-2022, segons el qual l'Agència Tributària de Catalunya va batre el seu propi rècord i va fer aflorar 204 milions d'euros de frau fiscal, un 11,1 per cent més que l'any anterior. En total, les actuacions de control efectuades per l'agència tributària per prevenir i reduir el frau han fet aflorar prop de 945 milions d'euros els últims cinc anys. Aquesta, sens dubte, és una de les vies que hem de seguir i aprofundir. Per això, no ens podem permetre, de cap de les maneres, un sistema tolerant amb les pràctiques corruptes o tolerant amb aquelles males pràctiques que, sense ser delictives, doncs, són contràries a l'ètica del respecte, de la igualtat d'oportunitats i de la concurrència pública. En aquest cas, tolerància zero amb les males pràctiques. Tolerància zero; d'arrel. Perquè hem de buscar l'excel·lència sens falta.

I també estem desplegant iniciatives per fer de l'Administració de la Generalitat una administració millor, més àgil, més moderna, adaptada a les necessitats de la ciutadania del segle XXI. Per això hem aprovat una oferta d'ocupació pública de 15.018 places amb l'objectiu d'incrementar l'estabilitat de l'ocupació a la Generalitat, la convocatòria de 6.633 places públiques el 2019 adreçades prioritàriament a serveis bàsics, 5.000 per a docents, 820 per a Mossos d'Esquadra, 250 per a Bombers. I hem vetllat per retornar i preservar els drets laborals dels empleats públics, cosa que teníem pendent en aquest país des de l'any 2013. I ho ha fet aquest Govern.

Un país segur és també un país socialment just i satisfet. Hem treballat en les futures lleis de policia i d'emergències, de les quals ja hem aprovat les memòries preliminars, i hem dotat amb més recursos humans i materials els diferents cossos. Hem creat mil noves places en l'àmbit de seguretat i les emergències. Hem treballat en la millora de les condicions de treball laboral i d'equipament dels servidors públics, incloent-hi el Cos d'Agents Rurals.

Vull destacar tres compromisos assolits i que tenia pendent aquest país. L'acord amb els Bombers 2019-2022, que millora les condicions laborals després de més de deu anys de reivindicacions. Dos, l'acord de les condicions laborals de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. I el desplegament del Pla estratègic del Cos d'Agents Rurals 2019-2024, també llargament reclamat.

Pel que fa a l'àmbit de justícia, hem impulsat mesures i mètodes alternatius a la justícia en la resolució dels conflictes, amb l'obligació d'una sessió informativa sobre mediació, o amb el programa específic de «Mediació: diàleg i acord davant la Covid». També hem creat una oficina de mediació sobre immatriculacions. I hem

desplegat mitjans telemàtics en centres penitenciaris i serveis de l'Administració de justícia per facilitar contactes i serveis en temps de pandèmia.

Finalment, el retrocés accelerat en drets civils i polítics que hem viscut al nostre país els darrers anys ens va obligar –i jo diria que ens va motivar– a posar en marxa l'Oficina de Drets Civils i Polítics. Afegint-hi un nou instrument: el primer Pla de drets humans de Catalunya 2020-2023, amb un conjunt d'iniciatives per fer de Catalunya un país més just, entre les quals, per exemple, hi ha la demanda del Govern català a l'executiu espanyol perquè flexibilitzi l'arrelament social de les més de 150.000 persones en situació irregular a Catalunya.

I és en aquest marc de drets que hem reivindicat des d'un inici la memòria democràtica a través de l'elaboració d'una llei catalana per dotar-nos d'un instrument integral i ajustat als criteris internacionals de la veritat, la justícia, la reparació de les víctimes i la garantia de la no repetició, a través de l'expedició de més de quatre mil documents de nul·litat dels judicis franquistes. Vull recordar que aquest Parlament va aprovar una llei d'anul·lació dels judicis dels consells de guerra, que això ja ho va aprovar el Parlament de Catalunya. I vull felicitar els aleshores responsables d'aquesta iniciativa, avançant-nos, un cop més, a les propostes que ara fa el Govern espanyol. Doncs ja s'han expedit més de quatre mil documents de nul·litat dels judicis franquistes, perquè ja els hem anul·lat a Catalunya. No ens els tornaran a anul·lar. No, ja ho vam fer a Catalunya, ja ens van avançar.

I a través d'haver arribat a superar la trentena de fosses de la Guerra Civil i la dictadura franquista oberta i la recuperació de 308 persones. La recuperació de 308 persones podria semblar un número baix, però cada una d'aquestes 308 persones és una història en ella mateixa i les famílies que han pogut recuperar aquesta història, les famílies a les quals els van robar el seu futur. Jo penso que val la pena també aturar-nos un moment i recordar-les.

També voldria tornar a recuperar, si em permeten, la reivindicació, en l'any del vuitantè aniversari de l'assassinat del president Lluís Companys, de la necessitat que l'Estat espanyol demani disculpes de manera pública i per part del cap de l'executiu i del cap de l'Estat al poble de Catalunya per aquell infaust assassinat.

Aquest és el bloc de tota la gestió del Govern que havíem fet i que estem fent tant abans de la Covid com alguns punts que la Covid també ens ha obligat a fer.

Però ara voldria, en aquest següent bloc de la intervenció, centrar-me exclusivament en explicar-los tot el que hem estat fent respecte a la lluita contra aquesta epidèmia, tenint en compte que vam celebrar un ple a començaments de juliol i que totes les mesures que aleshores els vaig explicar, doncs, les dono per reproduïdes. I que, per tant, em centraré en explicar-los sobretot les accions que ha fet el Govern de Catalunya els mesos de juliol, agost i fins ara.

Sense cap mena de dubte, aquesta legislatura acabarà sent recordada com la legislatura de la Covid. Una legislatura no només a Catalunya, tots els governs del món, en tots els països, tots sense distinció, que han hagut d'aturar-se, han hagut de reorientar les seves polítiques a causa d'un fet aliè, absolutament imprevist i d'unes dimensions extraordinàriament greus. Insisteixo que em remeto al diari de sessions del debat específic que es va tenir l'1 de juliol pel que fa referència a totes les accions que vam fer fins aleshores, els hotels de salut, de subministraments, de plans de residència, de reforç de l'atenció telefònica, de contractacions de reforç, etcètera.

Crec que és més valuós i de més interès per a tots vostès, diputades i diputats, doncs, explicar-los la situació d'aquests últims mesos i les previsions que tenim. Perquè, com en són perfectament conscients, la malaltia no s'ha aturat, segueix entre nosaltres i, a més a més, aquest estiu ha tingut un impacte important a les nostres vides. Per tant, hem de seguir parlant de les emergències sanitàries, educatives, econòmiques i socials.

Vull deixar clar a tothom que la lluita contra la Covid és ara mateix la primera prioritat del meu Govern i que totes les conselleries tenen l'encàrrec de concentrar

les seves polítiques i decisions aquí. Hi dediquem les vint-i-quatre hores del dia, perquè sabem el que el país s'hi juga. I res, res no ens farà desviar d'aquesta dedicació absoluta per la vida i per la salut de les persones. I pels seus llocs de treball, clar que sí. Perquè estem en una emergència sanitària, estem en una emergència econòmica, en una emergència de treball i en una emergència educativa.

Sobre l'emergència sanitària. Des de l'inici de la pandèmia fins al 14 de setembre a Catalunya hi ha hagut –segons les darreres dades del Departament de Salut– 124.000 casos confirmats de Covid per PCR –més de 147.000 si afegíssim la resta de mètodes– i han mort 13.173 persones. El Govern de Catalunya –com saben– inclou totes les defuncions que hi han hagut a Catalunya, perquè anem a treure la dada al final, no només els traspassats en hospitals als quals se'ls ha fet una prova de PCR, no, també totes aquelles persones traspassades en residències o en domicilis. Creiem que és l'única manera de donar unes dades de veritat i transparents a la ciutadania. I urgeixo a l'Estat espanyol que faci el mateix. És bàsic que la ciutadania sàpiga la gravetat d'aquesta situació. Si a Catalunya han mort 13.173 persones, a Espanya han mort més de cinquanta mil persones. Aquesta és la situació avui mateix a l'Estat espanyol. Una situació molt greu.

46.676 persones des de l'inici de la pandèmia han requerit hospitalització i 4.780 han estat ingressades en llits dels crítics. La situació ara és diferent de la que hi havia al pic de la pandèmia. D'acord, algunes xifres: el 6 d'abril teníem 1.529 persones ingressades a l'UCI –més de 1.500 persones. És el pic de la pandèmia. El 28 d'abril –quinze dies després, una mica més, vint dies després– aquesta xifra era menys de la meitat amb 749 casos. Remetia la pandèmia. El 8 de juliol aconseguim assolir el mínim de pacients amb quaranta crítics als hospitals catalans. O sigui, fixin-se com evoluciona del 6 d'abril fins al 8 de juliol. De totes maneres, tots aquests mesos –abril, maig, juny, juliol– arribem als quaranta crítics. Ara bé, des de finals de juliol –en què el nombre de pacients ingressats a l'UCI supera els cent– ens trobem a Catalunya en una situació d'una estabilitat, diguem-ne, en la que hem anat oscil·lant entre cent vint, cent trenta, una mica..., fins a cent quaranta. Ens estem movent en aquesta situació. I, per tant, ens mantenim estables. Però aquesta estabilitat no és una bona notícia. Ha de baixar. Han de baixar..., hem de tornar a tenir aquesta situació com l'havíem tingut al juliol. Aquesta seria la situació òptima.

A data de 14 de setembre el risc de rebrot a Catalunya és de 157. Lluny dels més de dos-cents que vam arribar a tenir aquest juliol i agost, però lluny també dels desitjables cent, que és el que marca també els criteris internacionals. Cent cinquanta-set. Suposo que avui vostès hauran llegit els diaris i saben quina és la situació d'alt risc de rebrot a Madrid, que passa dels cinc-cents. O de les situacions de rebrot d'Euskadi, de Navarra o de la Rioja, que passen de tres-cents. O de les Castelles, o de pràcticament totes les comunitats autònomes. Catalunya està només en la posició cinquena començant per sota en risc de rebrot. És a dir, que s'ha fet una bona feina. Però no és cap consol, hi insisteixo, perquè el nostre objectiu és arribar a cent. No és cap consol.

Ara bé, com a estat, tenim un problema. Tenim un problema enorme. I jo penso que és el nostre deure d'avisar del problema que tenim. No podem continuar amb aquestes taxes de risc de rebrot. És impossible pensar que d'aquesta manera ens en sortirem. A veure, estem veient el que està passant a Israel; estem veient com està evolucionant la segona ona. Jo demano que es prenguin decisions responsables. Escoltin, no va ser fàcil tancar el Segrià i Lleida, i amb una certa contestació social. Però avui el Segrià –i Lleida– és una de les comarques que tenim millor del país; amb el millor risc de rebrot del país. Doncs s'han de prendre decisions, perquè si no com pensen baixar de més de cinc-cents punts de risc de rebrot a Madrid? Sincerament... *(Pausa.)* En fi.

Els deia, en el marc de l'Estat, doncs, Catalunya és avui el cinquè territori amb una taxa d'incidència acumulada més baixa. Segons les dades del ministeri, en els

darrers set dies hem tingut 57,31 per cent de casos per cent mil habitants. Hi insisteixo, molt lluny del que està en altres territoris, però que no és cap consol. Jo, a vegades, quan veig aquests rànquings de territoris penso: «Es pensen que això és una cursa? Que és una cursa entre governs?» Perquè de totes aquestes comunitats que jo els he citat, escolti'm, governen allà tots els colors polítics, eh? Hi ha gent del PP, hi ha gent del PNB, hi ha gent de Ciutadans, hi ha gent de Podem, hi ha gent del PSOE, hi ha gent de tots els colors polítics. I jo sé que tots els governs fan el que poden. I, per tant, aquest rànquing per a mi no és en absolut cap consol, però sí que demostra que ens estem enfrontant a una situació molt i molt complicada, però que s'han de prendre decisions. Sobretot s'han de prendre decisions. És que cada hora que no es pren una decisió, en aquests moments torna a ser –penso– una irresponsabilitat.

Per tant, escoltin, això no és cap cursa. Tota la meva solidaritat amb tots aquells territoris de l'Estat que puguin necessitar l'ajut de Catalunya. Nosaltres estem a la seva disposició per a qui ho necessiti explicant les coses que hem fet bé, fins i tot explicant-los les coses que potser no hem fet bé però que els poden ajudar a no caure en els errors en què potser nosaltres hem caigut. Cap problema, perquè es tracta de millorar entre tots. I, per tant, des d'aquí, una vegada més, a tots els presidents i presidentes de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, primer, la meua solidaritat; segon, tot l'ajut que necessitin des de Catalunya.

Com saben, aquestes dades –que són unes dades d'estabilitat que tenen una doble lectura– ens han obligat a limitar les reunions a deu persones, llevat de la feina i del transport públic; ens han obligat a aplicar certes mesures de tancament de l'oci nocturn; a reforçar la feina de la primària i els gestors Covid; a crear un comitè executiu de crisi integrat per mi mateix, el vicepresident, els consellers de Presidència, Interior, Salut, el secretari de Salut Pública, el d'Educació, i el director general de centres docents.

També hem presentat el Pla de control de transmissió de la Covid, un full de ruta per disminuir la transmissió del virus i trencar les cadenes de contagi; s'hi estableixen diferents nivells d'alerta en funció de l'evolució epidemiològica i la pressió assistencial; preveu 930 llits de crítics basals en el sistema públic amb capacitat per ampliar-se fins a 2.023 llits en cas que es requereixi, a més de 720 respiradors invasius de reserva estratègica. Posem aquests números en comparació amb la situació que jo els explicava, eh?, aquesta situació que tenim ara mateix de crítics, entre cent trenta i cent quaranta. Avui, per exemple –dades molt bones, avui, o el dia 14–, ens han baixat tots els indicadors: estem a 0,95 d'Rt i a 150 i escaig de risc de rebrot, i hospitalitzacions i crítics també ens han baixat. Però això no vol dir que potser d'aquí tres dies ens pugui lleugerament, però ens mantenim en aquesta estabilitat. Però ja estem preveient 2.023 llits per si de cas, perquè és que també em sembla vital la política de prevenció, perquè hem vist com de cruel i com d'absolutament explosiva és aquesta epidèmia. Per tant, hem d'estar preparats, hem d'haver planificat bé les coses, hem d'haver actuat amb rigor, ens hem d'haver dotat de totes les eines possibles per si ens trobem en el pitjor dels escenaris. Estem en un escenari estable, i els escenaris estables van cap a escenaris inestables, van cap a escenaris que es consoliden positivament. Per tant, hem de treballar amb tots els escenaris –amb tots els escenaris. I per això és tan important, doncs, que hàgim tirat endavant aquesta capacitat d'ampliació de llits.

També tenim un estoc de seguretat per a quatre mesos, i ja es van fer les comandes pertinents per tal de poder comptar amb el mateix des de principis d'octubre, 80 milions d'unitats de material. En aquest mateix àmbit, s'ha realitzat la compra de prop d'1 milió i mig de dosis de vacuna contra la grip, que ara a la tardor i l'hivern serà molt important la política de vacunació. Només perquè comparin: aquest milió i mig..., s'utilitzaran o es dispensaran més de 230.000 vacunes més contra la grip que l'any passat.

Hem posat en marxa una política de cribratges massius –crec que ha estat un dels grans encerts d'aquest estiu– per detectar els casos de la Covid i trencar així la ca-

dena de transmissió en tots els territoris on ho han anat requerint: Badalona, Barcelona, Reus, Lleida; ara saben vostès, també, recentment, aquest cap de setmana, que a Girona i Salt; aquesta setmana comença al Raval, també. Jo penso que aquesta política de cribratges..., que ara farem i utilitzarem a través de les escoles, amb el que serà més de mig milió, només en dos mesos, de proves test i que ens ajudarà a conèixer la situació epidemiològica poblacional, penso que és una de les claus, doncs, de la política per combatre l'epidèmia.

També hem informat sobre els cinc hospitals satèl·lits posats en marxa destinats a malalts de la Covid –quatre a l'àrea metropolitana i un a Lleida–, que es faran al costat dels grans centres hospitalaris, en previsió, eh?, avançant-nos, però en previsió, i que costaran 50 milions d'euros.

De cara a l'hivern, continuaran els contractes dels 436 professionals sanitaris de reforç de l'estiu, que són més de 20 milions d'euros dedicats i destinats a l'atenció primària, per fer contractes de continuïtat.

Penso que també hem reforçat molt la comunicació, molt més constant, molt més present; la sensibilització en els àmbits d'oci. Vull agrair també a la Creu Roja la seva col·laboració en aquest punt. I als municipis. I moltes gràcies també a tots els ajuntaments. Penso que tothom, realment, totes les administracions s'han bolcat i tothom ha col·laborat en aquesta, també, campanya de conscienciació a tota la ciutadania de mantenir les mesures de prevenció necessàries. Això ens ajuda a conferir tranquil·litat i seguretat.

Respecte a l'emergència educativa; també crec que és un tema que coneixen perfectament. Aquests dies hem viscut la tornada al col·legi –fa tres dies–, entre el nerviosisme dels pares i dels alumnes, l'alegria dels nois i noies de tornar. Sabem que el risc zero no existeix –ho hem vist arreu del món–, però sabem també que les escoles han d'obrir, que aquest país ha de seguir treballant i que les escoles no tancaran.

Hem presentat el Pla d'obertura de centres educatius i el Pla d'actuació per al curs 2020-2021, amb noves mesures complementàries de seguretat, i, com saben, es van revisant contínuament en funció dels índexs de l'epidèmia. L'objectiu principal de l'obertura del centre és, naturalment, poder oferir suport lectiu i orientació, fent especial èmfasi en els finals de l'etapa educativa i en l'acompanyament tutorial i emocional de tot l'alumnat.

El Departament d'Educació treballa per garantir la màxima presencialitat de l'alumnat tenint en compte l'excepcionalitat del nou curs. Voldria recordar que, ja, el pla d'actuació es va presentar al juliol, eh?, amb aquesta voluntat d'anticipar-nos. I que sí, efectivament, després del que va passar al juliol, a finals de juliol, i a l'agost, i a aquests començaments de setembre, ha calgut adaptar-se a les noves circumstàncies, i caldrà que ens adaptem a les que puguin venir en el futur. Per això no és cap fruit d'improvisació, és senzillament un exercici de responsabilitat anar-se adaptant en cada moment a l'evolució de la pandèmia.

Els objectius d'aquest pla, deia, i les instruccions als centres van ser que el curs escolar comencés el 14 de setembre, seguint el calendari previst, de manera presencial i amb totes les garanties sanitàries i de prevenció possibles; garantir el dret a l'educació de tot l'alumnat per igual amb la màxima inclusió i sense segregació. Ho repeteixo, les escoles han obert i no tancaran en tot el curs. En cas de confinaments parcials, si fos necessari, seguiran obertes per garantir la conciliació a les famílies dels treballadors essencials, i també seguiran oberts els menjadors escolars per garantir l'accés a l'alimentació dels alumnes que tenen beques menjador. La millor manera de garantir el menjar dels alumnes, també quan estan en quarantena, és que puguin accedir al menjar.

El pla, tot i que molt conegut..., però em permeten uns apunts breus. Primer, tots els infants han de tenir accés a l'educació en condicions d'equitat; segon, l'aprenentatge als centres educatius ha de poder continuar amb la màxima normalitat seguint les instruccions sanitàries i garantint la funció social de l'educació; tercer, l'escola és

un entorn segur –sabem que el risc zero no existeix–; quart, a través de les mesures proposades, els centres educatius han d'estar en condicions de contribuir també al control de l'epidèmia i a la ràpida identificació de casos i de contactes.

Per això, com saben, s'han establert grups de convivència estables per tal de facilitar la traçabilitat dels possibles casos que es donin als centres educatius; ús de mascareta obligatòria –sis, dotze anys, en funció de la situació epidemiològica de la zona de la que es tracta; en aquests moments per a tot el país, doncs, de majors de sis anys–; la realització del cribratge poblacional de mig milió de persones utilitzant les escoles i instituts, que ja comença la setmana que ve i que durarà fins al 15 de novembre. M'ho comentava el conseller d'Educació. És evident que amb aquesta política de cribratges detectarem nous casos. I això ho hem de saber explicar amb serenitat, amb tranquil·litat, sabent que estem fent el correcte, sabent en cada cas com hem d'actuar. Penso que això és molt important. Tota la política de cribratges té un objectiu claríssim: ens ha d'ajudar a controlar l'epidèmia. I la millor manera en què ara podem fer-ho és a través de les escoles. Fins ara hem actuat en barris de ciutats que ho requerien. Ara utilitzarem les escoles per arribar i buscar, doncs, l'epidèmia i poder aturar les traçabilitats.

També saben que hem aprovat una despesa extraordinària de 233 milions d'euros destinats a la incorporació de més de vuit mil docents i de personal no docent per reforçar l'atenció educativa a l'alumnat, a part d'un pla d'educació digital i de lluita contra la segregació.

Finalment –i penso que també és un bon missatge per a la ciutadania–, informació, informació i informació. Jo vull agrair a tothom que en aquesta epidèmia té aquesta responsabilitat d'informar la ciutadania, doncs, com ho està fent, sempre de la manera més transparent possible i oferint totes les dades perquè els ciutadans tinguin accés a tota la informació.

En aquest sentit vull recordar a tots els pares i mares que hi han dos nous canals d'informació a Telegram, amb informació diària i continuada, que són el canal Salut/Escola, per a les famílies, i el canal Salut/Escola Professional, per als professionals. També –un tema més personal– jo vaig tenir l'oportunitat, abans de començar el curs, de parlar amb representants dels directors i directores de primària i secundària per recollir també les seves inquietuds, per agrair-los –per agrair-los– la feina que han fet aquests últims dies, des de l'1 de setembre, però sobretot la feina que porten fent des del 13 de març, realment magnífica. No em canso de dir que aquest país té uns servidors públics excepcionals.

Però sí que, així com crec que tenim ben encarrilada l'escola, hi ha un forat negre; un forat negre que jo no me n'he sortit i que demano a la cambra el suport, perquè en aquests moments en què ja tenim uns quants alumnes, doncs, confinats a casa seva, no perquè tinguin una PCR positiva, sinó perquè simplement són contactes estrets –i potser vostès coneixen algun d'aquests pares–, què han de fer aquells pares per garantir la conciliació familiar? Què han de fer aquells pares per garantir la conciliació...? *(Veus de fons.)* Vostè sap la solució? *(Pausa.)* Doncs perfecte; després el seu grup ens ho explicarà.

Jo no he pogut. He insistit, he insistit i m'he matat a dir-los al Govern espanyol que és necessari regular la baixa laboral també dels pares els fills dels quals han de fer la quarantena senzillament perquè els seus fills són contactes estrets, tot i no tenir la PCR positiva. Però és que això ens passarà i serà el cas més habitual. I què els deixem, a la intempèrie, aquesta gent? El vicepresident, el senyor Iglesias, va dir: «No; regularem la baixa laboral dels PCR negatius.» Doncs no l'hem regulat. I ara què hem de fer? De debò, em sembla un tema crític –crític. És que ja portem dies. I això anirà..., perquè això ens passarà: s'hauran de tancar aules. I quina solució els diem, a aquests pares? I a les empreses d'aquests treballadors? I als autònoms? Quina solució els donem? Els demano que ens ajudin. Els demano que pressionin el Govern espanyol perquè reguli d'una vegada aquesta baixa laboral, perquè és l'únic

punt que no tenim controlat i que és una angoixa per molts i molts pares de família. És una irresponsabilitat monumental no haver regulat aquestes baixes. I no puc entendre que les discrepàncies entre els socis del Govern espanyol, entre el vicepresident i alguns ministres, no s'hagin sabut resoldre per un tema tan vital com aquest, tan vital. Resultat: desemparament de moltes famílies; un desastre.

Cal que el Govern espanyol rectifiqui urgentment. I és molt fàcil. Escoltin: l'Estat només ha de modificar el Reial decret llei 6/2020, de 10 de març. I es posa allà una incapacitat temporal ordinària. I ja està. De debò. És que és una regulació molt fàcil. I donem tranquil·litat. És que des del primer dia que estem dient el mateix: com combatre aquesta epidèmia? Donant tranquil·litat a la gent que s'ha de quedar a casa per fer la quarantena. No hi ha una altra manera. Perquè, què? Hauran d'anar a treballar, aquells pares? Què passarà? Algú m'ho pot explicar? Algú em pot explicar què passarà amb tots aquests pares?

I els pares treballadors autònoms? Doncs també. S'ha d'articular un subsidi especial per als autònoms per poder donar cobertura a una situació excepcional, com és la quarantena d'un fill. Miri, jo vaig parlar amb el president Sánchez per telèfon per una sèrie de temes i sobre aquest també va sortir. I jo vaig dir: «Escolti'm, que cap problema, que si vostès no volen regular aquesta incapacitat, traspassin la competència a la Generalitat, que ho regulem immediatament.» No ho podem fer nosaltres; ho ha de fer l'Estat. I semblava que el vicepresident Iglesias volia tirar cap aquí. I no se n'ha sortit. No ho entenc. Perquè és un tema gravíssim. En fi...

En canvi, en allò que tenim competències estem adoptant les mesures que podem. Ahir mateix vam anunciar un ajut amb una dotació de 10 milions d'euros per a famílies amb vulnerabilitat social; ajuts de fins a tres-cents euros per a 33.000 famílies catalanes per cobrir les necessitats bàsiques de cura i de subsistència, com l'alimentació, el vestit i l'allotjament.

Voldria, també, fer un esment del Pla de lleure educatiu, de les colònies i dels casals d'estiu d'aquest estiu passat, que ha estat un èxit. I potser no hem sabut valorar prou. Ha estat un èxit. I ens n'hem de congratular, perquè també han passat coses, però la ciutadania no ha percebut que fossin crítics, perquè se sabia què fer, se sabia com actuar. I si podem traslladar aquesta manera de fer, d'actuar i de planificar a les escoles podrem mantenir aquest nivell de serenitat que també el país necessita, en aquest tema, perquè cada dia ens sortiran positius a les escoles, cada dia; cada dia sabrem que hi han aules que tanquen, etcètera, perquè ens ha de passar exactament el que ha passat a Berlín o el que ha passat a Israel. No, no ens poden passar coses diferents, a nosaltres, no; ens passarà el mateix. I, per tant, això passarà, però hem de saber com actuar. Igual que vam fer amb els casals i les colònies d'estiu, que, hi insisteixo, han estat un gran èxit.

Vaig acabant. Emergència econòmica i social, perquè al costat de l'emergència sanitària i educativa, emergeix l'emergència econòmica i social provocada per l'impacte tremend que ha tingut la Covid en la nostra economia i en la nostra activitat. Per posar algun exemple, les estadístiques de transport marítim i aeri mostren una preocupant debilitat fins al juny, amb caigudes en les tones de mercaderies transportades del menys 20,5 per cent, i del 34,6 per cent, respectivament. I malgrat la recuperació progressiva de l'activitat des de l'abril, els indicadors de producció industrial i l'activitat del sector serveis es troben en un menys 16 per cent i en un menys 18 per cent dels seus nivells habituals al mes de juny.

Fins al mes de juny l'impacte de la Covid havia fet disminuir els ingressos de la Generalitat en 941 milions d'euros, i incrementat les despeses en 1.100 milions d'euros. En total, 2.043 milions d'euros –en total. I fins a final d'any les necessitats de despesa addicional s'estimen en 2.565 milions d'euros, amb una reducció d'ingressos de 2.407 respecte de les previsions inicials. Per tant, gairebé 5.000 milions d'euros en total.

Fins ara els únics recursos extraordinaris que han arribat a través del Fons Covid del Ministeri d'Hisenda..., s'han rebut 1.246 milions d'euros al juliol, el 20,8 per cent del total estatal, per criteris sanitaris, i s'han assignat 337 milions d'euros, el 16,9 per cent del total estatal, per criteris educatius. L'Estat té pendent de distribuir 8.000 milions d'euros entre els territoris, però aquesta xifra és totalment insuficient. Catalunya necessita 5.000 milions en transferències directes i incrementar l'objectiu del dèficit com a mínim fins a l'1 per cent del PIB, és a dir, 2.200 milions d'euros respecte del zero per cent previst; «previst» i que encara el tenim allà, o sigui, tenim a davant nostre encara un zero per cent, i quants mesos fa d'aquesta epidèmia? Quants mesos fa que diem: «Escolti'm, que hem de salvar els llocs de treball ara que els podem salvar, no quan ja els hàgim perdut i hàgim d'estar pagant prestacions. És ara que necessitem aquestes transferències directes.» Però jo... Miri, en qualsevol cas, arribat aquest punt i davant de l'incompliment sistemàtic per part de l'Estat, escoltin, farem el dèficit que faci falta, perquè sempre avantposarem els interessos de la ciutadania als càlculs asfixiants de l'Estat espanyol.

Al juliol el Govern va aprovar modificacions pressupostàries per valor de 1.230 milions d'euros destinats a fer front a l'emergència pressupostària als diferents departaments, però la situació a curt termini planteja greus interrogants, i els hi he dit: amb una previsió de caiguda del PIB per sobre del 10 per cent, una taxa d'atur que podria enfilar-se fins al 20 per cent. A tot això, Catalunya com hi fa front? Amb quins recursos hi fem front? Doncs, hi torno a insistir: amb els nostres, amb els que Catalunya genera. Si no demanem res més que això, els recursos que generen els nostres ciutadans. Davant d'aquest escenari complex, o hi anem plegats i treballem conjuntament per reactivar el país i protegir els més vulnerables i garantir un estat de benestar que ens ha costat generacions guanyar, o no ens en sortirem, i no ho podem fer sols.

Per això, va ser una gran satisfacció poder signar l'Acord nacional de bases per a la reactivació econòmica i protecció social, negociat amb els sindicats Comissions Obreres i la UGT, i amb Foment del Treball i Pimec, un acord que suposa un compromís històric de país per fer que Catalunya avanci cap a una reactivació econòmica sense deixar ningú enrere. L'acord fixa els principis generals d'un model productiu que vol impulsar un creixement econòmic sostingut, inclusiu, amb treballs de qualitat, d'acord amb l'objectiu de desenvolupament sostenible 8, de treball digne i creixement econòmic. Un acord treballat en el marc de la Comissió que va endegar el Govern de Reactivació Econòmica i Social conegut com «la Coreco» i el Consell del Diàleg Social. Coreco, que va aprovar aquest Pla de reactivació econòmica i social, que preveu vint projectes transformadors per a la reactivació econòmica i protecció social, amb un horitzó a curt, mitjà i llarg termini amb un cost estimat de 31.765 milions d'euros, 2.760 dels quals s'invertiran en aquest exercici 2020. Vint grans projectes de país que es desglossen en 191 actuacions estructurades i en cinc eixos prioritaris.

Voldria detenir-me al detall, però si els sembla, només anunciaré els títols i, en qualsevol cas, si en el torn de rèplica vostès volen més informació els hi proporcionaré. Economia per a la vida, amb un cost estimat de més de 5.000 milions d'euros; digitalització, amb un cost estimat de 1.000 milions d'euros; la transició ecològica, amb més de 16.000 milions d'euros; la societat del coneixement, amb 5.700 milions d'euros, i un cinquè eix d'actuacions transversals, on s'incorporen mesures sobre la perspectiva de gènere, la internacionalització o el finançament.

El mateix 21 de juliol, coincidint amb l'aprovació del Pla per a la reactivació econòmica i protecció social del Govern, el Consell Europeu va acordar el Marc financer pluriennal 2021-2027 i el fons de recuperació Next Generation Economic Union, la proposta és de 1.074 bilions d'euros, i la del fons de recuperació, de 750.000 milions d'euros. D'aquests, com saben, 390.000 milions d'euros seran en ajudes directes o subvencions, i 360.000 en préstecs. A Espanya se li van adjudicar 140.000 milions

d'euros, uns 73.000 en ajudes directes. Segons la informació disponible fins al moment, *escassa*, el fons de recuperació europeu es destinarà a projectes transformadors per a l'economia. Esperem que se sàpiguen aprofitar.

En qualsevol cas, nosaltres el que li demanem –i demano també la col·laboració de tota la cambra– és que a Catalunya arribin els 30.000 milions els quals nosaltres hem estimat que són els recursos que ens pertocuen, i, per tant, demano tota la seva col·laboració, el seu suport, la seva insistència en totes les institucions i governs on tenen presència i participació per tal d'aconseguir que arribin el màxim de fons europeus al nostre país.

Volem gestionar els recursos des de Catalunya, adaptats a l'estructura productiva i social de Catalunya, amb la concertació social, amb les entitats del tercer sector. Senzillament, i salvant totes les distàncies, però és el que reclamàvem en l'acte de l'IESE de fa tretze anys: gestionar des de la proximitat; tan senzill com això. I, per tant, el principi de subsidiarietat és clau en els mesos que venen.

Hi insisteixo, ens agradaria tenir més eines al nostre abast. De fet, ens agradaria tenir totes les eines, ja ho saben, tots els recursos que generem per invertir-los allà on els considerem més necessaris, però, malauradament, això ara no és així. Segons les darreres dades publicades fa unes setmanes, Catalunya es manté com el tercer territori que més ingressos tributaris per habitant aporta i el desè en recursos obtinguts i el catorzè si es té en compte el diferencial de preus. En relació amb la mitjana territorial, Catalunya paga un 19,5 per cent més i percep un 1,2 per cent menys. Una asfíxia que esdevé insuportable habitualment per als nostres ciutadans, però que en aquests moments és ja impossible de poder continuar endavant d'aquesta manera.

I jo em pregunto: «Què esperen els grups de l'oposició per reclamar aquests diners de l'Estat?» O sigui, com any rere els pot semblar normal que aportem el 3 per cent dels ingressos tributaris i siguem els desens o els catorzens un cop ens retornen els diners. Per què mai vostès no han presentat una proposició reclamant aquests diners? Una cosa que sempre, diguem-ne, m'ha deixat intrigat. Perquè arriba un moment en què si vostès aquesta asfíxia econòmica els sembla bé, doncs, haurem de pensar que vostès estan a favor, doncs, de mantenir aquest dèficit en infraestructures, aquest dèficit econòmic? Vostès, com jo, com el Govern, volen el millor per a Catalunya: què és el millor per a Catalunya? Aquestes xifres? Que siguem el tercer territori que més ingressos tributaris entreguem a l'Estat i els catorzens en rebre'n? Aquestes són les millors xifres per a Catalunya, sincerament? No tenen res a dir sobre aquesta asfíxia econòmica?

Doncs no volem, senzillament, que això ens passi amb els fons europeus. No ho volem, és que aquest país no s'ho pot permetre. Prou!, no s'ho pot permetre. O sigui, l'asfíxia econòmica que ha viscut aquest país ara amb la pandèmia no s'ho pot permetre, i, per tant, o tenim els fons europeus que ens pertocuen o no ens en sortirem. I la ciutadania no s'ho mereix, la ciutadania no es mereix tenir uns representants polítics que no volen el millor per als seus ciutadans, per al 7 milions i mig de ciutadans que viuen a Catalunya; el nostre deure és treballar per a ells, per a tots ells, perquè tinguin els millors recursos possibles. I ara no és el cas.

També, si volen, en el torn de rèplica els puc fer una menció sobre el grup de treball que vam constituir, el Catalunya 2022, que va avançant a bon ritme, que a finals d'aquest mes també ja tindrem les primeres línies estratègiques. Que, a més a més, ha estat treballant amb més d'un centenar d'aportacions que van recollir a través del resultat del *call for papers* que es va llançar al mes de juliol, i, per tant, ens diran aviat –és un grup de treball que saben que treballa amb total independència– quins són els àmbits que consideren cabdals per al futur del país. A mi em sembla també molt important que mentre estem en el dia a dia i en el combat diari hi hagi una visió de llarg termini del món post-Covid, eh?, del nou món que s'obre, d'aquest nou món que volem més verd, més just, més igualitari, més lliure. I això, que hi hagin profes-

sionals del país que, de manera, doncs, absolutament desinteressada, estiguin treballant per al país, també els ho vull agrair.

En qualsevol cas, aquestes propostes no interpellaran només aquest Govern, sinó tots els actors de la societat, incloent-hi altres administracions, el món privat, la societat civil organitzada o la mateixa ciutadania, que no té per què combregar amb aquest Govern. Jo no espero que les propostes que arribin d'aquest grup de treball coincideixin al cent per cent amb el que defensa aquest Govern; el que espero justament és que amb tota llibertat ens proposin quines són i com veuen la Catalunya del demà. Per tant, una aportació lliure, crítica i independent, que estic segur que serà clara, ambiciosa i realista.

I acabo amb un brevíssim balanç o, diguem-ne, unes línies polítiques. Els ho deia a l'inici d'aquesta legislatura, marcada per la voluntat de construir un país de llibertat, de cultura i de talent; un país en què la seva ciutadania estigui orgullosa de viure i de saber que té un estat que rema a favor seu, cosa que no és el cas... També és una legislatura marcada pel que anomenaríem «el cercle perfecte de la repressió». La legislatura començava amb el Govern del president Rajoy impedit l'elecció d'un president de la Generalitat, del president Puigdemont, i pot acabar amb la destitució d'un altre amb el Govern del president Sánchez i el vicepresident Iglesias. Aquí estem. Vam començar d'una determinada manera i podem acabar exactament igual, posant i destituint presidents de la Generalitat.

Jo els he explicat tota la feina que ha fet aquest Govern i la que voldríem continuar fent; jo els he explicat com hem batallat de manera incansable contra la pandèmia i les seves conseqüències econòmiques i socials, i com avui tenim els resultats que tenim. Segur que tot no ho hem fet bé, segur que ens hem equivocat, però avui som on som i altres comunitats són on són. I jo em sento orgullós del treball fet per tots i cadascun dels consellers d'aquest Govern.

Estic segur que sempre es podrien haver pres decisions diferents, especialment quan veus les coses quan ja han passat i amb la perspectiva, però no en aquell moment d'una intensitat brutal, bestial, en què has de prendre les decisions immediates, que t'has d'avançar sense saber si ho acabaràs d'encertar al cent per cent, però sabent que has de prendre la decisió, perquè és el teu deure i és la teva responsabilitat prendre la decisió en aquell moment. I crec que ho hem fet i que estem fent tot –tot– el que està a les nostres mans.

Precisament, la pandèmia ens ha portat a una millor coordinació del Govern. Davant de la responsabilitat de gestionar aquest escenari completament advers, el Govern s'ha activat com mai abans per donar resposta a les necessitats i urgències que se'ns han plantejat.

Som en un moment molt delicat. El retorn aquesta mateixa setmana d'1 milió i mig de nois i noies a les escoles, la recuperació de l'activitat laboral plena i la mobilitat que tot això ens implica ens obliga a estar més alerta que mai dels possibles rebrots i d'una segona onada, que tots volem impedir o almenys aturar; que no ens torni a passar el març-abril d'aquest any.

Jo i tots els consellers i conselleres del Govern dediquem totes les hores del dia a la lluita contra l'epidèmia. No tinc cap altre..., ara mateix, cap altre objectiu que aquest. És el meu deure i el meu compromís com a president de la Generalitat, em dec només als ciutadans de Catalunya, a la seva salut i a la seva vida, i a salvar els llocs de treball i a generar totes les oportunitats per a les empreses i per als treballadors autònoms. Exclusivament.

Podria avui parlar de moltes més coses: de les falses propostes de diàleg; dels paranys de la repressió; de la persecució que viu una majoria de la població pel sol fet de defensar un projecte polític determinat –avui estan declarant amics; cada dia hi ha algú als jutjats, en aquest país, declarant–; de les persones honorables, pacífiques i democràtiques que són encara a la presó, gairebé tres anys després –tres anys a la presó–; de les persones que no poden tornar a casa, però que són lliures a la res-

ta d'Europa, i que venen fins a la Catalunya Nord, però no poden passar la frontera –increïble–; dels judicis i investigacions encara avui oberts per perseguir un projecte polític legítim i democràtic –tots som terroristes. Podria parlar avui de moltes coses més –de moltes coses més–, però no.

Els he parlat de la feina que ha fet aquest Govern, de la que voldria fer encara i dels projectes de país que tenim en marxa. Ja sé que això a alguns no els agrada, que preferirien que avui fos un altre tipus de discurs; però no, avui parlem de la gestió d'aquest Govern, del que hem fet durant aquests anys, de la gestió que hem fet durant la Covid. I ens sentim orgullosos de la feina que hem fet.

Jo sé que demà dedicaria tots els minuts de cada hora a assegurar i a seguir treballant pels millors serveis i la màxima prevenció per aturar el coronavirus; però no ho podré fer, perquè demà he d'anar a Madrid. Perquè hi ha un estat instal·lat en la venjança i que vol inhabilitar un president, un president de la Generalitat, per haver defensar la llibertat d'expressió. No per una pancarta que deia «Tot anirà bé», no, sinó per una pancarta que reivindicava la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Exactament deia això. Perquè quan es diu: «No, inhabiliten el president per una pancarta»..., no, no, què deia aquella pancarta? O és que si hagués dit una altra cosa hi hauria un president de la Generalitat declarant demà al Tribunal Suprem?

A on?, a quin país d'Europa, em volen dir vostès, hi ha un president pendent de ser inhabilitat per haver posat una pancarta demanant la llibertat d'expressió? Si em volen dir algun país d'Europa en què això hagi passat, doncs els hi agrairé. Un tribunal, sí, però un tribunal amb tot un estat al darrere. Amb partits que han volgut que això passés. Amb partits que han promogut que això passés. (*El president riu.*) En lloc del *fairplay* parlamentari i democràtic, no? Votem, debatem, qui guanya, qui perd, no? És això, no? I la ciutadania decideix. No, hi ha tot un estat dedicat a combatre una idea. I hi han partits que li donen suport. Partits que creuen que posar una pancarta és motiu de pes per fer caure un president de la Generalitat i provocar un període d'inestabilitat a tot un país. Això ara, en plena pandèmia? No ho sé, aquí es veu qui té unes prioritats i qui en té unes altres. Aquests dies veurem qui es preocupa realment per les coses que interessin la gent i qui posa la maquinària d'un estat al servei de la set de venjança. Ja ho veurem.

I com els he dit, i ho repeteixo, el meu compromís és i serà sempre servir el meu país fins a les últimes conseqüències i fins l'últim minut de la meva presidència. Seguirem incansables el camí per construir un país de cultura i talent per a tothom. Però sobretot, un país lliure. Per Catalunya i per la vida.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. Abans de passar a les intervencions dels grups, farem un recés de vint minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i set minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i dos minuts.

El vicepresident primer

Bé, reprenem la sessió.

Després de la intervenció del president de la Generalitat, procedim ara a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de trenta minuts cadascun, quinze minuts per a cada subgrup parlamentari.

Em primer lloc, em nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa.

(*Jorge Soler González intervé sense fer ús del micròfon. Remor de veus.*)

La veritat és que fa estona que estan tocant la campana i no és preceptiu que hi sigui el president. Ens ha avisat que...

(*Remor de veus. Pausa.*)

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, el debate de política general es el primer debate que se celebra durante el período de sesiones y debería servir para que todos los grupos que representamos al conjunto de los catalanes podamos debatir y analizar lo que ha sucedido durante este último año sin apriorismos, con generosidad, con altura de miras. Pero también debería servir para que el Gobierno hiciese autocrítica, asumiera errores, mirase al futuro, contrastase propuestas e impulsase las reformas que necesitan los catalanes.

En este extenso discurso que nos ha dedicado el señor Torra, pues, lamentablemente, no hay futuro; ha habido como una colección de eventos que le han pasado sus *consellers*, pero lamentablemente no va a ser el señor Torra ni su Gobierno quienes dirijan los próximos meses de la economía catalana, y de la economía catalana y de Cataluña, y de la sociedad, y de la sanidad, y de la lucha contra la pandemia, y esto es una anomalía provocada única y exclusivamente por la actitud irresponsable del señor Torra que, siendo presidente, pues, se negó a obedecer las leyes y con ello provocó su inhabilitación y, por lo tanto, aquella inhabilitación que llegó en el año 2019..., si no recuerdo mal en diciembre, 2019, en diciembre, pues ahora ya se va a hacer efectiva en breve y mañana tiene usted una vista.

El balance de la legislatura es..., se inició en mayo de 2018 y ha sido la segunda legislatura con menos producción legislativa de la última década. Ustedes han promovido veintitrés leyes y han superado solamente por dos la marca negativa que tenía el Gobierno de Artur Mas, del 2010 al 2012, siendo la peor de todas las legislaturas de la década. Bien, ustedes son la segunda peor legislatura de la década en ese aspecto, en improductiva.

Y, ¿por qué? Bueno, pues usted, pese a que ha evitado hoy hablar del temazo, del temazo del *procés*, sí que su discurso ha estado impregnado absolutamente, ha principiado por esto, ha acabado también por el *procés* y todo está impregnado de que las culpas son de otro, Madrid es un agujero negro y allí van todos los recursos de los catalanes. Y entonces, la culpa es de los otros, yo no tengo ninguna culpa, hago lo que puedo. Pero los malísimos, malos, malos, son los de Madrid. Se ha olvidado usted, en su enumeración, de cuestiones políticas y de actividad política, que en buena parte hay que decir que una administración tan potente como la catalana, pues, depende del impulso de sus miles de funcionarios que, gracias a dios, están funcionando a pesar de que sus dirigentes políticos no siempre estén a la altura. Por suerte, los funcionarios mantienen el pulso vital de la Administración catalana.

Y en lo que a nosotros respecta, valorar este último año de legislatura en el debate de política general, nos lleva a reseñar algunos..., la interminable cadena de disparates a los que hemos asistido y que, digamos que este Pleno, que es posible que sea el último Pleno al que asiste usted, pues sea como el broche final, el colofón o el corolario del viejo proverbio de quien mal anda, mal acaba. Y hoy, probablemente acaba su singladura en política en España y en Cataluña, y es que es normal que haya sido así si nos ponemos a examinar cuales han sido los hitos de su presidencia en el último año.

Yo me referiré, después, desde luego, a que esa falta de conciliación entre unas políticas y una gestión..., usted ya dijo: «No he venido a gestionar una autonomía.» Y esas palabras yo creo que le van a perseguir, porque cuando más necesitaban los catalanes de gestión, pues se han encontrado con un presidente que ha priorizado todo lo otro que no era gestión. Porque usted, ya desde el primer día, dijo que a gestionar no venía. Y a nosotros nos preocupa qué pensarán los ciudadanos que están..., que llevan meses sin cobrar un ERTE, que están temiendo por su trabajo, que están

temiendo por la salud de sus padres o de sus hijos, cuando han visto a qué se ha dedicado usted en el último año.

Mire, vamos a hacer un poco de repaso en este debate. Inmediatamente después del debate del año pasado, el primer hito fue la sentencia del *procés*, que condenó a sus compañeros, a su predecesor. No, a su predecesor no, porque él escapó a la justicia, pero sí a su vicepresidente, el señor Junqueras, por sedición y por malversación. En vez de cerrar el capítulo del fracaso del *procés* y de cerrar heridas, y de apaciguar los ánimos, ustedes se dedicaron a animar a los radicales para que incendiaran las calles de Cataluña. Y el resultado de todo ello fue que tuvimos centenares de heridos, desperfectos, batallas campales, miedo y depresión entre todos los ciudadanos de Cataluña.

Las imágenes del caos se difundieron por el mundo y perjudicaron nuestra imagen. Ahuyentaron a las empresas, a las inversiones, sembraron el miedo, nos desmoralizaron y nos preocuparon, como sociedad. Durante 2019 y 2020, ustedes se han empeñado en degradar nuestras instituciones, fue inhabilitado en diciembre del 19 y en vez de preservar la institución y tener la dignidad de irse en ese momento, usted se enrocó en la Presidencia, intentando también intoxicar a otros poderes, como el poder legislativo y conseguir que, por parte de la Presidencia del Parlament no se acatase la privación de su acta de diputado. Usted incluso presionó para..., a otro poder del Estado, desde el poder ejecutivo presionó al poder legislativo para que no se acatase la orden del poder judicial. O sea, usted disparando a todo tipo de poderes del Estado, desde el ejecutivo. Como hacen quienes no entienden bien la democracia desde los poderes ejecutivos, quienes se encastillan y creen que son los amos de la Administración.

Hemos visto este último año a los dos partidos del Govern, a codazos, peleas constantes entre socios por la fecha de las elecciones. Y mientras tanto, Cataluña paralizada. Ustedes no ponían encima de la mesa ni nuevos proyectos, ni nuevas reformas, ni futuro. En fin, lo que hemos visto hoy mismo también en este debate. No hay futuro para nosotros con ustedes a la cabeza del Gobierno de la Generalitat. Y cuando digo nosotros, me refiero a los catalanes, a los ciudadanos catalanes.

En marzo llegó la primera ola de coronavirus y, mire, no se podrá decir que, desde el primer partido de la oposición, pues no estuvimos atentos a procurar mitigar en lo posible los efectos de la pandemia. Intentamos colaborar en todo lo que se nos había venido encima a todos, al Gobierno de la Generalitat, al Gobierno de España y al Gobierno de todas las autonomías. Algo absolutamente imprevisto y de grandes proporciones. La pena es que usted siguió con los mantras nacionalistas, que usted no perdió oportunidad de confrontar con el Gobierno de España, que usted despreció la ayuda de la UME para desinfectar las residencias, que hubo pasividad ante el drama de los autónomos y las pymes que echaban la persiana, y salieron a la luz realidades vergonzosas como que TV3 goza de más presupuesto que el Departamento de Empresa.

Pese a que todas las previsiones económicas quedaban tumbadas por el coronavirus, el señor Aragonès se empeñó en traernos unos presupuestos que ya nacieron inútiles para luchar contra la pandemia. Pero había motivos partidistas, se pretendía ir a unas elecciones y se quería ir con la cara lavada. Al final esos presupuestos inservibles parece que ni siquiera van a poder ser sustituidos por otros, porque, entre otras cosas, ante el propósito que ustedes tienen de paralizar después de su inhabilitación las instituciones, no vamos a poder tener unos presupuestos realmente adecuados a la crisis de la pandemia. Pero a ello me referiré más tarde.

Ustedes han pensado más en los votos de su parroquia, por decirlo así, que en las personas, y han utilizado la pandemia para alimentar el *procés*. En su entorno ha habido múltiples declaraciones: «En una Cataluña independiente habría menos muertos», de la señora Budó; «de Madrid al cielo», la señora Ponsatí con el beneplácito del señor Puigdemont; luego vimos al defenestrado señor Buch advirtiendo contra

una conspiración con el número de mascarillas, porque coincidió en el reparto que parecía que había un número mágico allí o él creyó verlo, y su jefe de prensa –el del señor Buch– pidió el levantamiento armado en los peores momentos de la crisis.

Ahora nos encontramos ante una segunda ola de coronavirus y usted parece que sigue vagando por esos espacios siderales del *procés* y no acaban de aterrizar. Usted estuvo ausente en la conferencia de presidentes, ha dado bandazos lamentables en la gestión para la vuelta al trabajo y la vuelta al cole, ha dicho que la independencia es urgente, ha rechazado los dos mil rastreadores del ejército, ha dado manga ancha a la ANC para que convoque a cincuenta mil personas durante la Diada mientras los catalanes de a pie nos tenemos que reunir de diez en diez. Concentraciones en las que, por cierto, se volvieron a quemar imágenes del rey, al que usted señala como objetivo político a cobrarse.

Y esto..., usted hoy viene y hace una valoración de su gestión en la pandemia y nos viene a decir que está muy preocupado y que su prioridad actual es que, con la vuelta al cole, los niños que se vean confinados... –y que ya está empezando a haber y ya está empezando ocurrir y así va a pasar en toda España–, pues que el Gobierno de España no nos ha dado solución. Es verdad. Tiene usted razón en quejarse de lo lento que está resultando en reaccionar el Gobierno de España, pero eso tiene otras soluciones. La solución no es «es que si yo lo hubiera decidido...» Es que estamos en un estado descentralizado. No podemos trocear ni por ayuntamientos ni por comunidades autónomas las soluciones laborales de la gente, porque eso afecta a toda nuestra economía y a nuestro sistema económico y de trabajo. Por lo tanto, es lógico que, en un estado de 47 millones de habitantes, las soluciones se den uniformes para no afectar a la economía y al mercado laboral y hacer de todo el proceso productivo de las economías un caos.

Pero a usted eso no le importa, usted sí que busca el caos y, por lo tanto, yo lo que le digo es que nosotros sí tenemos una solución. Usted nos inquiría: «¿Y qué solución hay?» Pues sí, nosotros estamos por el permiso retribuido a los padres para que cuiden de sus hijos cuando enfermen y, si quiere usted ser útil, diga a su grupo, ese grupo dividido que tiene en Madrid, que vote a favor de esa propuesta de Ciudadanos, que es la que nosotros hemos propuesto en la Mesa. Y lo podremos hacer. Apoyen ustedes, hagan política en el resto de España.

Yo, para acabar el capítulo «Pandemia y gestión de pandemia», porque como le he dicho tengo cuatro veces menos tiempo que usted, yo lo que quiero es garantizar a usted, a su Gobierno, al Gobierno que resulte después de su inhabilitación, que Ciudadanos no va a abandonar sus responsabilidades; que Ciudadanos va a seguir tendiendo la mano a todos los catalanes para que las soluciones que demos a los autónomos, a las familias, a las empresas... sean soluciones asumibles, y superar lo mejor posible esta pandemia. Así lo hicimos con ustedes y así lo vamos a seguir haciendo, y eso está para nosotros por encima de las discrepancias políticas abismales que nos separan.

Siguiendo con el balance de la legislatura ha sido como son las legislaturas de estos gobiernos desde que empezó el *procés*. Ustedes han seguido usando los medios de comunicación públicos a su antojo: TV3 es una televisión pública que es extraordinaria en su calidad y la calidad de sus profesionales, pero que lamentablemente está comandada con mano férrea por comisarios políticos y es una televisión en la que la neutralidad brilla por su ausencia. Ha sido condenada por la junta electoral por falta de neutralidad en diversas ocasiones; tiene a su director a las puertas de un juicio; hemos visto cómo se entrevista a los políticos presos en *prime time* en TV3, unos políticos a los que llaman «*presos polítics*» en TV3, cualquier presentador sin..., despreciando la realidad, pero haciendo militancia política, y dándoles altavoz a estos señores para legitimar aquello que hicieron con los catalanes.

Si España fuera un estado tan opresor, una de las principales televisiones de su estado no estaría entrevistando a estas personas, eso ya se lo garantizo yo, pero parece que la realidad a ustedes..., son refractarios a veces a la realidad.

También los catalanes hemos seguido sufriendo los escándalos de corrupción. Que usted se ha referido..., se ha referido a la corrupción y que en febrero de 2020 hicieron un plan de corrupción. Oiga, le puedo dar una ristra tan larga de todo..., de este último año de legislatura, escándalos que han ido estallando de corrupción, todos asociados prácticamente al antiguo partido Convergència, que nutre sus filas.

Gerard Figueras, secretario de Deportes, dos imputaciones; anticorrupción, en enero... –eso en diciembre de 2019–; enero, anticorrupción pide imputar a una docena de cargos de Convergència Democràtica. En febrero Mossos y Guardia Civil registran una productora de televisión por el 3 por ciento de Convergència. En marzo cuarenta y nueve personas imputadas por desvío de fondos en la diputación –alguno diputado de su grupo, que ustedes con eso se callan. En marzo el exalcalde *convergent* de Torredembarra condenado por soborno, que destapó el caso 3 por ciento. En mayo la presidenta del Puerto de Barcelona, exalcaldesa de Sant Cugat por Convergència, investigada por fiscalía por chanchullos con la grúa municipal. En junio Millet, Montull y Osàcar entran en la cárcel. En junio también Buch comparece ante el TSJ investigado por gastarse el dinerito de todos los catalanes para ponerle un escolta a Puigdemont en Bélgica. En julio la Audiencia Nacional propone juzgar a los Pujol Ferrusola como organización criminal. En julio también Laura Borràs se niega a declarar ante el Supremo; Laura Borràs, que ustedes tanto apoyo le dan y usted mismo está diciendo que es que está perseguida por ser independentista, y la han pillado con el carrito del helado de todos los correos electrónicos para arreglar contratos con amigos suyos. En julio, el caso del 3 por ciento. En agosto, anticorrupción..., bueno, aquí le toca a la CUP, en agosto anticorrupción investiga si la CUP malversó fondos. La fiscalía sigue investigando al Ayuntamiento de Sant Cugat... En fin. Mire, este es el entorno: corrupción.

Hay una cosa gravísima que en este debate ha de salir también, su presión intolerable a un funcionario de este Parlamento. Su exigencia de que se le cese. Eso no tiene nombre y nos pone también, nos pinta en vívidos colores cómo lo deben estar pasando tantos y tantos funcionarios de la Generalitat que no abrazan su ideología, su militancia, su activismo, allí encerrados en los cuatro muros con compañeros vigilando, puestos a dedo por ustedes, con las paredes forraditas de lazos amarillos... La verdad es que es un entorno que algunos constitucionalistas nos marchitaríamos como flores a las que no riegan si tuviéramos que vivir en ese entorno tóxico y agobiante, ya se lo digo yo.

Y esto que le causa risa, estas amenazas a los a los funcionarios y este entorno tóxico y vigilante de esta Generalitat militante y activista, pues también se traslada a los funcionarios del poder judicial, a los jueces. Y hoy mismo tenemos un tuit del señor que a lo mejor me va a cortar la palabra en cero coma... segundos, el señor Costa, que ha puesto un tuit señalando a los jueces que le van a juzgar a usted, poniendo sus nombres y apellidos: «¡Estos son los que juzgaron a nuestros compañeros! ¡Mañana van a juzgar al señor Torra!», los señala, él mueve el árbol y luego otros recogen las nueces. Luego hay en este clima ideológico de hostigamiento al disidente, siempre hay los salidos de madre que se van a poner a apuntar directamente a estas personas, como hicieron con el magistrado Llarena, que le fueron a pintar su casa, y que, por cierto, fueron jóvenes de Ciudadanos quienes fueron a despintar las pintadas que habían puesto en su casa en Cataluña.

Mire, este hostigamiento, este clima ideológico, llega a personas normales que están en sus trabajos, en los ambulatorios trabajando, se le recrimina por hablar en castellano en los colegios, en los bares y en los restaurantes, gente extranjera es denunciada por algunos y luego proceden a linchamientos públicos en las redes contra

personas que están trabajando y que también nos ha pasado aquí, en el Parlament, en este clima ideológico hostil al disidente que ustedes han abonado.

Y ustedes... ¿Cómo se hace eso?, ¿cómo se crea ese clima ideológico hostil? Pues se crea con un vicepresidente del Parlamento que pone un tuit señalando explícitamente a los jueces como si fueran culpables de algo; se crea aplaudiendo a los terroristas desde los escaños, a los que son detenidos, encausados por terrorismo; se crea haciéndose fotos con personas que son terroristas o exterroristas y jaleándolos; ese clima de hostigamiento se crea dando alas a los violentos o a los que abogan por la violencia y señalando a los adversarios desde las instituciones.

Mire señor Torra, yo ayer dije..., no, mi partido ayer dijo que nosotros no íbamos a permitir que Cataluña quedarse paralizada a voluntad suya, que en su hoja de ruta política entrase la paralización de nuestras instituciones. No lo vamos a permitir. Políticamente haremos lo que tengamos que hacer y jurídicamente también. Emplearemos las herramientas que tengamos que emplear. Pues eso motivó que este señor que está en esta foto (*l'orador mostra una fotografia a la cambra*) –ya sé que a usted no le gustan las fotos, pero mire...–, este señor, Fredi Bentanachs, me amenazase ayer en Twitter; el fundador de Terra Lliure, del grupo terrorista Terra Lliure me amenazó ayer en Twitter. Aquí está Carles Sastre, el asesino del señor Bultó. En esta foto tienen al exterrorista fundador de Terra Lliure y al señor que asesinó a un empresario con una bomba lapa. Aquí, por cierto, está el señor Costa, detrás, muy sonriente; está usted; está el señor de Òmnium Cultural... En fin, están todos con estas personas que cuando el jefe de la oposición dice que no va a admitir una determinada línea política del presidente de la Generalitat..., sale el señor que está en la foto, fundador de un grupo terrorista, y amenaza al jefe de la oposición.

Yo no le voy a pedir a usted que condene estos hechos, señor Torra, es que no..., no se lo voy a pedir porque cuando usted está en una foto con estas personas, cuando usted aplaude desde el escaño a personas que presuntamente han optado por vías violentas y luego yo soy señalado por oponerme a políticas y designios suyos, como jefe de la oposición, representando un montón de catalanes que no piensan como usted, pues entonces tenemos un problema en Cataluña. Y el problema no es que le inhabiliten a usted porque usted elige incumplir la ley; el problema es que hay un clima ideológico de persecución del disidente, y que ustedes lo apoyan y lo fomentan, como ha hecho el señor Costa señalando a los jueces. Hoy otro ejemplo más.

Mire, vamos a volver a los datos de su gestión, datos en sanidad. Muy rápidamente, sanidad, gasto social, vivienda, dependencia, PIB, paro y caída de turismo. En todos estos parámetros hemos tenido malos resultados, muchas veces por debajo de la media española en gasto social. Cataluña ha recortado el gasto social un 8,8 por ciento durante el *procés* mientras que las demás autonomías lo aumentaban. ¿Acaso alguien puede pensar que las embajadas, los *lobbies*, todo lo que ustedes han montado con el *procés* y toda la gente que cuelga del *procés* y de los chiringuitos que ustedes montan son gratis? El *procés* ha sido la gran estafa para todos los catalanes y somos, como le digo, quienes más han recortado en gasto social mientras, eso sí, estamos abriendo embajadas, que hoy salía también la noticia, embajadas en Perú, en Australia y en Japón. Esto...

Vivienda: un 15 por ciento de vivienda tiene que tener un uso social según la ley 18 de 2007, pero actualmente no llegamos al 2 por ciento. Tenemos el 2 por ciento y la ley dice que tenemos que tener el 15. ¿Qué hace su Govern? Pues al final vota leyes populistas de limitación del precio de los alquileres, cuando en realidad la forma de incidir probada en los países europeos sobre el precio de los alquileres es disponer de un parque suficiente de viviendas de uso público, que eso sí que hace abaratar los precios. ¿El Consell de Garanties Estatutàries dice que es ilegal? Da igual, ustedes lo tiran para adelante porque aquí se trata de buscar el conflicto competencial, de buscarlo y de hacer populismo, y de decir a la gente que se arreglan cosas cuando, en realidad, se desarreglan y se prorrogan los problemas: las peores listas

en dependencia; el PIB catalán cae un 20,1 interanual en este segundo trimestre y empeora las cifras de la crisis del 2008, mientras que, en el conjunto del Estado, la caída es de un 18,5, un punto y medio inferior al que cae en Cataluña, que cae más; el paro, es la comunidad autónoma que más ha aumentado el paro respecto al trimestre anterior; el turismo también, unos números realmente difíciles, malos. La pandemia tiene la culpa de los reveses que hemos sufrido en paro, en caída de turismo, en vivienda, en dependencia, pero su gestión no ha ayudado nada a mejorarla, y su gestión ha hecho que en Cataluña tengamos unos números peores que en otras comunidades autónomas.

Mire, señor Torra, la mayoría de los catalanes tenemos una idea muy diferente de Cataluña a la suya. Usted ha hablado aquí de *la seva idea de país*, o ha mencionado un término parecido al de «la idea de país». Nosotros tenemos otra idea, efectivamente, de Cataluña. Para nosotros, la Cataluña real es una Cataluña mucho más mixta, plural, con diversas identidades, con identidades compartidas, que la gente se siente a la vez española y catalana, y también europea, y en mayor o menor medida, y que lo que quiere es estar no enrocados en unos objetivos supuestamente nacionales, sino en sus familias, en su salud, en su prosperidad, en poder vivir una vida cultural plena, queriendo a tu tierra y estando encantado y orgulloso de ser catalán, como ha pasado siempre en Cataluña. En Cataluña, siempre nos hemos sentido orgullosos de ser catalanes y, internamente, los catalanes estábamos bien y fuera éramos vistos con admiración. Ahora ese orgullo yo creo que es depresión y tristeza. La mitad de Cataluña no entiende a la otra mitad; no entendemos qué está ocurriendo. Ustedes están forzando la máquina y están sacando a la gente de un contexto normal de convivencia pacífica. La mía, la idea de Cataluña, es una Cataluña para todos; la de usted es la Cataluña de los enrocados, de los que no se mueven, de los que pasan por encima de los sentimientos y de las identidades de la otra mitad. Esa es la Cataluña que usted quiere.

Usted, con razón, escribió esos textos que lamentaban en sus escritos el aluvión inmigratorio que desleía al final los fundamentos de esa Cataluña mítica, que para usted era la Cataluña de sus padres y de sus abuelos, pero que no es la Cataluña que sentimos todos y que queremos todos.

Mire, nosotros creemos que ya es necesario que hagamos un *reset*, una nueva época en la política catalana. Nosotros queremos que se respete a todos los ciudadanos por igual, independientemente de la lengua que hablen y a quién voten. Nosotros vinimos a la política catalana para combatir la corrupción, para regenerar la vida política, para modernizar la idea de Cataluña combatiendo esa idea identitaria y decisionónica que implantó Jordi Pujol mientras se llenaba sus bolsillos y los de toda su familia. Hemos venido a esa Cataluña en la que todos podríamos estar cómodos.

Nosotros ya gobernamos en otras comunidades y queremos gobernar también en Cataluña, y cambiar de arriba a abajo los parámetros sociales que ustedes han impuesto, los parámetros de percepción de las colectividades que ustedes nos han impuesto. Mire, nosotros, durante esta pandemia, tuvimos algunas buenas experiencias, como el percibir que la *conselleria* d'Empresa estaba trabajando, y luego nos encontramos con que usted priorizó y purgó a la *consellera* de aquella *conselleria* precisamente por intereses políticos. Si nosotros gobernásemos, guardaríamos la carpeta del *procés*, la enviaríamos a la papelera de la historia. Es así. Y sacaríamos la carpeta de las familias y de los autónomos que no llegan a final de mes.

Nosotros sí que queremos gestionar esta autonomía y, por eso, presentaremos unas medidas en las propuestas de resolución, que les especificaré mañana mi compañera Lorena Roldán. Es la hora de pasar del «*Govern de l'embolic*» al «*Govern efectiu*». Un *govern* transversal con personas de distinto signo político, pero con un mismo objetivo: reconstruir Cataluña. En plena pandemia, no vamos a tolerar que estemos meses bloqueados porque eso le convenga a la hoja de ruta de usted y del señor Puigdemont.

Yo le anuncio que, desde Ciudadanos, no solo presentaremos en el debate una iniciativa para comprometernos con el desbloqueo –no solo eso, que lo haremos–, sino que vamos a explorar fórmulas con el resto de la oposición para que ustedes no se salgan con la suya. Ustedes, y el señor Puigdemont, fugado de la justicia. Tenemos que poner Cataluña en marcha. No puede ser que estemos sin poder aprobar unos presupuestos porque no tengamos un presidente de la Generalitat. Hablaremos con el resto de grupos parlamentarios. Ustedes no van a conseguir bloquear Cataluña, no toleraremos que sigan empobreciendo Cataluña, no consentiremos que sigan degradando nuestras instituciones, no permitiremos que secuestren el futuro de todos los catalanes, no permitiremos que nos hagan rehenes de sus delirios. Vamos a recuperar Cataluña porque es posible, y porque los ciudadanos catalanes lo merecen.

Señor Torra, adiós.

El vicepresident primer

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat... He de dir-li, per començar, que el nostre grup no creia que enguany se celebraria el debat sobre l'orientació política general del Govern perquè vostè havia manifestat, ja el 29 de gener, que se sentia personalment desautoritzat, poc defensat quan va perdre la condició de diputat, que el Govern estava dividit i que la legislatura estava esgotada. Per aquests motius, vostè mateix es comprometia a dir quan serien les eleccions un cop el Parlament aprovés els pressupostos, que es van aprovar el 24 d'abril. Seguim sense conèixer aquesta data electoral, però en canvi sí sabem que al País Basc i Galícia el 12 de juliol es van celebrar eleccions i avui ja disposen de nous governs. Per tant, era difícil pensar que una legislatura considerada pel mateix president com a esgotada el 29 de gener celebrés un debat sobre l'orientació política general al mes de setembre.

Tampoc no ens esperàvem una remodelació del Govern i més una remodelació que, en la nostra opinió, no té per objectiu millorar la capacitat de gestió. I li he de dir, no és només una opinió nostra; articulistes d'orientació sobiranista han dit, per exemple, que aquesta ha estat, i cito, «una crisi lamentable». O han titllat el canvi de Govern de «poc patriòtic», en cito d'altres, i cito persones que no són precisament de l'òrbita socialista. Però, en fi, farem el debat del canvi de govern quan toqui.

Avui el que toca és fer balanç d'un any i apuntar les perspectives per a l'any proper, tot i que com no és probable que se celebri un nou debat d'orientació política general l'any vinent, és inevitable fer un balanç de legislatura. El senyor Batet, que és molt optimista, diu: «Qui sap.» Però, en tot cas, li faig el nostre balanç. És un balanç pobre, d'ineficàcia, de mala gestió, de divisió, d'insuficient cooperació institucional i de cap avenç concret. I, si m'ho permet, avui, per no saber, no sabem ni en nom de qui ens parla quan parla de futur, perquè ens consta, és públic, que no hi ha acord entre els socis de govern sobre quan han de ser les eleccions. Per tant, massa incògnites.

I certament, i vostè té tota la raó quan diu que la pandèmia ens ha distorsionat absolutament la legislatura i que ha de centrar les nostres prioritats, però també en aquest terreny li he de dir –tot i mantenir el suport que, com vostè sap, té a efectes de la lluita contra la pandèmia– que contrastaven molt les lliçons que vostès pretenien donar quan hi havia un estat d'alarma vigent, que l'eficàcia després. Nosaltres entenem que no es va aprofitar prou el temps per preparar la desescalada i el camí cap a aquesta nova normalitat.

I permeti'm una sola dada, que crec que és incontrovertible i que no es pot atribuir a Madrid ni a cap fenomen de tipus maligne. Vostè presideix l'únic govern del

món que s'ha permès tenir vacant quaranta-sis dies la Secretaria de Salut Pública en plena pandèmia. Com a contrapunt, li he de dir que la incorporació del nou secretari de Salut Pública creiem que ha millorat de forma molt significativa la gestió de la pandèmia, però mai no sabrem què hagués passat si l'haguessin nomenat quaranta-sis dies abans.

Vostè, en el seu debat d'investidura, va parlar de quatre eixos, de quatre prioritats: un país cohesionat; una economia pròspera, responsable i sostenible; una societat enfortida democràticament, lliure i justa, i una Catalunya oberta al món. Crec sincerament que en cap d'aquests quatre eixos es pot dir que avui estiguem millor que el 14 de maig de 2018, i no sols a causa de la pandèmia. Vostè ha seguit fil per randa, i ho ha afirmat permanentment, una lògica de confrontació, que ens ha portat més divisió com a societat, més pèrdua d'oportunitats econòmiques, de temps i energies i ha afeblit les nostres polítiques socials causant una desorientació política general.

I la divisió del Govern, que vostè ja reconeixia i afirmava amb rotunditat i solemnitat el 29 de gener, no ha fet més que incrementar-se. A la Catalunya oberta al món que se'ns prometia, ha seguit una dinàmica política que, entre altres coses, ha provocat que cap membre del Govern ni vostè com a president s'hagin vist amb cap membre de la Comissió Europea. I és que, president, cregui'ns, la confrontació no és intel·ligent, és un error, i es gira en contra dels interessos dels catalans. El país cohesionat i l'economia pròspera, responsable i sostenible requerien, al nostre entendre, d'amplis acords polítics, i el seu Govern, en aquest terreny, ni tan sols s'hi ha posat.

Vostè ens ha parlat –ens en va parlar ja fa temps i ho ha tornat a dir avui– d'un pacte per a la salut, però encara no ens ha convidat a parlar-ne. Però ja li vaig dir: hi estem totalment disposats. Estem a favor d'arribar a aquest pacte i de fer-ho com més aviat millor. També se'ns va parlar de pactes per a la reactivació econòmica i la reconstrucció social, però tampoc en això el Govern que vostè presideix ha cercat cap mena de consens amb l'oposició, ni tan sols les reunions de l'espai de diàleg que va instar aquest Parlament han tingut continuïtat; no han esdevingut mai, mai, mai una prioritat per a vostè. I sobre l'enfortiment democràtic, he de recordar-li que la gran prioritat era l'elaboració d'un projecte de Constitució, que tampoc n'hem sabut re més.

El problema, en general, no només del seu Govern, sinó de tots, són les dificultats intrínseques que tenim per fer autocrítica. Però és que vostès persisteixen en una línia que entenem profundament equivocada, que és la de la confrontació, per dir que tornaran a provocar un xoc amb l'Estat. Segueixen escalfant emocions, contraposant identitats, dividint la societat catalana per meitats, i pel camí, des del nostre punt de vista, s'han perdut massa energies i oportunitats. Vostès han estat ufanosos en generar expectatives, però també desenganys i desil·lusions. El processisme, i ho dic des del respecte per tothom, però el processisme ha estat una gran mentida que ha culminat amb un gran fracàs i, per tant, convindria canviar de direcció. Vostè, en canvi, a Prada de Conflent l'estiu passat ja va dir: «L'estratègia és la confrontació.» I han seguit fent això, sense aconseguir cap guany, cap ni un. I amb un cost exorbitant en molts terrenys.

Amb motiu del projecte de fusió entre CaixaBank i Bankia, responsables del seu Govern deien: «La nova seu s'hauria d'instal·lar a Barcelona.» Però jo els pregunto, què és que no recorden per què CaixaBank, el Banc de Sabadell i milers d'empreses van canviar les seves seus socials? I el balanç que avui ens presentava, president, i que hem seguit amb atenció i per això hem demanat un recés, per a poder incorporar alguns elements que permetin el debat, contrasta sovint amb la realitat.

Vostè ens ha parlat de col·laboració amb el món local, però nosaltres lo que sentim és la veu de molts ajuntaments dient que aquesta col·laboració és molt deficient. Ens parla de reequilibri territorial i ens agrada i ho compartim; però nosaltres escoltem la veu del país rural, que ens diu que hi ha abandonat i menyspreu. I fins i tot a

vegades desencontres dels que nosaltres també hem participat. La diferent rebuda que ha tingut en el món rural l'Agència de la Natura, segurament causada no tant pel contingut concret de la llei, que suposo que també, sinó per aquesta sensació d'abandonament.

Vostè ens parla de la fibra òptica, però tenim les escoles sense fibra òptica. Vostès avui ens ha dit: «Hem fet un PUOSC de 250 milions d'euros», però oblida que l'any 2010 era de 648. Ens parla de deutes de l'Estat, però no ens diu el que s'ha rebut de l'Estat; ni els 45 milions i mig del fons social extraordinari; els 3 milions de beques menjador; els 4 milions i mig del programa Proa per a les escoles; 205,1 milions per despesa sanitària; 300 milions per a actuacions urgents –51 milions d'aquestes, perquè aquestes eren per a totes les comunitats, han vingut a Catalunya–; un lliurament a compte de 521 milions d'euros; l'assignació de 550 milions d'euros a càrrec del fons de finançament; 819 milions de l'anomenat «extra FLA»; 7 milions per a l'execució de programes agrícoles i ramaders, i les parts corresponents de programes adreçats a les residències d'un total de 300 milions d'euros; els 600 milions per prestacions socials bàsiques; la part que ens correspongui dels 16.000 milions del fons Covid; els 800 milions –la part que ens correspongui– pel dèficit addicional de transport, per no parlar de les xifres dels ERTOS, dels avals de l'ICO, dels ajuts als autònoms i de l'ingrés mínim vital, que una part, la que ens correspon, ha vingut a Catalunya.

I vostè segueix parlant de finançament i es queixa del finançament autonòmic, en general, i dels dubtes que té sobre la part dels fons europeus que acabin venint a Catalunya. I aquí he de dir-l'hi, president: és que els que no han anat a negociar-ho han estat vostès. Si vostè va decidir fins i tot no anar a una reunió de la Conferència de Presidents, si s'han negat a formar part activa de les discussions del Consell de Política Fiscal i Financera. I, miri, jo l'hi he de dir: el darrer acord de finançament és de l'any 2009 –el 2014 s'hagués hagut de renovar, però no es va fer. L'any 2009 hi havia un govern d'esquerres amb un president socialista. Doncs nosaltres tenim el convenciment que, com l'independentisme ha deixat de tenir aquest objectiu en –perdoni l'expressió– benefici del «gran salt endavant», fins que no tornem a tenir un president de la Generalitat que no estigui encaparrat en la confrontació no tindrem un nou finançament per a Catalunya, i per tant, els catalans seguiran, i amb justícia, queixant-se.

Vostè, en el seu discurs d'investidura, deia: «Cohesió del país, desenvolupament d'una economia pròspera, responsable, sostenible.» Bé, analitzem què ha passat amb tot això. Deia: «Progrés econòmic. Com el xifrarem? Amb l'avenç social que es produeixi.» Escolti'm, president, avui ens deia «la renda garantida de ciutadania», però ens segueixen dient els promotors que només una de cada quatre persones que tenen dret a percebre-la la perceben realment. Per tant, hi ha un contrast molt gran entre el que vostè ens presenta com grans avenços i com grans resultats amb la realitat. Diu: «L'esforç que estem fent per la salut.» I efectivament. Però vostè va a un centre d'assistència primària, vostè va a un hospital, i es troba que el personal està dient: «No ens considerem ben tractats des del punt de vista laboral, professional i salarial.» De tots depèn que tinguem menys famílies en situació de vulnerabilitat, que tinguem menys famílies en situació de pobresa, però creiem, sincerament, i ho volem dir en termes sempre relatius i respectuosos, que ni s'ha fet tot el possible ni s'ha fet prou bé allò que s'ha fet.

En matèria social, escolti'm, vostès es van comprometre a bastantes coses, algunes d'elles que no eren estrictament, per dir-ho així, monetàries. Llei d'autonomia personal que s'havia de fer, no s'ha fet; desplegament normatiu del servei de teleassistència avançada, no s'ha fet; llei de drets i oportunitats de la infància i de l'adolescència, no s'ha fet; foment de l'associacionisme, tampoc; llei de la gent gran, tampoc; nou Pla de suport al tercer sector, tampoc; nou model dels centres especials de treball, Agència Catalana de Protecció Social. I avui vostè llua moltes lleis que

s'han fet, però també ens ha dit la xifra de decrets llei, i, per tant, quan parlem de qualitat democràtica haurem de reconèixer tots plegats que legislar per la via del decret llei té menys qualitat democràtica que legislar a través del procediment legislatiu ordinari.

Nosaltres creiem que en aquest mandat no s'ha produït cap nova proposta, prestació o servei que hagi millorat substancialment la vida d'una part important de catalans i catalanes: les llistes d'espera segueixen creixent, tenim alts índexs de pobresa severa, continuem sent la comunitat autònoma amb menys inversió social dels darrers deu anys i la que més està trigant en revertir les retallades; l'Idescat ens dona xifres esfereïdores: 21,3 per cent dels catalans en risc de pobresa, i més de la meitat dels catalans manifesten certa o molta dificultat per arribar a final de mes. L'informe FOESSA ens diu que, mentre a Espanya la població en situació d'exclusió social severa abans del Covid es reduïa, a Catalunya s'incrementava. I, certament, la pandèmia no ha fet més que agreujar algunes dinàmiques que tenien, diríem, arrels més antigues. Necessitem aquest compromís pels sectors més febles de la nostra societat.

Vostè també ens ha parlat..., poc, però, en fi, d'algunes polítiques que tenen a veure específicament amb les dones. Nosaltres seguim trobant a faltar aquelles reunions per desplegar el Pacte contra la violència masclista que el Parlament va aprovar. I, per tant, nosaltres creiem que cal encara fer molt en aquest terreny.

President, la despesa social a Catalunya s'ha reduït en els darrers anys un 8,8 per cent, la despesa per habitant, mentre la mitjana espanyola s'incrementava. És, en fi, xocant, i des del nostre punt de vista molt negatiu. I aquí trobem dades de tota mena, les que dona el ministeri, però també la que fa l'Associació Estatal de Directors i Gerents de Serveis Socials. Curiosament, compartim, diríem, rànquing, o aquesta reducció, amb..., la Comunitat de Madrid.

Temes de salut. Vostè ho ha dit, nosaltres hem intentat acompanyar tant com hem pogut i sabut, perquè, efectivament, aquest és un repte de país en el que no hi ha d'haver cap distinció ni tampoc cap feblesa o manca de solidaritat. Ara bé, la pandèmia no ha acabat. Certament, tenim millors xifres que fa un temps, i ens n'hem d'alegrar –però, com vostè diu, això no és consol–; millors, molt millors que altres comunitats, però això no ens pot fer baixar la guàrdia sinó més aviat tot el contrari.

Ara, els reptes sanitaris que tenia el nostre país previs a la pandèmia segueixen vigents, perquè malauradament la resta de malalties no han quedat ni confinades ni quarantades. I, per tant, hem de fer un esforç addicional. El cridem novament... –o, millor dit, ho faig al revés–, ens posem a la seva disposició novament. Jo sé que la setmana vinent es concretarà probablement la proposta del grup que vostè va decidir formar. Doncs, ja l'hi dic, sense conèixer, ni molt menys, els detalls, però sabent quin era l'objectiu que guiava aquest grup, nosaltres volem participar des del minut zero en la consecució d'aquest pacte de salut.

Temes d'educació. Miri, nosaltres creiem que l'inici del curs no s'ha preparat prou bé, però no volem fer, perquè no és bo i no seria just, un missatge que pogués desanimar el país. I, per tant, ens sumem a la seva crida de les escoles obertes, escoles segures, escoles vives. I tot el suport a la comunitat educativa per vèncer un repte molt important.

I vostè ho deia i no cal, potser, que ho diguem tots tant, però és així: hi haurà contagis, s'hauran de prendre mesures, que algunes d'elles poden ser molt difícils. Nosaltres volem posar-nos al costat del Govern per ajudar. Ara, diguem-ho clar, el Govern va fixar, per exemple, com a ràtios per aula de vint alumnes i, malauradament, el mateix conseller d'Educació ens ho deia, hi ha un 30 per cent d'escoles catalanes en les quals això no serà així; seran, i no és estrany, les escoles de les zones més densament poblades.

I, com tenim una especial preocupació, també, pel caràcter inclusiu de l'escola i per les escoles que atenen alumnes amb necessitats especials, doncs, volem també subratllar aquesta necessitat. I així ho farem en les propostes de resolució.

Dir-li, president..., vostè ens parlava d'economia pròspera, responsable i sostenible. Nosaltres creiem que no s'han aprofitat prou bé els bons anys i que ara tenim dificultats afegides per la pandèmia. Hem perdut el lideratge econòmic espanyol. I és veritat, en aquests moments estem creixent menys que la mitjana. Però és que València està creixent més. Per tant, el problema nostre, si és que se'n pot dir així, o la comparació que habitualment establím, no és Madrid, o no és només Madrid, sinó que lògicament tothom s'està espavilant.

I, des del nostre punt de vista, la visió en favor de la reactivació que estan tenint i practicant altres governs és més potent i eficaç que la nostra. Hem patit una desacceleració, dediquem pocs recursos a les universitats. El 70 per cent de la recerca es genera a les universitats. Però tenim avui el mateix pressupost de recerca que teníem l'any 2010. Creiem que estem perdent competitivitat. I si es miren els rànquings de les regions europees o dels clústers d'innovació estem baixant places. A la de regions europees érem la 114; estem ara a la 140.

I vostè en el seu discurs d'investidura, que és lògic, plantejava molta ambició. Deia i el cito literalment: «Catalunya liderarà des del sud d'Europa la quarta revolució industrial, la indústria 4.0.» No ens ho prenem com un compromís concret, sinó com un esperit, com una ambició. President, hem d'«apretar» molt més si volem arribar a que aquesta ambició sigui una realitat, perquè som massa lluny d'això.

Per exemple, avui dediquem, dedica la Generalitat, un 25 per cent menys en infraestructures que l'any 2010. I, a més, aquest any segurament estem encara més castigats, perquè l'absència de pressupostos generals de l'Estat, en els quals hi havien unes rellevants dotacions d'infraestructures per a Catalunya, es van votar en contra.

Algunes qüestions que ens preocupen. Producció d'energies renovables; també estem a la cua. Nosaltres som un país dependent, des del punt de vista de l'energia, i, des del nostre punt de vista, no fem prou per impulsar les energies renovables. Només un 21 per cent de les energies que consumim té un origen renovable.

La veritat és que la inestabilitat política... –i no només ho diem nosaltres, la London School of Economics feia públic fa poc un estudi en aquest sentit–, la inestabilitat, la percepció, diríem, d'incertesa agreujada, si em permet l'expressió, no ha beneficiat les nostres perspectives econòmiques. Aquí parlem a vegades dels milers d'empreses –jo tinc apuntades que són 5.600 i escaig– que van traslladar el seu domicili social fora de Catalunya, la fugida de dipòsits que llavors es va produir... Però és que, president, nosaltres no estem percebent que des del Govern s'estigui fent res per capgirar aquella lògica que crec que tots coincidirem que era molt negativa.

Tantes coses... Jo no tindrè tant temps com vostè. Cultura. Hi estem d'acord. És el centre de la civilització; no es pot parlar de civilització sense cultura. Però, escolti'm, és que la inestabilitat en el Departament de Cultura, fins i tot aquesta darre-ra remodelació que pot tenir curta durada, doncs..., cinc consellers en quatre anys. I vostè deia, i puc agafar-li també la paraula: «Estem preocupats pel català.» Nosaltres també, però nosaltres mai traduirem la preocupació pel foment de la nostra llengua amb un intent de subordinar la llengua castellana. L'esquema lingüístic a Catalunya no és un joc de suma zero; no és que per avançar el català ha de retrocedir el castellà. I, segurament, aquesta és una perspectiva diferent d'uns i altres. Però, per tant, volia assenyalar: comptin amb nosaltres per a la promoció de la llengua, però ens trobaran en contra de qualsevol intent de fer aparèixer el castellà com una llengua de segon ordre. Nosaltres no creiem que hem de passar a una situació de que el castellà es faci servir només en la intimitat, com va dir la nova consellera de Cultura. No podem fracturar la societat. I això li diu algú que, per exemple, en aquest Parlament només s'expressa en català. Però és precisament l'amor pel català el que ens fa també estimar les altres llengües, estimar el castellà, que no se'l pot comparar ni a efectes discursius amb el suahili. El castellà és també llengua oficial a Catalunya, és la llengua pròpia de molts i moltes catalanes i no ens ha de passar pel cap, a

ningú, que hi hagin de renunciar perquè ens sentim menys preocupats per la llengua catalana.

Nosaltres creiem, president, que la continuïtat del seu Govern és un error per al seu país. Nosaltres creiem que Catalunya és un gran país, pot ser-ho encara millor, però necessita un bon govern, i ara no el té. I ens fa l'efecte que moltes de les decisions que vostès prenen tenen més a veure amb càlculs partidistes que no pas amb la defensa de l'interès de la ciutadania.

Crec que la gestió d'aquests dos anys ho confirma. Vostès tenen una mirada de mig país i no de país sencer. I insistir en objectius que fracturen la societat ho demostra. I, per tant, a nosaltres, i més en aquest temps que tothom utilitzem l'expressió «amb aquesta pandèmia, amb aquest problema tan gruixut que tenim a sobre, no podem desviar-nos ni prestar atenció a altres qüestions», doncs, no ens sembla que el seu Govern sigui capaç de fer-ho. Nosaltres creiem que hi ha hagut anys perduts, uns serveis públics al límit, una gestió deficient, sense planificació política, sense iniciativa ni un lideratge clar. Potser això no eren les prioritats del seu Govern, o, si ho eren, no s'han assolit.

I Catalunya el que necessita és un bon govern. I això vol dir un govern amb alta capacitat de gestió –ens sembla que el seu no ho és– i amb forta voluntat de consens i cooperació –i ens fa l'efecte que el seu Govern no la té.

Els problemes, efectivament, s'han agreujat amb la pandèmia, però ja venien d'abans. La seva declaració dient: «Em sento desautoritzat, tinc un govern dividit, la legislatura està esgotada» és del 29 de gener, abans de la pandèmia. Llavors, vostè –i és un argument que es pot sostenir–, diu: «Home, però ara, amb la pandèmia, ens hem de centrar en això i, per tant, hem de fer un cert *reset*.» No ho han fet així altres comunitats; precisament, s'han estimat, probablement, cercar estabilitats i solideses més rellevants, més consistents, per fer front a aquest moment.

Vostè ha parlat d'alguns problemes que compartim totalment, els problemes de determinades empreses... El Penedès ens preocupa, i molt, perquè és veritat que Nissan és una empresa molt més gran, però en termes relatius l'impacte territorial de la situació en aquests moments combinada, de Bosch i de Saint-Gobain, doncs, té un impacte sobre el Penedès molt gran. Compti amb nosaltres, president, també. Si en algunes coses podem ajudar, que segur que alguna podem fer, per l'esforç de reindustrialització, per l'esforç de fixar al territori empreses i llocs de treball. Nosaltres creiem que..., en fi, les coses no han anat bé en aquest mandat. Hi ha un element que serà objecte d'una proposta de resolució que li presentarem..., i són els mandats parlamentaris no complerts.

President, hi ha massa acords del Parlament que el seu Govern no desplega, i en aquesta legislatura fins i tot ens hem trobat una cosa una mica estranya que són mandats parlamentaris que no s'acaben de publicar perquè resulta que no s'ajusten a la legalitat.

I hem vist una cosa que a nosaltres ens ha preocupat molt, que és que vostè, com a president de la Generalitat, s'adreçà al president del Parlament per dir-li que ha de cessar un alt funcionari d'aquesta casa. La separació de poders... Normalment, quan parlem de separació de poders –i després en parlaré–, en parlem entre l'executiu i el judicial..., però també entre l'executiu i el legislatiu, president. I nosaltres ho hem dit sempre: des de la desobediència, des del desconeixement de la llei o des de la desatenció als criteris dels lletrats o del Consell de Garanties Estatutàries no se serveix bé l'interès de Catalunya.

Vostès han pretès desconèixer l'estat de dret, han volgut vulnerar la legalitat i han degradat així el funcionament de les institucions, sense que ningú pugui dir que res, cap ni una d'aquestes actuacions que podríem qualificar de la forma que jo ho he fet, hagi suposat cap benefici per al país. Per tant, és una reflexió que jo torno a posar sobre la taula. No es pot actuar amb irresponsabilitat, perquè ni el país ni l'autogovern n'obtenen cap guany.

Per tant, declivi social i econòmic, degradació institucional i política: així és com resumim nosaltres el seu mandat. Probablement, algú que ens estigui sentint dirà: «Home, ni tot és tan lluminós com ho ha presentat el president, ni tampoc tot és, diríem, tan negre o tan obscur com ho plantegen els caps de l'oposició, els líders dels grups parlamentaris de l'oposició.» Probablement. Però, president, en aquests moments, precisament per la gravetat de la situació que estem travessant, ser conscient de les mancances i ser capaç de reaccionar davant de les mancances, i ser capaç d'adreçar-se al conjunt de la cambra per trenar consensos ben amplis, és imprescindible, i no els veiem en aquesta tessitura.

Aquesta crisi requereix de molta col·laboració entre els governs. Jo els crido a intentar, de veritat, el diàleg polític necessari i el diàleg intergovernamental necessari; si no, no ens en sortirem. Ho tenim tot per sortir-nos-en, però, també els ho diré: vostès, quan parlen del país, a vegades ho fan conscientment, a vegades inconscientment i n'acaben deixant una part fora. Vostè mateix ho deia: «No, és que si no defenseu el que nosaltres defensem, hem de creure que és que no us estimeu prou Catalunya.» Jo li demano, president, que no fem inferències d'aquesta naturalesa. A Catalunya hi caben molts projectes polítics, hi caben moltes sensibilitats, i tan catalanista és aquell que pensa que només la independència proporcionarà el progrés, com aquell que pensa que una millor federació amb els pobles d'Espanya és la que proporcionarà més progrés.

Si no entenem que només des d'una certa empatia o com a mínim respecte entre els que ocupem escons en aquesta cambra, perquè així ho van decidir els catalans, no ens en sortirem. I jo estic convençut que els catalans volen una Catalunya millor. Però els diem, modestament, des del nostre grup: una Catalunya millor necessita un govern millor. Perquè l'únic camí, des del nostre punt de vista, respectant els altres plantejaments, per a la reactivació econòmica i la reconstrucció social és el de la unitat. I vostès, amb la confrontació, van en un sentit contrari.

Jo em permetria, president, demanar-li, i ja sé que no hi tinc dret, o no..., diguem-ho al revés, vostè no té cap obligació de seguir el que jo li digui: jo no allargaria més la vida d'aquest Govern. Un govern que mereixia, per la seva part, aquest criteri de divisió i d'esgotament de legislatura..., no val la pena que seguim més. I que, d'alguna manera, siguin els catalans els que ens diguin com volen que encentem una nova etapa.

Nosaltres, en la segona part del debat, presentarem moltes propostes de resolució, tantes com vint, en què hi han les nostres prioritats. Però nosaltres fem un balanç molt crític de la seva gestió. Allà on el catalanisme hi havia posat unitat, excel·lència i progrés..., vostè parlava abans de la Mancomunitat... –ai, la Mancomunitat! Vostès han posat divisió, incompetència i retrocés. Això no ha anat bé. Per tant, home, intentem entre tots obrir una nova etapa. I vostè ha fet al final alguna referència..., i jo li he de dir: li agraeixo, president, que no hagi convertit aquest debat en una altra cosa. Vostè no ho ha fet, i des d'aquest punt de vista li vull agrair la seva intervenció. Però és veritat que al final ha fet alguna referència, inevitable, als fets que demà es produiran. Els que siguin. A mi no m'agrada tampoc donar per fet absolutament re, perquè això també és una mostra de respecte.

Jo només li vull dir dues coses: president, ningú no està per sobre de la llei. Respectar l'estat de dret i la separació de poders implica també acatar les resolucions judicials, agradin o no. Nosaltres creiem que és millor per a Catalunya que sigui el president de la Generalitat qui convoqui les eleccions, que no siguin efectes induïts per decisions d'altres institucions les que ho facin. I, per tant, jo li reitero, jo li demano que acabem aquesta legislatura amb la màxima dignitat possible. Que vostè sigui coherent amb allò que ens deia el 29 de gener, i que acabat aquest debat sobre la –em permet la broma– «desorientació» política general del Govern, vostè convoqui eleccions i siguin els catalans els que marquin el camí a seguir.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Avui ens trobem davant d'un nou debat de política general i ens agafa, la veritat, en una situació molt complicada, una situació molt difícil, especialment per a les classes treballadores, per a les classes mitjanes del nostre país, amb diverses crisis que s'estan solapant, amb un descrèdit gran i cada vegada major de la política, amb alguns, també, intentant fer que les institucions no serveixen, i amb una extrema dreta cada vegada més forta i més organitzada.

I hui ha vingut vostè aquí, president, i la veritat és que ens ha sorprès, perquè ha fet un discurs com si res, com si vinguérem d'una legislatura, doncs, que s'hagués gestionat d'una manera normal, com si no hagués sigut una legislatura plena de simbolismes, de retòrica buida, de govern del desgovern. I nosaltres li hem de dir que, malgrat el discurs d'avui, que en alguns punts podem coincidir, doncs, considerem que el seu discurs arriba tard i malament, com sempre està arribant el seu Govern durant aquests dos anys i escaig.

Fins i tot, el seu soci de Govern, Esquerra Republicana, està demanant eleccions i, fins i tot, també, el seu soci de Govern, Esquerra Republicana, està insinuant o dient directament que vostè el que vol és boicotejar la taula del diàleg. Per tant, com deia la meua àvia, una flor no fa estiu. Tenim la sensació que el seu discurs d'avui ha sigut un miratge i per això jo li he d'insistir en tot el que hem vingut dient durant aquestes setmanes i durant aquests mesos, i és que no és temps de gesticulacions ni de confrontacions, tant fa si són intel·ligents o no, ni entre nosaltres ni amb el Govern central.

I considerem que tampoc és el moment de *Joc de Trons* entre partits, sinó de garantir una vida digna per a tothom, pense el que pense, parli la llengua que parli i se senti com se senti. En això consisteix un sol poble, com deia Benet, en posar la gent i les causes comunes per davant del que ens separa. I en el nostre país les causes comunes són moltes, i més en una situació tan complicada com la que estem patint.

Una situació que, si fem una ullada, afecta tots els sectors. L'altre dia podia parlar amb professionals de l'atenció primària que ens transmetien la seua angoixa per la situació en la que es troben. Després de mesos de pandèmia, en els quals han donat el millor d'elles mateixes, fins al punt d'arribar a l'extenuació –realment hi ha molta gent que està exhausta–, doncs, no s'estan reforçant els equips dels centres d'atenció primària, no s'estan substituint les baixes ni les vacances mentre elles ens han estat cuidant durant tots aquests mesos, malgrat les dificultats, doncs, les institucions públiques no han estat fent-los costat, i ara se troben que són menys i que, a més, les tasques es multipliquen.

Estan assumint el control de les residències, estan atenent les patologies agudes que no es poden demorar i els pacients també crònics que estan descontrolats, fan els PCRs dels contactes estrets també de les persones amb símptomes, també van als domicilis d'aquells pacients que no es poden desplaçar, porten les agendes telefòniques de les consultes Covid, també les agendes telefòniques pels resultats de PCRs i podria seguir i seguir. Per tant, les tasques són moltes i no s'està reforçant les plantilles ni substituint les baixes ni les vacances. I ens deien: «És que tenim molta vocació, però és que no podem fer miracles.»

Quan arribaran més recursos per a la sanitat pública? Quan es deixarà de privilegiar la sanitat privada en el nostre país? Jo ja no li demano res, o pràcticament res, a aquesta legislatura, però sí que crec que és important que llancem un missatge a tota la ciutadania que està patint de que hi ha alternativa, hi ha alternativa. I Catalunya pot estar al nivell dels països europeus en finançament de la sanitat pública.

Podem arribar a eixe 7 per cent que ens estan dient els experts i les expertes que necessitem. Hem de prestigiar els nostres professionals i, òbviament, hem de prohibir també per llei que hi haja retallades.

Però és que si seguim mirant el panorama, no hi ha cap sector que estiga millor. Els agricultors del Penedès, la gent del sector vitivinícola està cobrant a trenta cèntims el quilo de raïm. Jo no sé si saben el que això suposa, però això vol dir que aquesta activitat directament s'està convertint en insostenible. Ens explicaven que entre la Covid, entre el fong míldiu i amb aquest preu que és deu vegades inferior al d'altres països com Itàlia, doncs, la desesperació va a més. És un sector que s'està arruïnant, i hi hauria d'haver un lideratge públic per constituir una taula de manera transparent –i aquí està la clau: de manera transparent– on es posi un preu just als productes del camp, perquè, si no, el que ens trobem és que els agricultors estan cobrant un preu que és inferior als costos de producció. Per tant, lideratge públic per aconseguir aquest preu just que ara mateix no tenen i que està arruïnant el nostre camp.

I allà al costat, en el Penedès també, a l'Arboç, doncs –ja s'ha comentat també abans– estan els 122 treballadors i treballadores de Saint-Gobain Glass, que tenen por de perdre les seues feines, i d'ells depenen moltíssimes famílies també del nostre país. Estem parlant d'una de les comarques que té les taxes d'atur més altes de tot Catalunya i la Generalitat ha de tindre un paper actiu per a garantir aquestos llocs de treball, perquè no només estem parlant d'aquestes 122 persones, sinó que estem parlant del futur econòmic de tota una comarca, que, com ja he dit, està en una situació econòmica molt complicada.

Però és que, malauradament també, cal sumar a aquesta sagnia industrial, doncs, l'anunci fet fa una setmana del grup alemany Bosch, que vol tancar la planta de Castellet i la Gornal i deixar al carrer tres-cents treballadors i treballadores més.

I, per cert, aquí el nou conseller d'Empresa, doncs, no ha tingut res millor a dir que l'empresa sembla que ja tenia un acord amb els treballadors per al tancament d'aquesta planta, i els treballadors ens diuen que és mentida, que no hi ha cap acord amb els treballadors per a aquest tancament. Estem parlant d'uns treballadors, d'unes treballadores, que arriben a tres-cents, que han estat fent sacrificis rebaixant-se els sous amb els dies de vacances, veient com mantenen la producció, i que, tanmateix, l'empresa no els ha donat un pla de viabilitat de futur.

Per tant, jo crec que seria bo que el nou conseller, doncs, rectificara, es posara al costat dels treballadors i de les treballadores i treballara activament per aturar aquest tancament, perquè, a més, no són números en un full d'excel; estem parlant de persones amb noms, cognoms, de les seues famílies, i també de tot el sector econòmic que els envolta.

Per tant, aquí tenim una gota més que se suma al desmantellament industrial que patim. Parlem de Nissan, parlem de Continental, de Huayi, de Marelli i de General Cable, de TE Connectivity, ara he citat Saint-Gobain Glass, he citat també Bosch i assistim a aquesta fugida de les multinacionals, que moltes vegades han cobrat i han rebut finançament públic sense veure una estratègia de país clara a curt i a mitjà termini.

És cert que, quan arriba un conflicte, la Generalitat arriba i sí que és cert que hi participa. Però com hi participa? No podem anar cas per cas, no podem anar empresa per empresa. Necessitem un pla global, necessitem una estratègia de país, perquè, si el que volem és atraure talent, innovació, recerca i transició ecològica i garantir llocs de qualitat, el que necessitem és una estratègia, una planificació i una previsió, en una taula on estiguin tots els sectors afectats: els econòmics, els de la recerca i també els dels treballadors.

Com dic, el país necessita una estratègia. Vostè, president, ha dit que estan molt preocupats per la situació que s'està donant, que han dit que han de fer tot el possible, però també és cert que sentim massa sovint declaracions per part dels seus con-

sellers, tant de Treball com d'Empresa, dient que el que cal és minimitzar l'impacte dels tancaments. Jo crec que no es tracta de minimitzar l'impacte dels tancaments, sinó que es tracta d'evitar i d'aturar aquesta fugida d'empreses que estem patint.

Quan parlem d'indústria, crec que hi ha un tema que també ha de sortir damunt la taula, no només d'indústria però aquí també, que és el tema de la crisi climàtica. Parlaven molt d'emergència climàtica abans de la pandèmia, però tinc la sensació que ara se'n parla menys. I jo crec que ara precisament se n'hauria de parlar més.

Els joves es van mobilitzar, avui mateix sabem que també estaran a les portes del Parlament exigint una assemblea climàtica, són un exemple per al país i també per al món, i aquí hauríem d'estar agraint la seua força, hauríem d'estar escoltant-los i hauríem d'estar fent-los cas.

Els incendis de Califòrnia i de Galícia, que estan molt lluny però que alhora veiem que és una mica més del mateix, ens demostren que l'emergència climàtica no és cap debat, és una realitat. I també jo crec que ho hem de veure com una oportunitat per dinamitzar la nostra economia i per crear llocs de treball de qualitat. I si no ens hi posem, doncs, no només perdrem oportunitats industrials, sinó que també les malalties respiratòries, cardíaques que tenim i que tenen els nostres infants aniran a més; les onades de calor cada vegada seran més freqüents i més insuportables; destruir la biodiversitat també afecta en que tindrem més pandèmies i que, per tant, la Covid no serà la darrera, i també veurem com creix la pobresa i també les migracions per causes climàtiques. Crec que no només ho viuran els nostres fills i les nostres filles, sinó que nosaltres ja directament ho estem començant a patir.

Més enllà de les grans indústries que té Catalunya, crec que tampoc podem deixar de banda que som un país de pimes, de petites i mitjanes empreses, d'autònoms, d'empreses familiars, que també sabem que estan amb l'aigua al coll. Prop de 550 han tancat la seua persiana els darrers mesos, no han pogut suportar el confinament que hem viscut, i, de fet, som el territori de l'Estat que acumula més tancaments de pimes. I jo crec que aquí també cal que la Generalitat, doncs, es posi..., s'arromanguí i es posi a treballar. Veiem que els ajuts que arriben són insuficients i que tampoc hi ha una estratègia de país clara per reforçar i per donar suport a les pimes.

Hi ha un altre sector... N'hi ha molts, però crec que també és molt important parlar d'ell –president, vostè també n'ha parlat: és el sector del turisme. És un dels que més ha patit durant aquest estiu i que, a més, no sap quan començarà a veure la llum.

Vaig estar reunida amb els representants de les treballadores del sector turístic de les comarques gironines i demanen un pacte nacional pel turisme; un pacte nacional pel turisme que a més ha de ser sostenible i on han d'estar, doncs, per un costat, treballadors i treballadores, per un altre, les administracions i també els empresaris. I aquesta interlocució està sent inexistente. Tenim llocs, municipis com Lloret, on el turisme representa, doncs, el 20 per cent del PIB i a més genera el 70 per cent de la riquesa i de l'ocupació. Aquests mesos han sigut devastadors, han sigut demolidors i, si ja abans s'havien de deixar la pell per poder pagar el lloguer, per poder arribar a final de mes, amb la situació que tenim ara mateix tenim a milers de persones que estan entrant en l'espiral de la pobresa i que estan en risc d'exclusió social. Per tant, o rescatem aquests municipis i la seua gent o aviat estarem parlant de ciutats i de pobles fantasma.

Així que necessitem un pla de xoc que tingui ajudes, que tingui polítiques actives d'ocupació, però també un pla per diversificar el model productiu. No podem ser tan dependents del turisme exterior a gran escala i, per tant, cal reforçar, per un costat, la indústria i també els serveis d'atenció a les persones.

Aquí, a més, en aquest sector, si parlem de sol i platja, normalment estem parlant de dones i moltes vegades de persones migrades, que són les que tenen la cara i el rostre de la precarietat i de la pobresa. Però també en altres territoris hi ha un turisme que és el turisme d'hivern, on també és cert que és diferent però on també tenim unes condicions laborals precàries. I vull parlar i posar l'exemple dels treballadors de

les pistes d'esquí de l'Alt Pirineu. Els han obligat directament a fer-se autònoms i, per tant, quan arriba la temporada ells arriben a les pistes i a peu de pista veuen si hi ha clients o no. Si hi ha clients, cobren i, si no hi ha clients, directament es queden sense res. I a més vull recordar que una bona part de les pistes d'esquí són públiques.

Per tant, aquesta situació és insostenible. I més quan a més estem parlant de territoris on moltes vegades el preu del lloguer, el preu de l'habitatge està més pensat en funció de la segona residència que no pensat per a les persones que treballen i que viuen allí mateix.

La situació de les residències ja la vam veure durant els mesos més durs de la pandèmia. Jo aquí senzillament el que espere, el que desitge és que vostès estiguin fent una feina de planificació, de previsió per no tornar a trobar-nos amb els possibles rebrots que intuïm que podrien vindre a la tardor, en una situació tan angoixant i tan desesperada com la que vam viure els darrers mesos.

Persones grans, els nostres avis, les nostres àvies, directament exposades i vulnerables al virus, amb les seues famílies angoixades i amb les treballadores, perquè gairebé sempre acaben sent dones, doncs, en unes condicions laborals precàries i a més sense tindre clars els protocols ni els recursos. No podem tornar a arribar tard.

I dins d'aquesta radiografia, tampoc puc obviar que fa un parell de dies va començar el curs escolar a Catalunya; un curs que ha començat sense garantir les distàncies de les taules en les aules i un curs que ha començat també sense la baixada de ràtios que els experts estaven demanant. I tampoc acaba de tindre's clar, per exemple, què passarà amb les quarantenes i com es garantiran els aprenentatges i l'acompanyament a l'alumnat.

Diuen que han contractat cinc mil professionals del món educatiu. Doncs cinc mil professionals, docents, cinc mil mestres, són les que es necessitaven abans de la pandèmia. Per tant, en una situació d'excepcionalitat com la que tenim ara, veiem que l'Administració, que el Govern no ha fet un esforç extra per donar resposta a les noves necessitats. I una vegada més ens diuen el mateix que ens deien els professionals sanitaris: «tenim molta vocació, però no podem fer miracles». Així que el que necessitem són menys aplaudiments i més recursos, perquè cada vegada ens mantenim, però la feina es multiplica.

I aquesta situació d'acumulació de crisis se suma a l'excepcionalitat de comptar amb dirigents polítics presos i a l'exili derivada del conflicte polític i de la seua judicialització per part dels governs del Partit Popular. I vull dir que aquesta ferida no és només una ferida de l'independentisme. Aquesta ferida és de tot el país, és de tota una societat, independentment de si algú vota opcions independentistes o no; independentment de l'opinió que es tinga dels fets que van ocórrer a Catalunya durant la tardor de 2017. Hi ha un consens transversal al nostre país pel qual es considera que la sentència del Tribunal Suprem no és justa i que, a més, representa un gran obstacle per a la resolució política del conflicte. Però també s'ha de dir que aquest conflicte per primera vegada ha sigut entès pel Govern central com un conflicte polític que aposta per la taula del diàleg, que té disposició a negociar sobre els diferents mecanismes per a resoldre la situació dels presos i les preses i que, a més, treballa des de la bilateralitat. Això el que vol dir és que es reconeix *de facto* a Catalunya com a subjecte polític i, a més, que la via del diàleg i de la política és l'única per resoldre el conflicte.

I clar que a nosaltres ens agradaria que els ritmes foren altres. I clar que ens agradaria que les coses anaren més ràpides, però un conflicte que arrosseguem des de fa anys, vostès comprendran –i crec que és de sentit comú– no es resoldrà en nou mesos, que és el temps que porta aquest Govern. Així que reconeixem que la complexitat és alta, que arrosseguem una judicialització de la política dels anteriors governs del Partit Popular i que tenim una cúpula del poder judicial que està absolutament descontrolada i que en molts casos –per no dir la majoria– es comporta més com la

guardiana del règim que com la defensora de drets i de llibertats i que per això necessitem un canvi.

I aquesta realitat, amb totes les seues arestes, té conseqüències que dificulten i que alenteixen els avenços. Jo crec que no voler mirar i reconèixer aquesta complexitat i aquesta difícil realitat que tenim davant només genera noves frustracions i més impotència i, a més, impedeix arribar a punts de trobada. Jo crec que les coses tenen els seus ritmes que, com dic, no sempre són els que a nosaltres ens agradarien, però no reconèixer-ho només porta a impotència. I sabem –i ens ho ha dit– que el president Torra ha parlat amb el president Sánchez i sembla que havien acordat que hi hauria una nova reunió de la taula del diàleg. Dic «sembla» perquè ara Esquerra Republicana diu que si no se celebra la taula el diàleg ja sabem per culpa de qui és. Jo no sé, finalment, si tindrem una reunió de la taula del diàleg o no. El que sí que sabem és que el president Torra ens havia dit en més d'una ocasió que ell no creia ni confiava en la taula del diàleg. Per tant, si finalment acaba produint-se aquesta reunió no acabem de saber quina és la pretensió d'aquesta taula, si s'utilitzarà com a palanca en la campanya electoral o si forma part d'aquesta reunió de la suposada «confrontació intel·ligent» que vostès preveuen amb l'Estat. No ho sabem.

El que sí que sabem és que en qualsevol cas aquesta taula és necessària per avançar i que, per tant, desitgem que cap grup polític utilitze una eina que és necessària per poder resoldre el conflicte d'una manera electoralista. I per veure la fotografia sencera també em vull referir a la possible inhabilitació per part del Tribunal Suprem del president Torra per mantenir una pancarta durant unes hores al balcó de la Generalitat.

Com hem defensat sempre, aquesta possible inhabilitació òbviament no ens agrada gens ni mica. De fet, considerem que és gravíssim que un president de la Generalitat pugui ser inhabilitat per un fet d'aquestes característiques. Ara bé, jo crec que també cal dir tota la veritat. Jo crec que mai hauríem d'haver arribat a aquest punt. Mai hauríem d'haver arribat a aquesta situació.

I també, per ser sinceres, jo crec que s'ha de dir que el que va fer el president Torra no va ser desobeir, va ser obeir en diferit. Vostè va mantindre la pancarta del Palau de la Generalitat unes hores més que la resta d'institucions en plena campanya electoral, però ja està. I, de fet, com va piular Eduard Voltas, que és una persona amb qui jo no acostume a coincidir gaire però aquesta vegada ho faig i per això vull citar-lo..., ell deia: «Que l'aparell judicial espanyol hagi embogit no converteix en heroïcitat el que va ser un acte d'obediència en diferit.» Doncs això mateix. Nosaltres coincidim amb això que comentava i que piulava el Voltas. I per això li torne a dir, president: nosaltres creiem que no hauria de ser inhabilitat com a president de la Generalitat per haver mantingut la pancarta durant unes hores, però, com he dit, mai hauríem d'haver arribat fins aquí.

Vostè el 29 de gener va dir pressupostos i eleccions: «La legislatura està esgotada. No té recorregut. No hi ha lleialtat ni confiança entre socis.» No les ha convocat encara. Mai hauríem d'haver arribat fins aquí, perquè vostè va dir que convocaria unes eleccions i li donaria la veu al poble de Catalunya una vegada estiguera encarrilada l'estructura per fer front a la crisi. I en lloc d'això, ens trobem amb una remodelació de Govern que sembla més un ajust de comptes a dins de la guerra civil que tenen en l'espai postconvergent que una remodelació feta al servei del país. I mai hauríem d'haver arribat fins aquí perquè vostè hauria d'haver convocat unes eleccions abans que es produís la vista del seu judici. Avui haguera sigut una bona oportunitat, perquè això haguera demostrat que posa la institució per davant de la persona, però no ho ha fet. No ho ha fet.

Fa mesos que vivim un ball de dates per quan seran les eleccions a Catalunya i mai cap d'aquestes possibilitats de dates han estat pensades en funció dels interessos i de les necessitats del país. I el que estem veient i el que estem intuïnt és que si vostè no rectifica, les properes setmanes ens podem trobar amb dos presidents i cap

d'ells efectius. I tot això enmig d'una crisi sense precedents, d'una crisi descomunal. I vostè deia: «Què vol dir defensar Catalunya? Treballem per als 7 milions i mig de catalans i de catalanes.» Doncs bé, nosaltres creiem que enmig d'una crisi brutal, que Catalunya tinga dos presidents i cap d'ells siga un president efectiu, això no és defensar Catalunya i això no és treballar pels 7 milions i mig de catalans i de catalanes. I no només ens dona lliçons de què vol dir defensar Catalunya, sinó que també sembla que ara ens vol donar lliçons del que vol dir ser d'esquerres.

No vaig poder assistir al Ple de la setmana passada per qüestions de salut, però la sessió de control la vaig poder seguir des de casa i vostè sí que es mostrava sorprès perquè no entenia com un partit com el que jo represente, com En Comú Podem, un partit d'esquerres, doncs no li donava suport en el tema de la pancarta, i tampoc entenia que l'Ajuntament de Barcelona retirés la pancarta quan li va demanar la junta electoral i no l'aguantés unes hores més, com sí que va fer vostè des del Govern de la Generalitat. Miri, segons aquesta teoria, ser d'esquerres seria obeir en diferit, ser d'esquerres seria gesticular des del privilegi i seria posar la persona per davant de la institució dels catalans i de les catalanes. Doncs jo li vull dir, president, que per a nosaltres això està molt lluny del que vol dir ser d'esquerres, està molt lluny del que vol dir ser útil a la ciutadania, treballar pel bé comú, sumar majories àmplies i canviar, efectivament, les coses, deixar de costat els interessos partidistes i posar el país per davant. Per a nosaltres està molt lluny.

De fet, nosaltres considerem que aquesta legislatura pràcticament ha estat una legislatura perduda des del punt de vista econòmic social, feminista i en la lluita contra l'emergència climàtica. És cert que ha sigut una legislatura anòmala, amb una situació d'excepcionalitat gravíssima. Però si recuperem els discursos que va fer vostè des del primer fins a l'últim veiem que pràcticament no s'han complert les promeses ni les propostes que vostè feia. Vostès a l'acord de coalició portaven allò de la constitució catalana amb una multiconsulta i això ha quedat al calaix. Quan va sortir la sentència desastrosa de l'U d'Octubre i en alguna ocasió més vostè va parlar de repetir un referèndum unilateral i jo crec que no li van comprar ni els socis d'Esquerra ni, fins i tot, el president Puigdemont. I ara veiem la seua negativa de donar-li la veu a la ciutadania perquè decideixi quin Govern vol tindre per fer front a aquestes múltiples crisis que tenim davant i vostè tampoc està complint.

Però si, a més, revisem els debats de política general, i només em fixaren en el 2018, ja no aniré al de 2019, em fixaré en el de fa dos anys, doncs veiem que passa exactament el mateix. On està l'Agència Catalana de la Protecció Social; o la llei d'autonomia personal; o la creació de contextos inclusius i el model de suport a les persones grans en situació de dependència; la inversió i l'aposta per la recerca biomèdica; en què ha quedat l'Estratègia catalana integral d'abordatge del sensellarisme; on està la T-Mobilitat, el canvi tarifari de tot Catalunya; la llei de territori; la llei de muntanya? I podria seguir... Són propostes que no són nostres, són propostes que són seves, que van ser fetes al debat de política general de 2018 i que encara no han vist la llum. Per tant, seguim veient simbolisme, seguim veient grans paraules, però no veiem gaires fets.

I si aquesta legislatura no ha estat una legislatura del tot perduda, nosaltres considerem que ha sigut gràcies a totes les mobilitzacions que han dut a terme des dels bombers, des dels mossos, el professorat, les llogateres, els professionals sanitaris, que han anat avançant en la recuperació d'alguns drets. I també perquè tenim uns pressupostos, i ens hem tret la llosa d'arrossegar uns pressupostos prorrogats de 2017, uns pressupostos on nosaltres vam aconseguir algunes conquestes que si abans eren necessàries ara encara es veuen que són més imprescindibles, com augmentar en 900 milions d'euros el pressupost per a la sanitat pública.

Vam estar disposats a negociar, a dialogar, per aconseguir uns pressupostos, hi insisteixo, que si abans eren necessaris jo crec que amb la pandèmia s'ha demostrat que eren imprescindibles. I, tanmateix, nosaltres tenim la sensació, president,

que escoltant-lo a vostè cada setmana sembla que la gent d'En Comú Podem li molestem. I sembla que, de vegades, ens vol convertir en l'enemic número u de Catalunya. En un moment en el que es necessiten més aliances que mai, en un moment en el que necessitem grans acords i sumar majories, en un moment en el que no necessitem confrontació sinó que el que necessitem és cooperació, nosaltres tenim la sensació que li molestem i que ens vol convertir en l'enemic número u de Catalunya senzillament perquè diem algunes veritats que poden resultar incòmodes. Perquè som una força antirepressiva però no comprem les seues gesticulacions, perquè demostrem que només podrem avançar quan aconseguim acords amplis i també si avancem a l'Estat, perquè nosaltres considerem que la república és una causa comuna i no és una causa de divisió però, sobretot, com ja he dit, perquè diem veritats i no ens creiem moltes vegades el relat èpic que vostès volen fer i que considerem que només ha generat frustració i impotència.

I, a més, és que sempre hem defensat el mateix. Com ja he dit, tenim un poder judicial espanyol que està tirat *al monte*, és gravíssim que vostè pugui ser inhabilitat, però no hauríem d'haver arribat fins aquí.

Què més diem? Doncs que l'U d'Octubre va ser un exercici d'emancipació, d'apoderament, d'autoorganització brutal, de demostració de fortalesa, de civisme, de repressió vergonyant i injusta per part del Govern espanyol, però de l'U d'Octubre nosaltres considerem que no es desprèn un mandat democràtic perquè vostès, de manera unilateral, tiren endavant un projecte polític.

No tenim cap problema en assenyalar que vostè va dir que no era aquí per administrar una autonomia sinó per fer la república catalana i això no ha passat. I el que és administrar, administrar, tampoc massa.

També diem, i no ens equivoquem, que l'estat d'alarma ens agrada o no, no va ser un nou 155. Jo crec que cal reconèixer-li al president una extraordinària persistència i obstinació per intentar demostrar que un govern del Partit Popular és exactament el mateix que un govern del Partit Socialista, d'Unidas Podemos i d'En Comú Podem, però jo crec que tots els catalans i les catalanes saben que no és així. De fet, que els ho pregunten amb la Llei de memòria democràtica que per a nosaltres li he de dir que és tot un despropòsit, precisament, que se li demane que demanin perdó, precisament, als fills i als nets, a les filles i les netes d'aquelles persones represaliades pel franquisme.

Jo crec que també els molesta que diguem que vostès van estar tan centrats en la confrontació amb el Govern central que no van ser previsors per als possibles rebrots que podien arribar encara a l'estiu a Catalunya, i que vam estar un mes i mig sense secretari de Salut Pública, que van fer tard als rebrots, que van faltar rastrejadors, que estan destinant molts diners a la sanitat privada quan el que haurien de fer és destinar-los a la pública, que ha mancat planificació a les aules. I també saben que diem i no els agrada que per molt que diguin que abans al Govern estaven dividits i que amb la pandèmia sembla que aquesta situació s'ha resolt, fets..., ja no parlaré de res més, però fets com el del Ple de la monarquia, que es va convertir en una nova cacera de bruixes entre vostès, demostren que si abans hi havia divisió ara continua havent-la. I per això nosaltres –i ja se m'acaba el temps– insistirem en què Catalunya necessita política de veritat, necessita un bon govern, que no s'equivoque de prioritats, un govern que governi per protegir a la gent comuna. I vull insistir, estem davant d'una crisi sense precedents, persones, empreses, serveis públics estan al límit i, per això, li demanem que no caiga, una vegada més, en la gesticulació, perquè és el pitjor moment possible per a gesticulacions; posi la gent per davant, compleixi la seva paraula i no tinga al país més temps pendent d'un fil. No pot ser que ens trobem amb una crisi brutal, amb dos presidents simbòlics i sense cap president efectiu, president. Així que li demanem, si us plau, que convoque eleccions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Carles Riera. Endavant.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. President, per iniciar la nostra resposta a un discurs –deixi'm dir-li– de naturalesa autonomista, d'estricta gestió autonòmica –ens ha sorprès, francament–, malgrat alguna nota final de tipus antirepressiu. Per iniciar la nostra resposta al seu discurs, inicialment mirarem d'apuntar algunes dimensions de la crisi que, des del nostre punt de vista, és important assenyalar. Atur, desocupació, entre el 12,8 o el 16,4 si comptabilitzen els ERTO, amb una caiguda d'aproximadament un 30 per cent de les hores treballades. Es perd gairebé el doble d'ocupació laboral que en la mitjana europea i això es deu, evidentment, a la gran precarietat laboral del nostre país anterior a la Covid i al model econòmic.

La pobresa, gairebé un 25 per cent deguda a la precarietat laboral i al preu de l'habitatge. En aquesta crisi, els rics són més rics i els pobres més pobres. Represa dels desnonaments, que és una violència estructural del capitalisme contra les més pobres; precarització de les treballadores autònomes; caiguda industrial, etcètera. També hem d'assenyalar la mancança en l'inici del curs escolar de professorat, set-cents professors i professores menys que els que la conselleria s'havia compromès amb els sindicats; sense conciliació laboral per a les famílies; sense resoldre aquesta prioritat essencial que és la conciliació laboral, treball i escola i sense assolir les ràtios mínimes necessàries. Mancances en la salut, col·lapse en l'atenció primària i males condicions laborals en les treballadores de la salut. Creix la problemàtica en salut mental, que va camí de convertir-se en una causa principal de mortalitat. Les residències de gent gran segueixen sense recursos ni els suports necessaris. I, si mirem la incidència de la Covid per territoris i grups socials, hi trobarem cruament el mapa de la desigualtat en un context de crisi climàtica que està en augment, resultat del model econòmic i territorial que vostès, des del seu Govern, segueixen sostenint.

I també en el marc d'una clara i evident feminització de la crisi; la crisi té rostre de dona, igual que la precarietat. I tot això en el context d'una reorganització del capital amb creixement de les desigualtats i de la precarietat, especulació amb els béns bàsics, deslocalitzacions especulatives i socialització de les pèrdues i privatització dels beneficis.

I quina ha estat la resposta des dels governs? Des del Govern de la Generalitat, veiem que no es donen respostes ni adequades ni suficients. Desatenció de l'atenció primària, l'escàndol de Ferrovial, i inversions d'alt risc amb diner públic per operacions financeres per al benefici privat, especulatiu i tòxic, tant socialment com ambiental com, per exemple, Barcelona World, amb un model erroni de desenvolupament que aprofundeix en el monocultiu turístic i de l'oci. La inversió per alumne en la concertada ha augmentat més que en la pública. El curs comença, com li dèiem, sense el professorat ni els recursos necessaris.

Continuen els dèficits i les mancances a la renda garantida de ciutadania, sense que esdevingui una renda bàsica universal. Absència d'una política pública d'habitatge i no coneixem encara l'anunciada i esperada modificació en les prioritats i les partides del pressupost, mentre continuem sense una banca pública i continuem assistint a la funció repressiva de la conselleria d'Interior i a les acusacions per part de la Generalitat contra la dissidència i l'independentisme.

Però anem al Govern de l'Estat. Sense resposta al conflicte democràtic entre Catalunya i l'Estat espanyol, continua efectivament la repressió, no deroga la llei mordassa, no deroga la reforma laboral. Ara, a més, anuncien una possible congelació salarial, facilitació d'acomiadaments i que els ERTO consumeixin prestació d'atur. Encobreixen la corrupció i la fugida de Joan Carles I. De moment, no demanen perdó ni reparació pel cas Companys i d'altres represaliats pel franquisme. Socialitzen

també pèrdues i privatitzen beneficis mitjançant les seves polítiques econòmiques. Continuem sense protecció per a les conciliacions, ni baixes ni permís retribuït. Continua practicant-se sistemàticament el racisme institucional, per no parlar del despropòsit en la gestió dels ERTO i de la renda o de l'ingrés mínim vital.

Suport als autònoms, de moment no el coneixem. I òbviament tot això en el context d'un gir de la dreta del Govern espanyol de la mà de Ciutadans.

Quina és la nostra proposta, la nostra alternativa? Ràpidament, alliberament social i alliberament nacional del nostre país. Pel que fa a l'alliberament social, garantir la vida: pa, renda bàsica universal; sostre: garantir l'habitatge; treball: reforma laboral; creació d'un banc públic; reforma fiscal i transició cap a la sobirania econòmica. Cal un nou model productiu orientat a la democratització, a la relocalització, una transició ecosocial de les activitats econòmiques catalanes, inclosa la indústria en el centre, un sistema públic que garanteixi la qualitat dels serveis i treball socialment necessaris per a la cura de les persones; al costat d'un sector agrari reorientat als cicles curts, la producció ecològica i la sobirania alimentària.

Un sistema sanitari cent per cent públic i universal. Aquest nou sistema hauria de prioritzar la salut primària, preventiva i comunitària, treballant amb la resta de departaments de l'Administració pública per tal de fer front als determinants socials de la salut.

Una educació pública universal, gratuïta i inclusiva, en totes les etapes i àmbits de la formació.

Nacionalització del sector energètic i de la gestió bàsica de l'aigua.

Un pla nacional de reconversió industrial. Reconvertir i transformar la distribució i la indústria alimentària per tal de garantir el dret a l'alimentació a tothom i, a la vegada, la nostra sobirania alimentària.

Economia social i solidària, en el marc d'una economia pública, de serveis públics i de recursos bàsics nacionalitzats i socialitzats; un segon actor del nou model econòmic ha de ser el cooperativisme i el conjunt de l'economia social i solidària.

Valorització dels treballs reproductius i de cures i economia amb perspectiva feminista. Com apunta el moviment feminista, la Covid-19 aguditza la crisi de cures del model dominant de reproducció social, una crisi sostinguda per les dones, sobretot les de classe obrera i origen migrant. Cal una reorganització massiva de la relació entre la producció i la reproducció per permetre que persones de qualsevol classe, sexe, orientació sexual i color puguin combinar les activitats de reproducció social amb un treball segur i ben remunerat.

Repartiment del treball. Perquè tots i totes puguem treballar, cal repartir el treball. Això vol dir, de forma immediata, passar a la jornada laboral de trenta-cinc hores; en la perspectiva de, en els propers anys, arribar a les trenta, òbviament, amb un salari mínim interprofessional que no sigui menor als 1.200 euros.

Economia verda. Als Països Catalans, fins avui, les polítiques de desenvolupament econòmic han aprofundit la crisi ecològica perquè no han tingut en el centre la preservació dels béns comuns naturals, la gestió sostenible del territori, la transició agroecològica i energètica, els circuits curts de distribució, la mobilitat sostenible o la reducció significativa de les emissions. En aquest sentit, urgeix implementar un canvi de model productiu i de consum, la transformació ecològica de tot el sistema econòmic.

I ara parlem de l'alliberament nacional. Per construir un país més just i més democràtic, més lliure i més ecològic, més obert i més solidari, cal que superem els límits que se'ns imposen. Els canvis reals que necessitem són impossibles des de les actuals institucions i amb els marcs jurídics i polítics actuals. Aquest país necessita illusió i rescat de la pobresa, un projecte col·lectiu on ningú quedi enrere, un model econòmic i sanitari que garanteixi la vida, i aturar en sec la destrucció del nostre planeta. I per fer-ho calen sobirania, cal sobirania, autodeterminació, independèn-

cia i construcció nacional del nostre àmbit territorial, construcció política dels Països Catalans.

I en quin punt ens trobem actualment amb relació a aquests objectius i a aquests reptes? Parlem dels socis de govern. Junts per Catalunya planteja un conflicte merament discursiu, declaratiu, simbòlic, a voltes jurídic, i una gestió autonòmica acaçant els marcs constitucionals i estatutaris, estrictament. Esquerra Republicana ens proposa un diàleg que, ara com ara, és fum, sense contrapartides tangibles sobre la resolució democràtica del conflicte que incloguin l'autodeterminació i la fi de la repressió de forma real i efectiva.

El binomi basat en la gestió autonòmica i el diàleg amb el Govern espanyol ha fracassat i ens ha dut a l'actual atzucac, tant pel que fa a les polítiques públiques com pel que fa a l'exercici de l'autodeterminació –ens sembla que això és una dada objectiva i innegable. Perquè, quins serien els mínims per a una negociació real, senyors i senyores d'Esquerra Republicana o dels comuns? Reconeixement nacional i de subjecte polític de ple dret per al nostre país, reconeixement del dret a l'autodeterminació, habilitar l'instrument democràtic per exercir-lo –probablement un referèndum, que és el més reconegut internacionalment– i fi i reversió de la repressió. Cap ni una d'aquestes condicions es donen actualment. Per tant, ja ens explicaran de què dialoguen.

Per tant, ens cal un nou cicle independentista. La resolució més probable, tot i que no l'única possible, d'aquest conflicte polític serà la d'un referèndum d'autodeterminació amb validació internacional i amnistia, per al qual, efectivament, arribat el moment, ens caldrà comptabilitzar una majoria. Amb la raó, però, i amb la força de les legitimitats emanades de l'1, del 3 i del 27 d'octubre, i atesa la naturalesa de l'Estat espanyol i del règim del 78, per arribar a aquest escenari resolutiu a nivell internacional es requereix prèviament de la unilateralitat i de la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol.

Com? Mitjançant la sobirania i les sobiranies: legislar i executar polítiques públiques al servei de la justícia social i ambiental amb independència del posicionament del Govern i de les institucions i instàncies judicials de l'Estat, per exemple, pel que fa a la Proposició de llei de regulació dels lloguers o a la banca pública o a la política exterior; control públic de les infraestructures estratègiques, els recursos i serveis bàsics i els béns comuns; actes institucionals d'afirmació política de la sobirania, defugint la simbologia declarativa i garantint-ne la materialització política; crear institucionalitat democràtica alternativa a nivell nacional i internacional; mobilització i desobediència civil sostingudes, amb control del territori. Sobre aquest horitzó i aquestes bases, proposem construir una nova unitat independentista i popular. I també cal liderar la resposta a la crisi sanitària, econòmica i social de la Covid-19.

Aquest país necessita respostes urgents davant l'emergència social, un canvi profund en el model social i econòmic i independència. I, per tot això, necessitem grans acords nacionals per l'autodeterminació, pels drets i per les llibertats. Davant d'això, ens trobem davant l'evidència del desgast, del bloqueig, de l'atzucac de l'actual Govern. Fracàs a nivell nacional i fracàs a nivell social.

Ens apropem al final del cicle independentista que va culminar amb l'1 d'octubre i el 3 d'octubre –vostès ens hi porten. Nosaltres fem tota l'autocrítica que ens correspongui, però també afirmem que, des de la legitimitat i la força que ens atorguen l'1 i el 3 d'octubre per seguir avançant unilateralment, malgrat la pervivència de la repressió i l'exili, ens cal obrir el camí cap a un nou embat i ens cal tornar a començar, a aprendre dels errors i mancances anteriors i a anar a guanyar, amb les pròpies forces, amb l'autotutela dels propis drets, sabent que no hi ha transició de la llei a la llei, que no avancem amb actes simbòlics o declaratius. Ens caldrà prendre democràticament el poder.

I per iniciar aquest nou cicle, per tal d'emprendre amb força aquest nou cicle, efectivament, calen eleccions, i calen eleccions també pel desgast evident, pel blo-

queig i l'atzucac d'aquest Govern pel que fa a tots aquests objectius. I també, a la vegada, ens cal unitat antirepressiva i democràtica per tal d'encarar una confrontació democràtica amb l'Estat davant la possible inhabilitació del president Torra, i també treballar per a un nou cicle d'unitat independentista que ens permeti encarar amb força aquest nou embat amb l'Estat, que, aquesta vegada sí, sigui ferm, definitiu i efectiu.

I, finalment, volem tornar a afirmar que no hi haurà resolució democràtica del conflicte ni acord internacional que la reconegui sense que abans exercim unilateralment l'autodeterminació des dels carrers, des dels ajuntaments i els parlaments i governs, controlant el territori, nacionalitzant i socialitzant els recursos, i exercint cada dia –cada dia– tota la sobirania, la plena sobirania, en favor dels drets del poble, en favor dels drets de les persones, per fer front, amb tots els instruments, a aquesta crisi.

Que aquesta crisi no deixi enrere ningú, que els rics no siguin més rics i que els pobres no siguin més pobres. Que la resposta a aquesta crisi es basi en la igualtat, la justícia social i la plenitud de drets per a tots i totes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Resulta evidente que llevamos unos cuantos años en los que el debate de política general se ha ido celebrando presidido por una profunda división política, por una ruptura de la convivencia entre catalanes y por ilegalidades recurrentes que nos tocaba comentar en cada momento.

Y, en fin, ese ha sido el panorama siempre. Y, aunque siempre también es mejor tener una actitud optimista ante la vida, conviene también ser realistas para poder afrontar los problemas, y lo cierto es que por desgracia en este caso las cosas podían ir a peor; y han ido a peor.

Y aunque hoy usted, señor Torra, ha hecho un esfuerzo enorme por hacernos creer que se había transformado de la noche a la mañana en Torra, el tecnócrata, un frío gestor inasequible, en fin, a las bajas pasiones de la política identitaria –no acaba de colar, a estas alturas de la película, se lo puedo asegurar–, la realidad es bien dura.

Vivimos en los albores de una crisis económica de dimensiones desconocidas, a lo que se le suman escenarios inciertos de rebrotes de la pandemia, que, de agravarse, agravarían también esa crisis económica y ahondarían en ese drama de pérdidas de vidas humanas que hemos sufrido estos últimos meses. Y en ese panorama, por si no fuera suficientemente difícil, nos amenazan ustedes con un escenario de bloqueo institucional sin precedentes en el peor momento de nuestra historia, cuando más unidad necesitamos; un bloqueo, además, premeditado, ensayado, voluntario y con la voluntad –valga la redundancia– de responder a aquella idea de que cuanto peor, mejor.

Nos amenazan ustedes con dejar a Cataluña, en el caso de confirmarse su inhabilitación, con un gobierno en funciones sin capacidad para legislar ni para aprobar presupuestos. Nos amenazan, además, con obsequiarnos con nada menos, decían antes, dos no, tres presidentes de la Generalitat, como si no tuviéramos bastante con usted. Serían el que ustedes llaman «el legítimo de Waterloo», estaría el presidente en funciones, que podría ser el señor Aragonès o vaya usted a saber, y a usted le bautizarían como el presidente simbólico, en un espectáculo dantesco que invitaría a la risa si no fuera por la gravedad de lo que estamos viviendo.

Y todo ello, además, en una situación que advertía el año pasado en este mismo debate y que, por cierto, los medios de comunicación se han hecho eco en fechas re-

cientes. Y es que han dejado Cataluña peor preparada que nunca para superar una crisis de esta naturaleza.

En un escenario inimaginable en el año 1990, Cataluña ya no lidera la renta per cápita en las comunidades españolas, es la cuarta. Se ha producido el ya famoso *sorpasso* de Madrid, pero no solo el de Madrid, el de otras muchas comunidades autónomas, se ha comentado aquí, en otros parámetros e indicadores. Y, además, con una curiosa paradoja: a mayor autogobierno, peores resultados han obtenido. A otras comunidades autónomas, con menos competencias que Cataluña y con peor financiación autonómica que Cataluña, les ha ido mucho mejor, demostrando que el problema no es el sistema autonómico en sí mismo, el problema es el nacionalismo cuando gobierna.

Hace años describía las que a mi entender eran las diez causas por las que se había provocado esto. Permítanme desarrollar un poquito más tres de ellas, por su relevancia a la luz de los acontecimientos vividos en estos últimos meses.

En primer lugar, una administración pública en Cataluña que ahoga la iniciativa privada, devoradora feroz de recursos públicos, y que socava cualquier progreso desde unas estructuras gigantes pero absolutamente improductivas. Esa es la auténtica losa que tenemos en Cataluña, y no viene precisamente de Madrid, la han creado ustedes.

En segundo lugar, un entramado, el de la construcción nacional, lo de la clerecía separatista, insensible a las dificultades de la gente más necesitada, dado que todos ustedes parecen tener la vida solucionada, y también parece que les importa un pimiento bloquearlo todo siguiendo los dictados del búnker de Waterloo. Es que incluso se hacen llamar a ustedes mismos «legitimistas»; un lenguaje de reminiscencias carlistonas reaccionarias, y eso que dicen ustedes ser republicanos.

En tercer lugar, la aceptación de una política de extrema izquierda como peaje al apoyo parlamentario durante todos estos años de la CUP, con una presión fiscal absolutamente desbocada; con unos ataques sin precedentes a la educación concertada –teniendo en cuenta que Cataluña, junto con Navarra, son las dos comunidades autónomas con mayor tradición en este tipo de educación en toda España–; con una desprotección del propietario en relación con la ocupación ilegal que ustedes en privado reconocen, aunque luego huyan del debate; con un lenguaje, en ocasiones –no todos ustedes, pero unos cuantos sí– turismofóbico, teniendo en cuenta que es un sector que está sufriendo muchísimo y que representa nada más y nada menos que el 12 por ciento del PIB catalán.

Como decía hace un momento, otras autonomías con menos competencias y menos financiación que Cataluña funcionan mejor. ¿Por qué? Porque no sufren la losa brutal de un gobierno de esa naturaleza, que esa es la losa, y no viene de Madrid; la provocan ustedes.

Pues bien, dibujado este primer escenario de coyuntura, permítanme que les hable de actualidad. Ustedes, y usted, señor Torra, aseguraron que priorizarían la salida de la crisis en la lucha contra la pandemia tras haber dado por muerta la legislatura, e incluso nos prometieron que serían capaces de aparcar las divisiones entre ustedes.

Y el caso es que tengo que reconocer que, durante dos semanas, porque no duró más, llegamos a pensar que sería posible: se incorporó usted a las reuniones de presidentes autonómicos –no lo había hecho nunca–, e incluso su gabinete contestaba con cierta atención los documentos de propuestas amplios que les hacíamos llegar. Es más, llegó a parecer que incluso cambiaba el tono hostil que tenía hacia la oposición.

Fue, desgraciadamente, un espejismo que duró muy poco –dos semanas. Les pudo la naturaleza, en muchas ocasiones fanática; no, no la pueden vencer. Al final presentaron, iniciaron un pleno sobre la monarquía que no tenía en ningún caso como objeto un debate real, sereno, sobre la forma de estado en España, qué va, lo

único que perseguían era lo de siempre: atacarse entre ustedes, los socios del Gobierno, a ver si se atrevían o no a publicar las resoluciones aquí aprobadas. Volvían, como siempre, a las andadas. Una lucha salvaje fratricida entre ustedes por la poltrona disfrazada de amor por Cataluña.

A partir de aquel momento vivimos semanas de ataques entre ustedes, entre Junts per Catalunya y Esquerra Republicana, absolutamente furibundos. Yo no había visto nada igual en la vida entre socios de gobierno. De hecho, pensaba yo, señor Torra, que usted y yo teníamos una relación difícil, pero comparado con la que tiene con sus socios de gobierno, lo nuestro mucho me temo que es *El último tango en París*. Unos ataques entre ustedes, además, incompatibles con la gestión eficaz de una pandemia. El caso de Oriol Mitjà es paradigmático: un profesional de prestigio al que le ha sido imposible trabajar con normalidad en un entorno de caos y desconfianza entre todos ustedes. Por no hablar de las residencias, también caóticas en la gestión. El caos, también, en la vuelta a las aulas. Por no hablar tampoco de las filtraciones constantes entre ustedes acusándose mutuamente de ocultar información a la ciudadanía. Dos semanas nos duró el espejismo, dos semanas. Y ahora amenazan ustedes con un bloqueo institucional, decía, y un boicot que podría ser sin precedentes.

Miren, parece que está usted dispuesto, señor Torra, de confirmarse su inhabilitación, a sacrificar el bienestar de millones de catalanes por preservar, señala usted, «la dignidad de la presidencia de la Generalitat de Catalunya». No confunda usted la dignidad de la presidencia con *sus* problemas personales, que solo a usted atañen y que, además, se los ha buscado usted solito. No utilice como rehenes a millones de catalanes. Desobedecer a la junta electoral fue su decisión personal. Asuma usted su responsabilidad y no conduzca a la miseria a toda Cataluña porque un día decidió complicarse la vida usted solito. Nadie le obligó, ninguna dignidad presidencial.

Pues bien, señalaba que dos semanas ha durado, o duró, el espejismo. Bien, han vuelto ustedes a la lógica del movimiento nacionalpopulista con sede en Waterloo, que habla de democracia pero que jamás la práctica, que jamás dialoga. Han vuelto ustedes a la demonización del diálogo y del acuerdo, incluso entre ustedes mismos. Cualquiera que dialogue, cualquiera que acuerde pasa a ser *botifler* y traidor. Es que esa es su dinámica de funcionamiento constante. Han vuelto ustedes a la dinámica de estigmatización del discrepante. En privado dicen una cosa –hemos hablado del debate de la Agència de la Natura, del debate de la ocupación–, pero luego no se atreven a decir nada. Es obediencia a lo que digan en Waterloo por miedo a lo que pueda ocurrir. Eso es negar el debate democrático; aquí nunca hemos sido capaces de hacer un debate democrático sano.

Pero, es más, han añadido a todo esto algo más grave: la destrucción de los vínculos sociales y democráticos más elementales. El ataque a los letrados del Parlament de Catalunya constituye uno de los episodios más nauseabundos a los que he asistido en mi trayectoria política. El movimiento nacionalpopulista señala, estigmatiza y pretende empujar al delito a trabajadores honestos que sacaron su plaza con esfuerzo en unas oposiciones difíciles, y que lo hicieron jurando o prometiendo cumplir y hacer cumplir la ley, al margen de su ideología personal. Si después de liderar esa cacería social a los letrados de esta casa no tienen ni el más mínimo remordimiento o cargo de conciencia, yo he llegado a la conclusión de que lo suyo ya no tiene remedio; les han robado directamente el alma y les han incapacitado para la vida democrática.

Si para lograr la independencia tienen que hacer este tipo de cosas, ¿realmente les merece la pena? –¿realmente les merece la pena? Hay algo profundamente atormentado en esa idea según la cual para construir la Cataluña del futuro tienen que destruir sin piedad y crueldad la Cataluña del presente. Yo allí no veo ningún amor a Cataluña, lo que veo es algo mucho más desagradable: veo rencor y veo fanatismo. Y sobre el rencor y el fanatismo nunca se ha podido construir absolutamente nada.

Ese es el panorama, señoras y señores. ¿Qué podemos hacer para cambiar las cosas, para corregir este rumbo? Nosotros tenemos mucho que decir, y lo hacemos con humildad, sabiendo que somos un partido que está creciendo pero con un espacio todavía modesto, lo asumo, pero creemos que podemos aportar, porque tenemos vocación, siempre lo digo, de dirigirnos a todos los catalanes, piensen como piensen.

En primer lugar, una actitud indispensable, que creo que deberíamos tener todos, pero que nosotros vamos a aportar. Nunca combatiremos un rencor y un fanatismo con otro rencor y fanatismo equivalentes. Eso es importantísimo. Nos comprometemos –me comprometo– a no demonizar nunca la concordia, la reconciliación y el acuerdo. Eso sí, siempre en el marco de la ley, porque es el único camino posible en democracia.

Nos comprometemos a trabajar para recuperar algunas de las características que habían generado admiración hacia Cataluña durante tantos años. Algunos ahora dicen que son tópicos; otros, dolidos por todo lo que ha pasado, llegan a decir que eso no existió nunca. Pues, yo digo que sí, que existieron, por supuesto que sí. Y lo creo. Y lo digo porque conozco bien la historia de Cataluña, y porque también me baso en mi propia experiencia personal como catalán. Hasta que el proceso de construcción nacional empezó a envenenarlo todo, aquí fuimos capaces de conseguir grandes cosas en la cultura, el deporte, las artes en general, la ciencia, la economía. En todo. No fue un sueño. Eso ocurrió en Cataluña. Y puede volver a ocurrir.

Desde el Partido Popular de Cataluña nos comprometemos a impulsar en Cataluña más sociedad civil y menos burocracia, más convivencia y menos identidad excluyente, más libertad y menos imposiciones. Nos comprometemos a recuperar también la idea del *bon govern*; nos comprometemos a recuperar un parlamentarismo democrático digno en esta institución. Miren, el parlamentarismo democrático, ante el populismo, es lo que más sufre, porque el populismo genera la antipolítica. La idea de que los parlamentos son lentos, eso puede ser cierto, que a veces hay demasiado debate, politiquero, también puede ser cierto, pero también es cierto que el parlamentarismo democrático es el sistema que ha demostrado funcionar mejor.

Cuando alguien hace constantemente pedagogía de la desobediencia a la ley, eso es profundamente contagioso y acaba afectándolo todo. Eso es lo que les pasó a ustedes los días 6 y 7 de septiembre de hace tres años. Al no respetar ninguna norma, ningún requisito legal en el debate, daban a entender que esta institución no servía, que esta institución sobraba. Fueron ustedes los que se situaron fuera de la democracia. Aquel día decidieron que podían nombrar en aquel momento a Carles Puigdemont máxima autoridad judicial de Cataluña, de manera impune, simplemente porque habían decidido que eso era lo que la voluntad del pueblo en una manifestación les había trasladado. Sin respetar absolutamente nada. Allí demostraron que la naturaleza de su proyecto no era democrática, era profundamente autoritaria.

Por ello, precisamente, para ser capaces de recuperar la economía catalana, de luchar contra la pandemia, y para recuperar la convivencia y el respeto entre todos nosotros, también vamos a tener que ser capaces de recuperar la dignidad de las instituciones democráticas catalanas. Será una tarea colosal, difícilísima. Pero apasionante. Para mí, merece la pena. Algunos estamos dispuestos a dar esa batalla en Cataluña el tiempo que haga falta.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Sergi Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Bon dia, president. President del Parlament, consellers, diputats, diputades, som una altra vegada a les portes d'un atac de l'Estat espanyol a la sobirania de tots els catalans i de totes les catalanes. Som a les portes –com ho ha sigut anteriorment el 155,

les investidures, la suspensió dels diputats— d'un nou intent de la justícia espanyola de voler decidir qui dirigeix les institucions catalanes, d'un nou intent de posar i treure presidents, trepitjant la democràcia. Demà el nostre president, demà el president Torra, seurà al banc dels acusats per haver defensat la llibertat d'expressió, i s'enfronta a la possibilitat d'una inhabilitació injusta i vergonyosa; una nova ingerència després de voler canviar majories, de vetar els presos polítics com a representants públics al Parlament i al Congrés o de decidir qui pot ser i qui no pot ser eurodiputat.

Però el president de Catalunya el tria el Parlament d'aquest país. I ho fa després de rebre l'encàrrec dels seus ciutadans. Només el Parlament ha de posar o treure presidents de la Generalitat. Per això és imprescindible que ens posem d'acord, que no deixem la possibilitat de decidir-ho a un tribunal espanyol, sinó que aprofitem el marge que tenim per intervenir nosaltres. És gravíssim que es vulgui canviar el president dels catalans escollit democràticament per mantenir unes hores una pancarta de suport a les llibertats i contra la repressió aplicada per l'Estat als nostres companys. Gravíssim.

I el president Torra sap que ens té i que ens tindrà sempre al seu costat, sempre. La decisió del Tribunal Suprem posa en qüestió la democràcia, el mateix sistema democràtic i de dret és el que està en joc ara mateix, i només hi ha un objectiu, al darrere: la persecució sistemàtica d'unes idees polítiques concretes. Som al davant d'un nou episodi de la causa general contra l'independentisme. Perquè és evident evident que, si això mateix hagués passat en qualsevol altre lloc o que si el president de la Generalitat no fos independentista, aquesta situació no es produiria.

Ara ens toca –i seria una irresponsabilitat no fer-ho– preparar la resposta a consciència. Davant d'aquest nou atac, no podem viure un nou episodi de divisió de l'independentisme. Ningú pot fer càlculs electoralistes de curta volada. És urgent i imprescindible que els socis de govern, els socis de govern primer, però conjuntament amb els companys de la CUP, puguem pactar quins han de ser els escenaris davant d'aquesta possible inhabilitació, i compartir-los amb tots els sobiranistes, també amb els agents socials, i amb una ciutadania que ens demana claredat i certeses davant d'un altre moment de màxima dificultat política, però també social i sanitària.

Cal pactar una resposta de país, pensant en la gent. Ens ho demana la gent. No podem deixar que simplement passi, i trobar-nos al darrer minut amb visions diferents sobre la resposta a donar. Ja ens hem equivocat altres vegades; no podem tornar a arribar dividits a una situació com aquesta. De moment, no ha estat possible, però igual que dic que no ha estat possible, també vull dir que la predisposició de les parts em sembla bona, però el temps s'acaba. I no ens rendim ni ens rendirem. No volem que el Tribunal Suprem sigui qui marqui l'agenda d'aquesta legislatura, quan comença i quan s'acaba, qui és el president o qui no ho és. No podem deixar a les mans de l'Estat espanyol ni els tempos ni la decisió de qui ha de presidir la principal institució del nostre país.

Però tampoc volem que ningú s'aprofiti del Govern de Catalunya per desgastar el company de viatge o per, en lloc de pensar en el país, pensar en el partit. És una gran irresponsabilitat en els moments que venen. Cal pensar en el país, en governar republicanament, en servir sempre els ciutadans; donar resposta als reptes que ens deixa la pandèmia; treballar per recuperar el curs escolar, per ajudar en la conciliació laboral, per recuperar els llocs de treball, per recuperar competitivitat en el món empresarial. I això només ho pot fer –només ho pot fer– un govern fort, un govern cohesionat, un govern amb lideratge. No podem permetre que el Suprem ens deixi un govern decapitat, sense rumb, afeblit. No podem ser electoralistes i pensar en la reconstrucció d'un partit, perquè tots sabem que quan hem anat bé és quan hem anat junts, que quan ens hem posat d'acord és quan el país ha avançat: estratègia de país i consens de les parts. La millor solució serà sempre aquella que pactem conjuntament, sense imposicions i sense xantatges.

Controlem els tempos nosaltres; dirigim l'agenda política del país des de Catalunya; evitem sis, vuit mesos de provisionalitat, que no ens convenen mai, però que ens convenen encara menys ara, en temps de Covid. La nostra proposta és clara: pacte, consens i escurçar la provisionalitat tant com sigui possible. L'opció de no fer re és irresponsable i no respon al bé comú de tots els catalans.

Ens enfrontem a una crisi econòmica i social molt dura, i mentrestant haurem de seguir lluitant contra la pandèmia, contra una pandèmia que ha canviat el món tal com el coneixíem fins avui. I ho hauríem de fer –ho hauríem de fer– amb moltes menys eines de les que tenim avui. Ens podem permetre estar sis o vuit mesos en funcions, sense president i amb menys atribucions per governar el país? Jo crec que tots –tots– ens podríem posar d'acord en que no és així, que és just al revés: que cal un govern plural, ampli, compromès amb l'autodeterminació, amb majoria independentista, cohesionat i fort, amb un programa ambiciós, capaç de fer front als efectes del virus i de planejar un model econòmic vinculat a les persones alhora –alhora, sempre– que fa front a la repressió.

Som aquí per assumir totes les responsabilitats, tots els reptes que ens deixa la pandèmia. Som aquí per transformar, per defensar a tothom, vingui d'on vingui. Volem sortir d'aquesta crisi amb més drets socials, no amb menys, amb més drets laborals, no amb menys, i per fer-ho ens necessitem molt forts. Amb la pandèmia a sobre, no ens podem permetre només gestionar el dia a dia, ni fer-ho amb menys eines i menys mecanismes que els que tenim avui. Coincidim en aquesta bancada que si volem ser un estat és justament perquè ens manquen moltes eines per ajudar la nostra gent. No podem renunciar ara a les poques que tenim. No podem anar al ritme d'un Suprem que només ens vol afeblir. Quin motiu justifica no prendre decisions i deixar córrer el rellotge?

La repressió no ens vol deixar fer política. Doncs, més política. La nostra resposta sempre és combatre amb més política. No es tracta només de defensar-nos als tribunals, que també: la millor opció és fer política, posar-nos d'acord; posar-nos d'acord amb l'objectiu de fer política per ser encara més forts, no uns contra els altres, junts; junts per fer front a la repressió, junts per fer front també al virus. Liderem nosaltres, no anem a remolc. Superem-los. Pactem els escenaris que han de venir. Posem-hi claredat. Donem a la gent certeses. Fem-ho junts, president. Té tota la nostra lleialtat per construir els escenaris. Ens tindrà sempre –sempre– al seu costat; també en la lluita jurídica que una altra vegada tocarà guanyar a Europa, també, però no només. Donem a tots els catalans certeses, que sàpiguen que no renunciarem a res, a cap eina, per lluitar contra el virus i que no regalarem cap avantatge per fer front a la repressió. Estratègia i planificació per fer front a la repressió. Estratègia i planificació per fer front a la repressió no és avalar-la, és combatre-la. Deixar que et passin per sobre sense reaccionar sí que seria avalar-la.

És a les nostres mans evitar interinatges llargs. És a les nostres mans evitar una provisionalitat que la gent avui no vol. Per això estem convençuts que tots plegats posarem el país i la ciutadania al centre de les nostres decisions i estarem a l'alçada del moment, consensuant una sortida, conjuntament, amb unitat, aquella que sempre coincidim, president, sempre coincidim, que ens fa més forts.

Aquest, però, només és el darrer episodi d'una legislatura que ha sigut molt dura i molt diferent. Tres anys marcats per la repressió, per la judicialització, per la divisió en el món independentista, pel simbolisme també a vegades, i a darrera hora la pitjor pandèmia del nostre temps.

President, no està sent una legislatura fàcil, i ara podria acabar de manera sobtada i abrupta. És a les seves mans i a la dels partits que li donem suport mantenir la dignitat d'un càrrec i una institució que està per sobre les persones, una dignitat que a vostè sempre li ha preocupat –sempre li ha preocupat–, i ens ho ha dit de manera reiterada en aquest mateix Parlament. Vostè sempre ha vetllat per la dignitat de la institució. I nosaltres estarem al seu costat perquè així sigui. La repressió l'hem de

combatre junts, consensuant i treballant conjuntament les millors respostes, mirant d'anticipar-nos i tenir totes les opcions sempre preparades, tots els escenaris coberts. Mantenir la dignitat del càrrec és important, com ho és no deixar el país, en plena pandèmia, en una situació d'interinatge més de mig any. Ens cal ser forts contra la repressió de l'Estat, igual que ens cal ser forts per fer front a la pandèmia.

Ha arribat el moment d'abandonar els retrets entre nosaltres i començar a parlar de propostes. Ho vam saber fer abans de l'1 d'octubre. Ho hem sabut fer moltes vegades al llarg de la nostra història. I ho hem de fer aquest setembre, hem de convertir aquest setembre en un punt d'inflexió per recuperar de nou la iniciativa, per parlar de propostes de futur, per reprendre definitivament el camí cap a la república. Hem de mirar el passat –sí, sempre s'ha de mirar el passat–, però fer-ho amb vocació de futur per treure'n aprenentatges i per enfortir-nos com a moviment per tornar-hi una altra vegada.

No serveix de res tirar-nos, com fem malauradament a vegades, els plats pel cap per allò que vam fer o no vam fer, per allò que vam dir o no vam dir. Perquè si en una cosa coincidim tots plegats és que no hem acabat la feina, i perquè sovint allò que ens diem és només la nostra veritat. I aquests retrets no sumen, resten, acaben expulsant gent d'un projecte on no hi sobra ningú; d'un projecte que se'n en va la gent per les nostres picabaralles internes. Si l'objectiu de tots plegats és guanyar la llibertat, és aconseguir la república catalana, abandonem els retrets. Unitat estratègica, camí conjunt. Ho hem defensat sempre, fins i tot quan se'ns feia xantatge amb la unitat electoral. Diversitat i pluralitat per representar el país sencer; unitat estratègica per focalitzar-nos tots plegats en uns punts en comú i en un objectiu que tenim molt clar.

És evident que avui no som en un moment resolutiu. És una conclusió que avui comparteix ja tot el moviment independentista, malgrat que les declaracions d'alguns actors no sempre –no sempre– ho demostrin.

Però la manca d'estratègia i la negació d'aquesta evidència ens ha portat massa sovint a navegar per aquest simbolisme i per gestos que poc tenien de determinats per fer-nos avançar. El simbolisme només apella aquells que ja estan convençuts i ens allunya del gruix principal de la nostra societat. Hem de parlar sempre al conjunt de la ciutadania per fer del nostre un projecte guanyador. Hem de tornar a l'objectiu d'explicar la independència, que no és un altre que construir un país millor, una república per a tothom. Independència i independentisme és democràcia; i ha de ser també progrés, i ha de ser també justícia social, i ha de ser feminisme, ecologisme, i tantes, tantes, tantes lluites compartides que tenim en el nostre país.

I en aquest sentit per nosaltres és fonamental també treballar per ser més. Preparar-nos en tot i en cada un dels àmbits possibles per enfortir-nos i encarar el proper embat amb les màximes garanties de victòria. I en aquest camí no podem renunciar mai –mai– a la bandera del diàleg i la negociació. Perquè l'independentisme és fort quan l'associem a la idea de democràcia, d'urna, i evidentment de diàleg i de mà estesa. Mai podem ser nosaltres els qui renunciïn al diàleg.

Al final, la taula de diàleg, la taula de negociació és el reconeixement explícit per part de l'Estat espanyol que existeix un conflicte polític, i ho fa no a ulls dels catalans, sinó a ulls de tot el món. És un èxit en si mateix que, evidentment, ha d'anar molt més enllà. Avui només tenim una foto. Ara hem de passar als fets i ho hem de fer ja. L'Estat s'ha de moure. La nostra proposta és clara, molt clara, i coincideix amb el que explicava la CUP. Al final, la nostra proposta es resumeix tan senzillament com amnistia i autodeterminació. La proposta espanyola avui no existeix i, si existeix, no la sabem.

El que sí que sabem és que el referèndum pactat al final és el millor dels escenaris; l'opció que genera garanties i reconeixement internacional; l'opció que concentra, com tantes vegades hem recalcat, els consensos del nostre país. Però tampoc som ingenus, i també sabem que l'Estat espanyol no és el Regne Unit. Hem d'intentar el diàleg, forçar-lo, perquè si aconseguim que doni fruits serà un gran èxit. Però

ho hem de fer també perquè, si fracassés, ens tornariem a carregar de raons, una altra vegada, i de legitimitat també per tornar-ho a fer. Perquè no ens fan por ni la desobediència ni la unilateralitat, si primer som capaços de ser més i preparar-nos millor.

I si cal ho farem davant d'un govern suposadament d'esquerres i dialogant, que de moment no ha demostrat ser d'esquerres, i tampoc dialogant –zero de dos. No és responsable ni estratègicament intel·ligent abandonar el diàleg. Els independentistes no li podem fer en cap cas aquest regal a l'Estat. En tot cas, el que hem de fer és fer evident que són ells els qui hi renuncien; hem de seguir treballant perquè el diàleg i la negociació donin fruits, i a la vegada hem de preparar tots els escenaris. Perquè segurament avui el diàleg és la confrontació més intel·ligent que podem fer amb l'Estat; anar a la taula de diàleg amb un programa conjunt, consensuat, que es resumeixi en els dos punts que dèiem, amnistia i autodeterminació, per posar així l'Estat en contradicció, obligar-lo a moure fitxa, i en tot cas que sigui el Govern espanyol qui es vegi obligat a aixecar-se de la taula si resulta que finalment no té res a oferir.

I aquest diàleg i aquesta negociació no s'han de contraposar mai a la mobilització, una mobilització indispensable per disposar de força negociadora a la mesa. És important que l'Estat sigui conscient que la seva negativa a negociar un referèndum, si perdura en el temps, acabarà desembocant en un nou embat democràtic, en una nova acció de l'independentisme. Ho hem dit i repetit aquests dies: la nostra paciència no és infinita i dependrà de l'immobilisme de l'Estat. Si continua permanentment frustrant les aspiracions democràtiques de la majoria dels ciutadans i les possibles solucions viables com és donar la veu als ciutadans, l'independentisme haurà de seguir, com tantes vegades ha fet, el seu camí. I ho farà sabent-ne més, havent-ne après. I ho ha de fer més fort i més preparat. En bona part és això el que fa dies que Marta Rovira i Oriol Junqueras ens expliquen en un llibre, en un llibre on hem volgut plasmar aquesta estratègia d'Esquerra Republicana per assolir l'objectiu de la república catalana; una proposta que aglutina tres anys d'anàlisis del que vam fer bé i del que podem millorar des de l'octubre de 2017.

Des de fa molts mesos treballem per respondre amb propostes i feina efectiva com hem de continuar a partir d'ara. I ho fem en un doble sentit: a nivell nacional, de com avancem en l'objectiu de la república, i a nivell social, de com fem front a la crisi social i econòmica i com iniciem la reconstrucció del país. Dues lluites que per a nosaltres mai, mai, mai, es poden separar, la lluita nacional i la lluita social, dues lluites *indestriables*.

Treballem en aquest doble objectiu i ho fem com sempre ho hem fet. Treballar per la república catalana és treballar per un país més just i més pròsper, i a la vegada per acabar amb les desigualtats, per d'una vegada per totes tenir justícia social i per poder aconseguir aquesta república. Sabem –sabem– que dins l'Estat espanyol Catalunya no hi té futur i que hem de demostrar des de ja com pot ser la república que tant anhelem. Ni la crisi ens pot fer oblidar la lluita per l'amnistia, l'autodeterminació i la independència, ni podem esperar la república catalana per començar a transformar el nostre país. Ser més i estar més preparats per tornar-hi i guanyar de manera definitiva, preparar-nos millor per tornar-ho a fer. Senzill i clar, preparar-nos millor per tornar-ho a fer. Aquesta és la proposta d'Esquerra Republicana. Creiem que és l'única manera de guanyar, treballar per ser més i preparar-nos millor, i després tornar-hi, tornar-hi i tornar-hi. No hi ha dreceres màgiques, només feina, feina, feina i més feina. I segur que no serà tan ràpid com voldríem, però avui el camí cap a la independència ja és irreversible.

I la segona pota és aquest pla de reconstrucció del país després de la pandèmia, una reconstrucció que ha de començar des de ja. La sortida de la crisi provocada pel coronavirus determinarà el futur d'aquest país a tots els nivells. El que fem avui determinarà el que serem demà. I per això creiem que és absolutament imprescindible que aprofitem aquesta etapa de reconstrucció que s'inicia ara per bastir els fo-

naments de la república catalana per la qual treballem, per avançar cap a la societat i cap al país que volem.

Primer ens està tocant resistir la força d'un virus inhumà, i ara ens toca reconstruir el país després de la paralització a conseqüència d'aquesta pandèmia. I precisament aquesta etapa ha de servir per posar els fonaments de la societat justa i lliure que anhelem: la república catalana. No podem entendre l'agenda de la reconstrucció socioeconòmica del país sense l'agenda republicana. Davant els qui pretenen aprofitar el moment per apuntalar el règim del 78, nosaltres optem per oferir, per construir els fonaments de la república catalana. És el moment de transformar el país, és el moment de caminar cap al futur.

La proposta parteix dels principis del republicanisme, la justícia social i la qualitat de vida, els valors ecologistes, el valor del feminisme, amb l'objectiu de posar el país dempeus, de fer-lo més just, més lliure, i pensant en tothom, en tots els catalans. L'agenda de la reconstrucció ha de ser l'agenda de la república catalana, en una república de drets i llibertats per a tothom. El compromís d'Esquerra és inequívocament transformador, d'esquerres i independentista.

Hem de reforçar els serveis públics per construir l'estat del benestar, un estat del benestar modern, un estat del benestar avançat; reconciliar el treball amb la vida, recosir el territori i avançar cap a un país equilibrat i connectat amb xarxa; apostar per l'energia renovable i el residu zero; recuperar la cultura com a impulsora d'una ciutadania lliure i compromesa, i construir una via molt àmplia, una via àmplia on hi càpiga tothom, cap a la independència.

I com ho farem? Doncs treballant des de ja mateix però mirant a llarg termini amb una visió de país modern, verd, igualitari, al nivell de les millors socialdemocràcies europees. I enumero només alguns d'alguns d'aquests projectes que plantegem per al futur: la Barcelona dels trenta minuts; hem de ser capaços de fer que des de l'àrea metropolitana sigui possible arribar al centre de Barcelona en trenta minuts en transport públic. El salari mínim de 1.200 euros que permet impulsar els salaris cap amunt, i una reordenació de les múltiples prestacions socials per transitar cap a la renda bàsica universal. Fer de Catalunya un *hub* tecnològic de recerca i innovació de la Mediterrània. Treballar per acabar destinant un mínim del 3 per cent del PIB en recerca i en innovació. Caminar cap a una energia cent per cent renovable, democràtica i de quilòmetre zero –i això no pot esperar. Impulsar un pla de reactivació de la cultura, un sector que és fonamental per al país i per a la vida. Ens hem d'apropar en inversió als estàndards europeus i posar atenció als creadors i a les creadores. Aquest és el camí; aquest és el camí cap a un país innovador, modern i avançat en forma de república.

I per fer-ho possible és imprescindible que l'independentisme es doti d'una estratègia compartida, que aglutini la pluralitat i la diversitat catalana, que parteixi de la cooperació i que deixem de competir, i que ens fem forts conjuntament davant dels embats de l'Estat. Som aquí per fer una Catalunya lliure, justa, diversa, pròspera, neta i feminista. I per això és imprescindible que treballem per enfortir-nos, que siguem capaços de marcar-nos reptes comuns per continuar avançant. Cal encetar una nova etapa, una etapa, com deia abans, de via àmplia, que permeti afrontar els reptes i un nou embat amb l'Estat amb èxit. Però per fer-ho és imprescindible que teixim complicitats internes i que no tornem a repetir els errors que hem comès altres vegades. Cal un Govern plural, ampli però cohesionat i fort, i amb un programa de govern ambiciós. Cal aturar els efectes del virus i plantejar un marc per sortir de la crisi que ens permeti un canvi de sistema i de model. És l'hora d'una nova estratègia que ens permeti recuperar la iniciativa, un nou impuls, un nou impuls cap a la independència.

I la nostra proposta es resumeix de manera molt senzilla. Primer objectiu. Superar la barrera del 50 per cent en les properes eleccions. Això ens permet saltar de fase, guanyar legitimitat cara enfora i força negociadora a la mesa. És un pas que sa-

bem necessari, que sabem imprescindible. Des d'Esquerra hem volgut ser l'eina més útil a l'hora d'incorporar nous independentistes, hem intentat sempre fer créixer el moviment i introduir l'independentisme on no havia arribat encara fins ara. Ara volem seguir sumant, i som generosos i pacients amb aquells que tot just arriben, i ho som, perquè sabem de primera mà –i ho vam saber durant molts anys– què era ser pocs però molt convençuts. I ser pocs i convençuts et permet resistir, però no et permet guanyar. I nosaltres som aquí per guanyar.

Segon. Teixir grans aliances per aconseguir representar els grans consensos del país. N'hem parlat moltes vegades: el final de la repressió, el dret a l'autodeterminació, el model d'immersió lingüística de Catalunya o la república front la monarquia. Teixim-hi grans aliances.

Tercer. Forçar l'Estat espanyol a acceptar l'autodeterminació i l'amnistia com les úniques vies per resoldre el conflicte a Catalunya. I per això ens cal mobilitzar la gent, maximitzar la força a mesa de negociació i portar-hi els grans consensos del país. Portar-hi una proposta avalada pel 80 per cent dels catalans i que consisteix en donar la veu al cent per cent del poble de Catalunya. I si es torna a constatar que no es mouen, acompanyarem a aquells que encara no estan convençuts a que la independència és l'únic canvi possible.

Quart. Millorar la vida de tots els catalans i construir els fonaments de la futura república catalana amb inversions, amb transferències, transferències que ens permetin posar la gent al centre de les polítiques públiques, i construint un model de país lliure, net i just. Governar i governar bé. Aplicar polítiques republicanes per enfortir les institucions i per transformar el país.

I cinquè. Teixir aliances internacionals per explicar la causa catalana al món, que s'entengui, i anar forjant els suports que ens han de permetre avançar en el futur.

És, doncs, el moment d'iniciar una nova etapa. És el moment de recuperar la iniciativa. És el moment de treballar per consensuar una estratègia que ens permeti mirar el futur, que ens permeti mirar l'objectiu últim. Una estratègia que combini el paper de les institucions amb la mobilització de la nostra gent que tantes vegades hem vist. Una estratègia que concentri tots els recursos en el terreny on les forces republicanes són més eficients, el de la democràcia i el de les urnes. Siguem més i siguem més forts. Teixim àmplies aliances, tant a dins com a fora, tant internament com internacionalment. Treballem per la gent, treballem per a tota la gent.

President, el que li volen fer és inacceptable, però no podem acceptar que per inacció entreguem la institució altra vegada als repressors. Junts –junts– podem salvar la institució, recuperar la il·lusió, fer realitat una independència que avui ja és inevitable. Iniciem una nova via, aquesta via àmplia on hi cap tothom cap a la independència. Superem el 50 per cent. Preparem-nos millor. Tornem-hi una altra vegada i guanyem de manera definitiva.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en aquest torn té la paraula el diputat Albert Batet, en nom de Junts per Catalunya. Endavant.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats, diputades, vivim una situació d'extrema complexitat. Per una banda, hem d'afrontar la pandèmia originada pel coronavirus i que té derivades econòmiques i socials d'enorme magnitud. Per l'altra, hem de plantar cara a una repressió incessant per part de l'Estat espanyol que sembla no tenir fre.

Per tant, des del nostre punt de vista, la pandèmia, amb totes les seves conseqüències, la repressió, amb totes les seves derivades, marquen i delimiten la vida dels catalans i de les catalanes. Així doncs, els representants públics, diputats i dipu-

tades del Parlament de Catalunya, tenim el deure i l'obligació, president, en aquests dos desafiaments de la nostra societat, de contribuir en la mesura que sigui possible a fer més fàcil el dia a dia de la gent.

Permetin-me, però, que els avanci quin és el camí a recórrer que proposem des de Junts per Catalunya. La pandèmia requereix una gestió solvent i la repressió ens obliga a una confrontació intel·ligent. Però no ho percebim com a dues estratègies aïllades, inconnexes. Gestió i confrontació són complementàries, són dos cares d'una mateixa moneda. La gestió eficaç i eficient de la Generalitat de Catalunya, indefugiblement, a la curta, a la mitja o a la llarga, o de qualsevol altra Administració a Catalunya, comporta una confrontació amb l'Estat. Sense confrontar no disposarem dels recursos que són nostres i que ens pertoca destinar-los a l'educació, a la sanitat, als serveis socials, als autònoms, a les petites i mitjanes empreses, als jubilats, als joves, a la recerca, a la innovació.

Sense confrontar no tindrem ni totes les eines ni totes les competències que donen la capacitat d'ajudar els 7 milions i mig de catalans i de catalanes per garantir una vida digna i un estat del benestar. I, al mateix temps, sense confrontar no ens respectaran els nostres drets, les nostres llibertats, la nostra llengua i la nostra cultura; sense confrontar intentaran que ens rendim i que ens residualitzem. Ens erradicaran com a poble, com a nació i com a país.

Permetin-me, però, que en primer lloc faci referència a la crisi sanitària, econòmica i social que estem vivint a causa del coronavirus. La pandèmia ens ha canviat la vida a tots i a totes, a tots els catalans i a totes les catalanes; sense excepcions. La primera onada va ser la més cruenta, amb dotze mil morts a Catalunya, amb setanta mil contagiats, amb un confinament total i amb una aturada de molts àmbits rellevants de la nostra economia, com el comerç, la restauració, la cultura o el turisme.

Des de fa uns mesos hem aconseguit que la situació sanitària hagi millorat en nombre de morts, de contagis i d'ingressos hospitalaris. De fet, amb un esforç titànic, en les últimes setmanes hem aconseguit rebaixar el contagi per sota la ràtio d'u, un objectiu central del president Torra i del Govern. El llinar científic permet..., que tenim controlat el risc de rebrot; sens dubte és un mèrit col·lectiu que hem de procurar salvaguardar.

Tanmateix, aquests dies que vindran estem davant d'una cruïlla clau. Estem davant d'un moment decisiu, determinant –ho avançava el president Torra aquest matí–, en les pròximes setmanes, o retrocedim o avancem. Estem en un moment crucial de la pandèmia i no podem abaixar la guàrdia. No ens podem permetre el luxe de fer passos enrere en aquesta lluita que ens ha costat tants esforços. Les pròximes setmanes seran claus. Compartiran amb mi que no podem retrocedir, com han fet alguns països o algunes comunitats, com per exemple la Comunitat de Madrid.

En aquest combat contra el coronavirus tenim tots el deure i l'obligació de capitalitzar l'entrega i l'esforç dels professionals sanitaris, la responsabilitat col·lectiva, el compromís cívic, la consciència comunitària que ha demostrat el conjunt de la nostra societat i de la ciutadania des del mes de març fins a dia d'avui, de la qual cosa ens sentim molt orgullosos.

I en aquest sentit també és just mencionar la feina ingent que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya al llarg d'aquests mesos. El president Torra va prendre la iniciativa amb decisions doloroses i impopulars, però imprescindibles per salvar les vides de les persones: aturar l'activitat lectiva o presencial a les escoles, instituts i universitats; tancar bars, restaurants i centres comercials; demanar el confinament domiciliari; confinar perimetralment la Conca d'Òdena, o exigir l'ús de la mascareta.

I, així mateix, en aquesta fase d'emergència, el president Torra també va anticipar-se amb propostes per protegir les persones més vulnerables, com va ser sol·licitar la posada en marxa dels expedients de regulació temporal, demanar una renda universal, l'ajornament de lloguers, la suspensió d'impostos, el suport als sectors més

perjudicats per la pandèmia, activar línies extraordinàries per al pagament de lloguers per a famílies amb dificultats econòmiques sobrevingudes, lliurar 34.000 dispositius a famílies amb bretxa digital, entregar 150.000 targetes moneder a ajuts de menjador escolar, impulsar un fons de 1.000 milions d'euros de liquiditat per a les empreses, o activar ajuts específics per a sectors més afectats per la crisi.

Són només algunes de les mesures que el president Torra va liderar en l'àmbit sanitari, econòmic i social, i que durant les primeres setmanes de la pandèmia, amb una situació d'emergència extrema, doncs, les va liderar des del Govern de la Generalitat.

En una fase posterior, de represa, quan la situació epidemiològica s'havia estabilitzat, el president Torra va seguir una actitud proactiva i determinada per capgirar els efectes globals del Covid. En l'àmbit sanitari, a través del seguiment diari a través del Procicat, va continuar adoptant mesures concretes per evitar possibles rebrotos, com les restriccions en determinades zones del país o la prohibició de trobades familiars i socials de més de deu persones, o també reforçar el sistema de salut amb la posada en marxa del pla reforç de l'atenció primària, en què es destinaran 46 milions durant aquest any i 125 milions durant l'any 2021.

Però també va prendre mesures de major envergadura per reconduir algunes disfuncions. A tall d'exemple, el canvi de rumb en la gestió de les residències amb un traspàs de competències, acordat en el si del Govern, des del departament de benestar al Departament de Salut, o nomenant el doctor Argimon com a secretari de Salut Pública que des del principi ha transmès rigor, confiança i professionalitat, com així compartíem alguns grups parlamentaris avui aquí a la cambra.

Alhora, en aquesta fase de represa, el president Torra va impulsar la Comissió de la Reactivació Econòmica i Protecció Social, la coneguda com a «Coreco», i, posteriorment va aprovar un pla xifrat en més de 30.000 milions d'euros i que consta de vint grans projectes en els següents àmbits: economia al servei de les persones, digitalització, societat del coneixement i transició energètica. I, així mateix, el president Torra va posar en marxa l'estratègia Catalunya 2022 –que avui també en feia referència– per dibuixar com ha de ser la Catalunya postpandèmia, amb el lideratge d'una trentena d'experts de diferents disciplines i diferents àmbits.

En el seu conjunt, aquestes actuacions són només una petita mostra de la dedicació i la perseverança del president de la Generalitat i el conjunt del seu Govern en la gestió de la pandèmia i de les seves conseqüències econòmiques i socials. El president Torra n'ha fet un repàs detallat en el seu discurs.

Només per acabar aquest llistat, voldria mencionar la culminació de l'operació Setembre per garantir el retorn a la feina –d'aquells que sortosament en tenen– i l'esperat inici del curs escolar per a moltes famílies, i també per a molts infants. Hem situat els centres educatius com a espais segurs, amb una inversió de 370 milions d'euros per a més de vuit mil noves contractacions entre personal docent i personal de suport, i la posada en marxa de més de mig milió de testos massius a escoles i instituts durant els pròxims dos mesos.

El Govern continua atent i actiu a totes les sensibilitats i a tots els problemes que apareixen en el dia a dia. Ahir mateix, el conseller d'Empresa va estar quatre hores reunits al Baix Penedès, a l'Arboç, amb el comitè d'empresa per trobar solucions als reptes que presentava el president al voltant, doncs, de la industrialització de les comarques i del teixit del país en tot aquest àmbit. I això demostra aquesta sensibilitat del Govern que manté en qualsevol dels aspectes que hi pugui haver.

En definitiva, el president Torra s'ha dedicat en cos i ànima a salvaguardar l'estat del benestar, a garantir la recuperació econòmica, la seva gestió ha estat notable, i no ho diem només nosaltres, sinó que també és la percepció dels ciutadans. El percentatge dels catalans i catalanes que aprova la gestió del Govern de la Generalitat ha pujat vuit punts i mig en la primera onada de la pandèmia del coronavirus. Ho diu l'última enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió.

Li volem tornar a agrair, president, la seva entrega, la seva dedicació. Sabem que s'hi ha deixat la pell, que ha prioritzat el país i la gent per damunt de qualsevol altra derivada. Ho ha fet en tot el seu mandat i en tota la legislatura. Ha actuat amb anticipació, amb diligència, de manera proactiva i assumint decisions dures i valentes, pensant sempre en tots i cadascun dels 7 milions i mig de catalans i catalanes, pensin el que pensin, votin el que votin i visquin on visquin.

En definitiva, el president Torra ha sigut el president de tots els catalans i de totes les catalanes, com ho ha sigut el Govern de tots. Forma part de la tradició del catalanisme polític i de l'independentisme. Som inclusius. Entendre que el Govern i l'acció de govern és per al conjunt de la societat, i el progrés és per beneficiar a tots els catalans i a totes les catalanes. Una actitud que contrasta, de forma molt diferent, i notòriament, amb el paper del Govern del senyor Pedro Sánchez, que va actuar tard i malament, amb un afany irrefutable d'aprofitar la situació d'emergència per reforçar «*la unidad de España*», el «*mejor unidos*».

La recentralització de competències va complicar i alentir la resposta sanitària, i va limitar la capacitat d'iniciativa de la Generalitat. Deu recordar que la compra de material sanitari va ser l'exemple més flagrant. En aquest sentit, la recentralització de competències va ser una aplicació del 155 sanitari encobert durant l'aplicació de l'estat d'alarma. La crisi del coronavirus ha servit per evidenciar que el model autonòmic està esgotat. Catalunya està lligada de mans i peus, amb escàs poder de decisió en molts àmbits i sense possibilitat de gestionar els nostres recursos.

De les diferents peticions que ha fet el president Torra, l'Estat n'ha desat algunes clarament al calaix, fent-ne cas omís: els permisos retribuïts pels pares i mares que tinguin fills en quarantena; l'increment de l'objectiu del dèficit demanat, que sigui un mínim d'un 1 per cent, que serien 2.000 milions d'euros directament a polítiques socials i a polítiques dirigides a les persones del pressupost de la Generalitat de Catalunya; o un repartiment equitatiu dels fons europeus que no menystinguin Catalunya i passi el que passa sempre, que *quien parte y reparte se queda con la mejor parte*.

Hi han alguns altres gestos que han trigat mesos a executar-los, altres peticions que ha fet el president que han tardat mesos a executar-les, com és el tema de l'ingrés mínim vital, que també van anar tard i malament, que van tirar endavant tres mesos després; com és la suspensió de la regla de despesa dels ajuntaments, que van anunciar ahir, després d'una revolució de tot el món local, però quan el que haurien de fer, a part de retirar la regla de despesa, és derogar l'LRSA. Això tampoc ho fan.

És evident, doncs, que si Catalunya hagués disposat de totes les competències, hauria actuat de manera diferent. Com també podem afirmar, amb tots els ets i amb tots els uts, que Catalunya hauria gestionat diferent la pandèmia si disposés de tots els seus recursos. Arrosseguem un dèficit fiscal endèmic, com també és un dèficit social que representen els 14.000 milions d'euros anuals que se'n van i no tornen; un dèficit fiscal que se suma a una aclaparadora manca d'inversions estratègiques per l'activitat econòmica i empresarial i a l'infrafinançament inacceptable dels serveis que estan assumits a parts iguals entre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat, per exemple, tota la Llei de la dependència.

Fins i tot el senyor Iceta apuntava que hi havia la possibilitat –miri fins on arriba el tema– que «clar, com que vostè és un president que vol la confrontació, doncs ja l'avisó que no hi haurà una millora del sistema de finançament». Aquestes són les formes de funcionar de l'Estat espanyol i del socialisme en un moment de màxima necessitat com la que tenim ara, no? Som molt exigents amb la Generalitat, molt exigents amb les peticions, molt exigents amb tots els llocs on no pot arribar la Generalitat en la situació de pandèmies i de coronavirus, però ens oblidem que qui té la màquina de fer calés, i qui té la caixa, i qui té els recursos, i qui decideix mitjançant

el BOE i el consell de ministres a on es poden destinar, són ells mateixos, quan governen des de Madrid.

En resum, tenim un estat que ens va a la contra, que priva d'un major estat del benestar i de progrés als 7 milions i mig de catalans i de catalanes, que en comptes de fer-nos avançar, ens fa retrocedir. I això no ens ho podem permetre. Hem de dir prou. Per això, insisteixo que la gestió eficaç i eficient del Govern de la Generalitat de Catalunya comporta inevitablement una confrontació amb l'Estat. L'experiència demostra que sense confrontació no es pot gestionar ni defensar els interessos de Catalunya, perquè l'Estat imposa, no escolta i sempre menysté el nostre país. Per tant, la responsabilitat, a dia d'avui, implica una confrontació amb l'Estat; gestionar amb solvència implica confrontació.

I, en aquest sentit, president, la confrontació també ha de servir per plantar cara a una crisi democràtica enorme que patim. Aquesta és la segona qüestió de fons, com li he dit a l'inici de la meva intervenció, que voldríem abordar. Ja hem vist que l'Estat espanyol està disposat a tot, ho ha demostrat sense contemplacions, per intentar salvar el règim del 78; un règim del 78 que s'enfonsa i que durant aquests tres anys s'ha posat en crisi com mai s'havia posat abans. Les actuals estructures de l'Estat fan aigües i no tenen salvavides possible. Fixin-se que fins i tot un cap d'estat com és Joan Carles I se n'ha d'anar.

Per això, continuem amb una repressió que és més activa que mai, amb la possible inhabilitació del president Torra –més tard m'hi referiré–, una repressió que dilapida totes les nostres llibertats i els nostres drets. Deuen recordar que, des de l'inici del procés, l'Estat exerceix una causa general contra l'independentisme i que, a tall de síntesi, els hi menciono alguns casos: guerra bruta contra Xavier Trias per evitar que Barcelona tingués un alcalde independentista; les inhabilitacions i posteriors condemnes del Tribunal de Comptes del president Mas, la Joana Ortega, el Francesc Homs, la Irene Rigau per l'organització del 9 de novembre; la violència policial contra 2 milions de catalans i catalanes que vam anar a votar en referèndum el dia 1 d'octubre; la sentència de més de cent anys de presó contra els presos polítics que van cometre un delictes, posar urnes; la persecució judicial contra manifestants que van protestar contra la sentència d'aquests presos polítics; les euroordres contra exiliats, justament per aquesta mateixa qüestió; la sentència pendent del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra l'anterior Mesa del Parlament de Catalunya per permetre un debat parlamentari, sentència que afecta un company diputat, en Lluís Guinó, actual diputat d'aquí el Parlament de Catalunya; una sentència pendent de l'Audiència Nacional contra l'anterior cúpula dels Mossos d'Esquadra; el judici pendent a l'Audiència de Barcelona contra trenta alts càrrecs pel referèndum de l'1 d'octubre; el processament al TSJ dels companys i diputats d'Esquerra Republicana, el senyor Josep Maria Jové i en Lluís Salvadó, també pel referèndum de l'1 d'octubre; la intromissió de la Junta Electoral Central en la configuració de les llistes electorals a les eleccions europees, al Parlament Europeu de l'any 2019, i totes les complicacions subsegüents; l'empresonament de vint-i-tres independentistes el 23 de setembre de l'any passat per una causa absolutament inventada per vincular-los amb terrorisme; o la investigació de la Fiscalia Anticorrupció a la Candidatura d'Unitat Popular, o avui mateix, que veiem com un anterior diputat d'aquí el Parlament de Catalunya, el senyor Antonio Baños, havia d'anar a declarar per no voler respondre les preguntes de l'extrema dreta de Vox davant el judici del procés. Fins a un total, com deia Òmnium el dia de la Diada, de 2.850 represaliats i represaliades.

La repressió de l'Estat és incessant i a aquesta llista de repressió, hi hem de sumar el que ha succeït, de repressió, aquesta legislatura aquí al Parlament de Catalunya no respectant el resultat de les eleccions del 21 de desembre del 2017. No respectar el vot dels catalans i les catalanes és no respectar la democràcia. Es va impedir la investidura del president Puigdemont; no es va permetre la investidura de Jordi Sánchez; el conseller Turull, al mig de la investidura, se'l posa a la presó per-

què no sigui president. I a més a més es va suspendre les actes dels diputats empresonats, dels diputats a l'exili i de vostè, president; també se li va suspendre l'acta de diputat. I, per si no en teníem prou, ara volen inhabilitar-lo per defensar la llibertat d'expressió.

President Torra, ens té al seu costat. Té tot el nostre suport. Pot ser el tercer president de la Generalitat de Catalunya en els últims deu anys que seria apartat per la justícia espanyola. El tercer en deu anys, totalment inacceptable. Seria esperpèntic que, enmig d'una pandèmia mundial amb les conseqüències econòmiques i socials devastadores, s'inhabilités tot un president de la Generalitat de Catalunya. En definitiva, seria la constatació que l'Estat està més preocupat per frenar l'independentisme que per frenar la pandèmia.

Volen inhabilitar la sobirania de les nostres institucions. Volen inhabilitar la nostra democràcia. Volen executar un altre cop un cop d'estat contra Catalunya. I no els hi podem permetre. I des de l'Estat, i del Govern actual, que teòricament és el Govern més progressista de la història, com explicaran a Europa que volen inhabilitar un president de la Generalitat per una pancarta que hi posa la paraula «llibertat»? És que no els cau la cara de vergonya? Ni als diputats que donen suport al Gobierno del senyor Pedro Sánchez i del senyor Pablo Iglesias? Ja intuïm que no, que no serà així, perquè la diferència entre el Govern de Mariano Rajoy i el Govern de Pedro Sánchez tendeix a zero. *Tanto monta, monta tanto, Isabel como Fernando.*

Potser el PP i el PSOE comparteixen el convenciment que l'autoritarisme i l'agressivitat i la repressió és la fórmula per desactivar l'anhel majoritari de la societat catalana d'exercici del dret a l'autodeterminació i de construir una Catalunya independent en forma de república. Crec que l'exemple dels presos i dels exiliats és el millor exemple per dir ben clar que res més lluny de la realitat. Evidentment que la seva duríssima agressivitat ens ha deixat ferides. Evidentment que no n'hem sortit indemnes, que ens han fet mal. Fins i tot, potser ens hem desorientat. Però seguim on érem, amb les nostres conviccions intactes i determinats per aconseguir la independència del nostre país. Que ningú ho dubti, no ens rendirem.

En aquest sentit considerem que l'únic camí possible, realista i transitable, que no vol dir ràpid ni senzill ni fàcil, és la confrontació intel·ligent. No tenim cap altra alternativa davant d'un estat que exerceix la repressió sense contemplacions, que des de l'inici del procés no ha fet cap altra cosa constructiva que resoldre el conflicte polític de Catalunya de la manera que l'ha resolt. És l'Estat, el primer que ha triat la confrontació. En contra del que potser avui ens anunciava i volia insinuar el senyor Miquel Iceta, que demana respecte, «vostès han de respectar»... Escolti'm –escolti'm–, vostès són corresponsables de la situació actual. És l'Estat que envia la Guàrdia Civil l'1 d'octubre. Són vostès que aproven el 155. Són vostès que cessen un govern i que el porten a l'Audiència Nacional, que els treuen l'aforament i que els posen a la presó. Són vostès que no deixen investir els presidents de la Generalitat. Són vostès i la seva fiscalia que posen el president de la Generalitat per ser inhabilitat. Són vostès els..., són vostès qui comencen aquesta confrontació.

I davant d'això, nosaltres quina alternativa tenim? O confrontació o rendició. No ens en deixen cap altra. L'Estat no deixa marge pel mig camí, no hi ha una tercera via possible. I és evident que no conceben la confrontació de la mateixa manera. Nosaltres no la concebem igual que l'Estat, l'Estat utilitza la violència, els jutges, la justícia patriòtica, la policia patriòtica. Nosaltres, escoltin, democràcia, vots i intel·ligència. A hores d'ara, la confrontació intel·ligent és l'única estratègia que ens ha permès sumar més independentistes i internacionalitzar la nostra causa. L'1 d'octubre en va ser el màxim exponent. Com també ho són les victòries judicials a l'exili. Hem vist, aquest mateix agost, com la justícia belga ha rebutjat l'extradició del conseller Puig i ha dictaminat que el Tribunal Suprem no era l'òrgan competent. Però també ho hem vist a Alemanya, a Escòcia, a Suïssa, entre tants altres, o la victòria que van tenir amb la junta electoral pel que fa a la candidatura de les eleccions europees.

I com hem de seguir aquesta confrontació intel·ligent? Doncs amb unitat. I, si em permeten, nosaltres, Junts per Catalunya, no regalarem els titulars que potser alguns unionistes volen.

I com hem de compartir aquesta estratègia de futur? Home, doncs, si compartim els costos de la repressió, compartiran amb mi que també hem de compartir l'estratègia de futur. Els partits independentistes som aliats. I hem de treballar com a tal. I així ho entenem des de Junts per Catalunya. Perquè tenim un objectiu en comú, que és la independència de Catalunya. I ens necessitem tots. No podem prescindir de ningú. Cap independentista sobra, perquè tots som necessaris. Tenim el deure d'entendre'ns. Sense retrets. Amb respecte. Hem d'unir-nos i fomentar aquesta unitat per anar junts endavant i fer servir tots els instruments que utilitzen per anar contra Catalunya, nosaltres, per anar a favor de Catalunya. La unitat ens compromet i ens obliga a tots i a totes, i ens fa invencibles. Perquè, que ningú no ho dubti, sense unitat no hi ha llibertat.

I la unitat de l'independentisme no es pot construir només pactant una data electoral. Hem de consensuar el què, quin és l'objectiu i com s'aconsegueix. Després ja vindran el com i el quan. Pactar una data electoral no pot ser la solució que mereix l'independentisme, ni el país, per una possible inhabilitació del president Torra.

I per acabar. Molts de vostès, crec que de forma esperada, però a vegades sorprenent, han demanat eleccions, no? Coincidien, no? El senyor Iceta, la senyora Albiach, diferents partits. Demanaven eleccions. Bé, la setmana passada aquí al Parlament de Catalunya es va votar una moció sobre les eleccions. I es va perdre. El PSC va presentar una moció que deia «volem que hi hagi eleccions» i la moció es va perdre. El senyor Iceta que demana que es compleixin els acords del Parlament de Catalunya..., home, doncs, aquest va passar la setmana passada, eh?, no estem parlant de fa mig any, just la setmana passada.

Als grups parlamentaris jo els diria tres coses. El primer. Escoltin el carrer. Escoltin la gent. La gent no demana eleccions. La gent demana solucions. La gent demana solucions per tirar endavant el seu negoci, per poder trobar feina, per poder garantir la unitat familiar i poder tirar endavant la família i els fills, per poder tirar endavant, doncs, i recuperar llocs de treball, que estem en una situació de pandèmia; per poder tindre tota la tranquil·litat i la seguretat perquè es pugui tirar endavant amb totes les garanties a les escoles.

El segon aspecte. Situïn, si us plau, situïn el que és prioritari de debò, situïn l'emergència i la urgència per damunt de qualsevol altre interès, com fa el president de la Generalitat i com fan en el si del Govern. Recordo que els primers mesos de la pandèmia amb aquest esperit es va impregnar aquest hemicicle. I les seves paraules, dels diputats i dels presidents, quan intervenien en aquest sentit eren amb aquest esperit de ser conscients de la situació d'urgència i emergència que es té en aquest sentit. Els convido a recuperar aquesta actitud, perquè el virus no ha marxat, perquè hi ha gent que s'està morint. Hi han mesures que s'han de continuar prenent. Hi han comunitats autònomes que estan molt malament. I a Catalunya, gràcies a una bona gestió, doncs, escolta, estem millor. D'acord. Però hem de tirar endavant, no?

I finalment, no donin per feta la inhabilitació del president Torra. Em sembla que el senyor Carrizosa, que ara no és aquí, ja li deia «adiós». Home, espero que a Espanya encara existeixi separació de poders. No donin per feta la inhabilitació del president Torra. Perquè no ha comès cap delictes; només ha defensat un dret fonamental, que és la llibertat d'expressió. I esperem que l'Estat espanyol tingui dos dits de front i no inhabiliti un president de la Generalitat, enmig d'una pandèmia, que s'ha dedicat dia i nit durant els últims sis mesos a combatre la crisi sanitària, econòmica i social.

Acabo, president, reiterant tot el suport del nostre grup parlamentari i sabent que vostè, pels dies que vindran, actuarà sempre posant l'interès del país per davant de l'interès de part. Aquesta ha sigut la seva manera d'actuar en tot el seu mandat; crec

que s'ha vist d'una forma molt clara durant aquesta situació de pandèmia, i estic convençut que en les decisions que hagin de vindre els pròxims dies vostè continuarà actuant amb aquests valors. Sempre el país per davant de tot.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Suspenem la sessió ara fins a les quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i el secretari primer. Assisteix la Mesa del lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència i d'Interior.

El president

Molt bé, reprenem la sessió. Finalitzades les intervencions dels representants dels grups i subgrups parlamentaris, a continuació té la paraula de nou el president de la Generalitat, el senyor Quim Torra. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Bona tarda de nou a tothom. Moltes gràcies. Els respondré a tots de forma conjunta. He fet un esforç durant gairebé dues hores de manera molt detallada d'entrar tant en l'acció de govern prèvia a la Covid com en concret de la Covid. I la veritat és que els he de dir que en general m'ha sorprès el poc interès que en general han manifestat els grups de la Cambra en voler analitzar aquesta acció de Govern. Sembla que estan la majoria de vostès més preocupats per altres coses que no precisament pel que avui preocupa a la ciutadania de Catalunya, que és com estem gestionant la pandèmia i quines solucions els estem donant.

Dit això, entraré d'una manera més concreta, tot i que després també faré un comentari més general. Al Grup de Ciutadans: parlava vostè, senyor Carrizosa, de que no havia parlat de futur, que m'havia centrat molt en la gestió prèvia. Home, jo penso que hem parlat –i vull posar-ho en valor–, perquè hem aconseguit encarrilar en uns moments molts difícils, al juliol, la concertació social amb el concert de diàleg social. Escolti'm, amb els dos patronats, els dos sindicats més importants del país, l'Acord de bases de reactivació econòmica i de protecció social. Tenim un pla aprovat pel Govern on va treballar tot l'equip econòmic del Govern, liderat pel vicepresident, que estableix els criteris amb els quals ja estem assignant els 30.000 milions d'euros que demanem i que creiem que ens pertocuen a partides molt concretes. Les dues entitats significatives –la Taula del Tercer Sector i la confederació– vam signar el document de la Catalunya social que representen a 4.200 entitats del tercer sector per establir també les bases del que ha de ser la protecció social del nostre país.

Ja els he comentat que dilluns el grup d'experts que vam nomenar per al tema de salut ens entreguen un document ja amb el qual començarà el diàleg amb tots vostès. Catalunya 2022, a final d'aquest mes, ens explicarà també com ja comencen a perfil·lar el que veuen que pot ser la Catalunya post-Covid de l'any 22. Jo penso que sí que hem preparat molt bé i que hem parlat de futur. Per tant, si em permet, aquí vull fer notar la discrepància. Després, vostè ha entrat en els temes habituals, diguem-ne, el *greatest hits* del que ve parlant sempre Ciutadans, que és una mica el tema *chiringuitos*, etcètera.

Bé, deia una cosa vostè que és «acaba la seva singladura a Catalunya i Espanya». Efectivament, per a qualsevol independentista la cosa acaba sempre aquí, però és

que comença a Europa. Nosaltres ja sabem que no trobarem mai la justícia a Espanya, ja ho sabem. És que la justícia la trobem a Europa, només faltaria. Només faltaria. Per tant, al contrari. Començarà a Europa una altra batalla.

També li he de dir que sobre el tema del «*hostigamiento disidente*» i la «*persecución al disidente*», etcètera, no sé si vostè em vol dir quins de vostès –dels constitucionalistes– estan a la presó o a l'exili, doncs jo l'hi agrairé, i de debò que em solidaritzaré amb ells. Quins de vostès han d'anar cada dia als jutjats a declarar? També tindran la meua solidaritat. Vostè deia que vostè, en concret, ha rebut algunes amenaces. Sap quantes amenaces de mort he rebut jo? O el president Puigdemont? Doncs setmanalment.

I mentrestant sap què passa, en aquest país? Que els feixistes a Blanquerna es manifestaven l'altre dia al davant de la Delegació de Catalunya a Madrid amb total impunitat. Aquests sí que no han entrat a la presó. (*Aplaudiments.*)

I, per últim: «*al señor Torra, adiós*». No, home, no, senyor Carrizosa. Jo espero que ens tornem a veure. Jo ja sé que vostès van iniciar aquest procés. És que val la pena que també ho sapiguem, no? Com comença la demanda per la pancarta. Doncs gràcies a una demanda de Ciutadans. Efectivament, que vostè va dir «*nos hemos cobrado la pieza*». Dec ser jo, *la pieza*. En qualsevol cas vostès van iniciar la demanda, però pel que jo sé la demanda només és per inhabilitació. Vaja, suposo que es devien oblidar de demanar també la pena de presó, però en principi jo només vaig a un judici per inhabilitació. I no es preocupi, que jo tornaré a Barcelona. Per tant, segur que ens tornarem a veure per Catalunya.

Al senyor Iceta, que en algunes coses i li vull agrair, per exemple, que en el tema per a mi fonamental de salut, d'aquesta reforma estructural del sistema de salut que em sembla vital hagi mostrat aquesta comprensió i aquesta voluntat d'arribar a un acord. Penso que seria bo també, si m'ho permeten, i els ho voldria demanar a la resta de grups si també vostès ara, en aquest torn de rèplica, se sumen a aquesta iniciativa. Però hi ha moltes coses en les quals –com pot imaginar-se– vostè i jo discrepem de manera absolutament rotunda.

Vostè ha fet molta referència al gener del 2020. «El gener del 2020 el senyor Torra va dir, el senyor Torra va dir...» És clar, és que a vostè li sembla que al setembre del 2020 estem com al gener del 2020? A vostè li sembla que aquesta epidèmia que ha causat 13.000 morts a Catalunya –50.000 morts a Espanya– ens situa en el mateix punt en què estàvem al gener del 2020? Jo crec que no, que ho ha canviat tot. Qui no s'adoni que la Covid ho ha canviat tot és que no sap en quin país viu. Vostè diu que la línia de la confrontació no és la línia que hauria de seguir Catalunya. Jo li vull recordar que qui es confronta és l'Estat amb Catalunya o amb els independentistes. Però vaja, escolti'm, ja li accepto, vinga. Anem a veure com ens en sortim d'aquesta.

Hi ha una majoria al Parlament espanyol per tirar endavant una llei d'amnistia, per què no la presenten? Això ho podrien fer immediatament –immediatament. Per què no la presenten, si volen acabar amb el conflicte polític a Catalunya? On és l'ordre del dia de la taula del diàleg que inclogui expressament l'exercici del dret a l'autodeterminació, per tant, referèndum i condicions i l'amnistia? On és aquest ordre del dia? Jo no ho he vist mai en cap paper. Passa com amb algunes resolucions d'aquí, del Parlament, que en parles, però després resulta que no apareixen impreses.

Per tant, escolti'm, a la taula del diàleg, cap problema, però amb un ordre del dia. Volem veure aquest ordre del dia. Cap problema. És el que li vaig dir al president Sánchez: «Cap problema, envieu-nos l'ordre del dia». No, no, el dia no serà cap problema de res.

Però és que jo sento dir-los, sento dir-los en aquest Govern: res no ha canviat en nou mesos –res no ha canviat–, però si estem igual on estàvem. De debò, digui'm alguna cosa respecte al conflicte polític de Catalunya que realment hagi canviat. O és que ja no anem als jutjats? O és que encara no tenim gent a la presó i a l'exili? Di-

gui'm alguna cosa que hagi canviat. Perquè, vostès, lamento, i el PSC, s'ha convertit en el gran defensor de l'establishment; el gran defensor de l'*status quo*. Vostès funcionen com una força conservadora, ara mateix. Són..., formen part del gran sector conservador, doncs, que vetlla pels interessos de l'establishment i de l'*status quo*.

Em deia sobre que jo no havia anat a la reunió de La Rioja: no, no hi vaig anar, i penso que, a més a més, a mi no em trobaran mai per blanquejar la figura de la monarquia, mai. I allò, aquella reunió de La Rioja, era exactament per a això. No va servir de res, aquella reunió de La Rioja, d'altra banda, perquè en la següent reunió que vam tenir de presidents estàvem exactament al mateix punt de La Rioja, ens va explicar el mateix, el president Sánchez, que el dia de La Rioja, exactament el mateix. Per tant, a mi per blanquejar monarquies corruptes no m'hi trobaran.

També feia referència a que actuem amb càlculs partidistes. Miri, jo no milito a cap partit, d'entrada –no milito a cap partit. Segon, penso que qui està fent el càlcul partidista, en una gran operació, i ho veiem cada dia, però si cada dia surten que si espionatges, que si..., hi surt de tot. Qui fa aquests càlculs és l'Estat, un estat que, a més a més, vol que l'independentisme es baralli, vol que ens enfrontem entre nosaltres, i no ho aconseguirà –no ho aconseguirà. Per més que ho intenti, no ho aconseguirà. No ens barallarem. I, a més a més, penso que sobre càlculs partidistes jo la millor carta que li puc presentar a vostè és la gestió de la pandèmia. Perquè si algú s'atreveix a dir-me que nosaltres hem fet qualsevol càlcul partidista o hem gestionat per uns o per uns altres, escolti'm, passarem les hores que calgui per rebatre aquests arguments. Perquè tot el Govern s'hi ha deixat la pell per treballar contra la pandèmia. Hem treballat per al conjunt dels catalans, per als set milions i mig dels catalans.

Finalment, parla vostè del processisme i de la gran mentida. Molt bé, si tot va ser una gran mentida, aleshores, per què Lledoners o l'exili és una realitat? –per què Lledoners o l'exili és una realitat? Perquè, escolti'm, perquè si vol parlar de mentides parlem-ne a fons: parlem de la mentida de la transició espanyola?, parlem de la mentida del règim del 78?, parlem de la mentida de la democràcia espanyola? Parlem d'aquestes mentides.

I, finalment, vostè m'ha demanat eleccions, senyor Iceta. Miri, no sé... Fem, no sé... Jo, la meva experiència, el que a mi em passa... Pregunti als pares i mares que estan portant els seus nanos a l'escola si la seva gran preocupació ara són les eleccions a Catalunya; pregunti als autònoms que s'han quedat sense subsidi si la seva gran preocupació són eleccions a Catalunya; pregunti als comerços que han tancat si la seva gran preocupació són eleccions a Catalunya; pregunti a la gent que està treballant als hospitals de Catalunya si la seva gran preocupació són eleccions a Catalunya; pregunti als mestres que estan iniciant el curs si la seva gran preocupació són eleccions a Catalunya; pregunti a tots aquells que no estan cobrant l'ERTO o que l'ingrés mínim vital ves a saber quan el cobren, si la seva gran preocupació són eleccions a Catalunya.

Però quina impressió creuen vostès que tindrà tota aquesta gent, la ciutadania catalana, veient aquest debat? Veient fins a quin punt, quan hem estat dues hores parlant de la gestió del Govern i de la gestió de la pandèmia, escolti'm, aquí la majoria de grups resulta que parlen de no sé quines històries? Sincerament, crec que val la pena fer aquest esforç.

Els comuns... No, de debò... Senyora Albiach, que vostès no em molesten gens, al contrari, vull dir, espero cada tuit seu, cada reunió de sessió de control del Govern, amb aquella alegria de saber que tindrà un comentari per part seva superamabilíssim, oi?, i la mar d'agradable. No sé, si em permet, suposo que la dialèctica política ens porta a això, no?: que probablement a vostè li pugui semblar que jo la critico però és que a mi també m'ho sembla que vostè, déu-n'hi-do, eh? (*l'orador riu*) el que em critica a mi, si em permet. Però vostè ha fet una intervenció molt interessant: ha parlat d'indústria, de turisme, de residències, d'educació, i ha posat una sèrie de

mancances. Molt bé. Li compro algunes d'aquestes mancances. Però ara, si us plau, quan vostè torni aquí digui'm amb quins recursos omplim aquestes mancances, d'acord? Perquè està molt bé, eh?, començar a demanar-nos que aquí fem una gestió, que és la que hauria de fer aquest país. Perquè els recursos els tenim, els recursos els generen els ciutadans de Catalunya, el poble de Catalunya genera els recursos, i és el que estem demanant, senzillament el que és nostre.

I només un tema –un tema–, si us plau. Si de tots els temes, només un..., si vostès aconseguen, de debò, que la baixa laboral per als pares els nens dels quals s'han de quedar a casa, tot i no haver resultat amb una PCR positiva...; si us plau, aconseguixin això, facin aquest favor, no només a Catalunya sinó a tot l'Estat, aconseguixin-ho. El vicepresident Iglesias ho va insinuar, teníem l'esperança que això passés. Vostè no n'ha fet referència abans. M'agradaria sentir la seva opinió sobre aquest tema i si creu que és important o no per als pares de Catalunya.

Finalment, sobre el conflicte de Catalunya, vostè diu: «Home, un conflicte així no es resoldrà en nou mesos, no?». I per què no? Per què no? Que no hi ha una majoria al Govern espanyol, que no hi ha una majoria, perdó, al Parlament espanyol per aprovar una llei de l'amnistia? Per què no la presenten? Vostès portaven un programa electoral. Porten nou mesos governant.

És que, escolti'm, ja donar la culpa al PP, doncs, ja no cola. Vull dir, no sé... Són vostès, eh?, els que governen? Ja no governa el PP. Més ben dit, vostès governen amb el pressupost del PP, això sí que és veritat –això sí que és veritat.

I respecte a la inhabilitació, li agraeixo la seva solidaritat, que hagi dit que era un tema gravíssim, però –és que vostès sempre hi posen un però, no?... Diu: «No, és un tema gravíssim, però mai hauríem d'haver arribat fins aquí». I fins on hauríem d'haver arribat? Que és que no hem de defensar els drets fonamentals en aquest país i assumir-ne les conseqüències? Que és que no hem d'arribar fins aquí?

I vostè diu: «No, és que vostè, total, va estar unes hores...» Escolti'm, a mi em van venir els mossos a retirar la pancarta, eh?, perquè jo vaig desobeir, i el dia 23 torno a tenir un altre judici pel mateix. I també van venir els mossos a retirar la pancarta. No, no va ser que el president aquí desobeeix unes hores i ara retira la pancarta, no, eh?

Per tant, escolti'm, aquest «ser d'esquerres, però» a mi em té absolutament desconcertat. A l'Ajuntament de Barcelona, escolti'm, són molt d'esquerres, però..., pactem amb el senyor Valls i Ciutadans i dius: «Carambes!». Dius, a Madrid: «No, som molt republicans, però..., callem quan el rei emèrit es fuga.» (*Veus de fons.*) Sí que callen, sí, perquè segueixen al Govern i si vostès estiguessin en contra sortirien d'aquest Govern.

Sobre la memòria històrica hem de canviar no sé què, no sé «quantos», diu, però no demanarem disculpes per l'afusellament del president Companys. Doncs que ho demani el vicepresident Iglesias, que ho demani el vicepresident Iglesias, les disculpes, en nom del Govern espanyol. Ja m'és suficient, que demani, en nom de l'Estat espanyol, disculpes per l'afusellament del president Companys. Escolti'm, vostès són de «sí que es pot», però..., no es pot. Doncs, miri, nosaltres sí que creiem que sí que es pot i que cal defensar els drets fonamentals fins a les últimes conseqüències.

I avui justament es fa públic que les Nacions Unides tornen a assenyalar Espanya pels presos polítics. Un altre informe, l'informe anual del Grup de treball de la detenció arbitrària, constata la no implementació de les recomanacions formulades al 2019; les Nacions Unides, una altra vegada... Porten nou mesos. Volen afrontar el conflicte català d'una vegada?

I, per últim, miri, això sí que em dol. Diu: «No governen per a la gent comuna.» I per a qui governem, doncs? Que no governem per a tota la ciutadania, per als set milions i mig de catalans? No ho sé.

Al senyor Fernández, al PP. Miri, vostè ha fet un discurs amb tant cúmul de despropòsits que jo, la veritat, no he pogut escollir quin era el despropòsit... millor. No

ho sé, perquè és que ha sigut un discurs absolutament, si em perdona, el refregit que porten vostès fent també des del primer dia. «*La naturaleza fanática...*» No ho sé, sincerament, crec que no ha parlat de res del que avui veníem a parlar aquí. Per tant, si em permet, doncs no faig cap comentari perquè vostè senzillament ha deixat anar el seu discurs habitual sense, en res, fixar-se en el que avui havíem vingut a parlar. (*Alejandro Fernández Álvarez fa un gest d'aprovació.*)

I, finalment, m'adreço a la majoria independentista de la cambra, és a dir, a la CUP, Esquerra i Junts. Gràcies. Gràcies pel vostre suport personal. Gràcies. Sé que a més demà ens veurem a Madrid i avui vull agrair-vos-ho de debò. Gràcies també pel suport que heu donat sempre al Govern en moments molt difícils; no ha estat fàcil. I, en aquest sentit, especialment aquests dies de la pandèmia, la veritat és que gràcies per tot el suport que sempre s'ha donat des d'Esquerra, des de Junts, a tots els membres del Govern de Catalunya. Gràcies també per les crítiques que la CUP fa, penso que aquestes crítiques ens ajuden a millorar.

Mirin. Jo confio en vostès. Jo confio en què reprendrem el fil de la unitat estratègica per culminar el procés cap a la independència. A mi, mai em trobaran en cap disputa dels partits, mai. La meua única disputa és amb l'Estat espanyol. Mai no em trobaran fent-nos retrets, mai. El meu únic retret és contra l'Estat espanyol.

Crec que és el que la gent ens demana. Crec que la gent vol que aquest sigui un punt d'inflexió, per poder agafar l'impuls necessari, per fer el salt col·lectiu que necessita aquest país, perquè tenim un repte cabdal, que és culminar la independència. Jo seré sempre al costat dels que realment volen culminar la independència. Soc aquí, depèn de vostès, però no em trobaran mai en cap disputa entre nosaltres. Ans el contrari, espero de debò, espero de debò que, sabent la fórmula, que la fórmula va ser el Primer d'Octubre i la fórmula era: institucions, eren entitats i ciutadania, tots junts, tots plegats, una altra vegada, reprenguem aquesta unitat i aquesta vegada, sí, tots junts, amb tota la força, siguem capaços de portar aquest país a la república catalana.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, president. Ara intervindran de nou els grups parlamentaris i el primer de fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Són deu minuts per grup; segons l'article 164 del Reglament, són deu minuts pel grup parlamentari i cinc pels subgrups.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señores diputados, señor Torra. No se preocupe, no creo que agote los diez minutos de la réplica, porque verdaderamente usted apenas nos ha contestado nada y, por lo tanto, a lo poco que nos ha contestado, le contestaré yo y lo que dure, sin apurar los minutos. Mire, me ha sorprendido decir que usted espera a la justicia en Europa. Nuestro sistema judicial es de los más garantistas. Tuvimos el juicio de los que quisieron aquí en este Parlamento dar un golpe contra nuestra democracia. Fue público. Todo el mundo pudo ver cómo se respetaban absolutamente los derechos, de todos los inculpados, como tuvieron su ocasión a la defensa. Y, por lo tanto, yo particularmente como abogado, como persona dedicada toda mi vida al ejercicio del derecho y a los juicios y a ir por los tribunales, no me cabe la menor duda de la independencia de los jueces.

Sí que es verdad que nuestros órganos de gobierno de la judicatura precisan de reformas para desvincularlos lo más posible del poder político y así estamos esforzándonos nosotros, desde siempre, por intentar el cambio de selección de los miembros del Consejo General del Poder Judicial. Pero el poder judicial es independiente. Y cuando ustedes señalan a los jueces –como me he referido esta mañana por par-

te del vicepresidente de este Parlamento—, con tuits señalándolos por su nombre y apellidos y diciendo que son ellos los que les van a juzgar a usted, en esos mismos términos que consiguieron que fueran a hostigar al juez Llarena mientras hacía la instrucción, pues yo creo que quien pervierte, quien atenta contra la democracia, es el líder de un gobierno, de un poder ejecutivo, que atenta de esta forma, extorsionando, señalando, acusando de prevaricación a los dignos miembros de la judicatura, que conozco cómo funciona la judicatura, puesto que, como le digo, he sido abogado más de veinticinco años en los tribunales.

Por lo tanto, la justicia se obtiene en España y, con nuestro sistema judicial, efectivamente, existen instancias europeas que también se pueden utilizar, y la justicia dirá. Nosotros, como siempre, señor Torra, como siempre, respetamos el contenido de las resoluciones judiciales. Nunca criticamos ni a favor ni en contra. Ustedes se distinguen precisamente por criticar siempre las resoluciones judiciales que no son de su gusto, y por jalearse en cambio aquellas que sí que les dan la razón.

Por lo tanto, mi concepto de la justicia española es bueno, y mi concepto de los jueces españoles es bueno, y mi concepto de los operadores jurídicos en la justicia española es bueno. Y, por lo tanto, todo mi apoyo a estos jueces que son hostigados.

Yo le digo también: yo me he referido a algo muy grave, que era la presión a los funcionarios, la presión que usted ejerció contra un funcionario de esta cámara, también, para que fuera cesado porque no hizo aquello que a usted le gustaba. Estamos en el Parlamento. Tenía la oportunidad de contestar esto. No lo ha contestado. Insisto: el jefe del poder ejecutivo en Cataluña debe ser escrupuloso en el respeto a los funcionarios públicos. Es intolerable lo que usted hizo. Yo se lo he reprochado, y creo que no he sido el único que se lo ha reprochado. Causó conmoción, esto, yo creo, incluso entre los servidores públicos, que el jefe de la Administración en Cataluña fuera capaz de pedir el cese de un funcionario que ha cumplido la ley, y usted tampoco ha aludido a eso.

Y ha despachado, también le digo, las amenazas de muerte por parte de un señor, bueno..., prefiero calificarlas de amenazas, simplemente, de un mal difuso, pero de un mal de un señor fundador de Terra Lliure. Usted las ha comparado al hooliganismo en las redes que, desde luego, siempre que entrañan amenaza de muerte son condenables. Yo condeno todas las amenazas de muerte de las que sea objeto usted, sea por redes o sea personalmente; condeno cualquier forma de violencia, condeno la presión violenta y la coacción contra cualquiera por motivaciones políticas. Usted, señor Torra, no ha sido capaz de hacerlo.

Y usted, para acabar con este tema, señor Torra, me ha dicho que los constitucionalistas no sufren represión judicial, no tienen que ir a los juzgados. Sí, sí, señor Torra, los constitucionalistas también sufren el tener que ir a los juzgados a declarar y son condenados. ¿Sabe cuándo? Cuando cometen un delito. (*Alguns aplaudiments.*) Como ustedes, ustedes, sean separatistas o sean constitucionalistas, si cometen un delito pueden ser juzgados y condenados. Si la señora Laura Borràs le da contratos públicos a su amiguete, puede ser condenada, señor Torra, y si fuese miembro de un gobierno constitucionalista, esa señora que pervierte las normas de contratación pública, también sería juzgada y también sería condenada. ¿O no han condenado a gente del PP en España, señor Torra? ¿O no han condenado a gente del Partido Socialista en España, señor Torra?

Pues, entonces, por favor, sea un poco más..., menos..., sea usted un poco más veraz en sus manifestaciones, acérquese un poco más a la realidad, porque muchos catalanes estamos hartos ya de oír mentiras por parte de nuestros dirigentes. A nosotros nos gustaría que ustedes dijese la verdad, cuando hablan; a nosotros nos gustaría que ustedes se responsabilizasen de su labor de gobierno y no echasen, de todo, la culpa a Madrid, al agujero negro de Madrid. Usted hoy ha tenido aquí exactamente el mismo discurso que tienen la Liga Norte en Italia. (*Alguns aplaudiments.*) Ustedes... Su discurso, señor Torra, solo tiene en Europa el apoyo —usted que

aludía a Europa— de la extrema derecha flamenca, y de algunos grupúsculos de la ultraderecha europea. Sí, señor Torra, usted tiene aquí el apoyo y usted sí, señor Batet, lo saben, tienen el apoyo de a lo mejor 2 millones de personas en Cataluña, pero tienen, desgraciadamente, a la inmensa mayoría de catalanes preocupados porque ustedes, desde esa mayoría artificial que obtienen con una ley electoral que prima el voto en las zonas nacionalistas de Cataluña, que no son todas —que no son todas—, pues, desgraciadamente, ustedes se aprovechan de esta circunstancia y ustedes por eso llegan a creerse sus propias mentiras.

Creo que, señor Torra, en este debate de política general, en este año, que ya es el último suyo, no tenemos muchas cosas más que decirnos; solamente reiterar lo que mi partido dijo ayer en rueda de prensa: nosotros no queremos ser el juguete, las marionetas de sus designios políticos. Nosotros no queremos que las instituciones de Cataluña se paralicen porque usted decida que el independentismo no tiene que nombrar a un presidente de la Generalitat. Nosotros nos vamos a concertar con las fuerzas parlamentarias para que ustedes, con sus treinta y cuatro diputados, no puedan condicionar la vida parlamentaria de esta institución, que es el Parlamento de Cataluña, con 135 diputados, y que ustedes hagan servir la presidencia de la Generalitat como herramienta de bloqueo para conseguir, durante meses y meses, un gobierno en funciones.

Estoy convencido de que la mayor parte de este Parlamento defenderá la dignidad de las instituciones, y estoy convencido de que llegaremos a formas en las que usted no pueda conseguir, usted y el señor Puigdemont, desde su minoría grande, puedan conseguir paralizar las instituciones de Cataluña. En eso nos vamos a aplicar.

El Parlamento tiene que hacer servir los mecanismos legales que la ley prevé para que tengamos un presidente de la Generalitat después de usted. Si las condiciones sanitarias no lo permiten, usted no quiere convocar unas elecciones, que sería el mecanismo normal de sustituirle, existen mecanismos legales para que al final Cataluña tenga un presidente de la Generalitat elegido por los cauces legales, y que ustedes no puedan impedir el nombramiento de un presidente de la Generalitat para el caso, naturalmente, más que probable, desgraciadamente, de que usted sea inhabilitado.

Para acabar, veintitrés segundos. Sí, señor Torra, fuimos nosotros los que hicimos que usted tuviera que elegir entre cumplir la ley o no cumplirla y arrastrar las consecuencias ante los tribunales. Usted, *usted* y no nosotros eligió no cumplir la ley. Por eso ahora se enfrenta a los tribunales, como le pasaría a cualquier hijo de vecino que como usted no está por encima de ningún otro ciudadano y ha de cumplir las leyes también.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Li correspon ara un torn al diputat senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Intentaré dialogar a partir de les coses que ha dit amb referència a la meva intervenció. Una primera que vostè ha dit, però és que vull subratllar: contra la pandèmia, total disposició a col·laborar, a acordar, treballar. Per al pacte de salut, total disposició a establir-lo i inclús acceptant, abans de conèixer-lo, el plantejament que faci el grup d'experts, dilluns.

Vostè començava les crítiques o, en fi, les discrepàncies sobre la meva intervenció dient: «Estem en un moment molt diferent al 29 de gener». Efectivament. Ara, si llavors teníem un Govern dividit, ara tenim un govern molt dividit. I aquesta és la qüestió que estem plantejant; no que no siguem conscients de l'evolució d'una ma-

laltia i dels reptes que això suposa, sinó, precisament, disposar dels millors instruments per fer-hi front. I nosaltres, des de la nostra opinió, considerem que el seu, el Govern que vostè presideix, no és el millor que podríem tenir.

Dos. El tema de la confrontació. Miri, jo..., anava a dir «el repto», però és que no m'agrada perquè a algú li pot semblar que faig una tria d'un llenguatge agressiu. Quins rendiments ha tingut la confrontació? Perquè jo els escolto sempre molt a vostè i amb respecte, i n'he trobat un. Quan diuen: «Som més, cada cop som més.»

Però, guanys tangibles que hagin incidit en la vida dels catalans i de les catalanes, amb les oportunitats del nostre país, cap ni un. I, s'hi posin com s'hi posin, la confrontació i el diàleg són línies molt diferents, i contradictòries. I, des del nostre punt de vista, la menys intel·ligent, per no dir una cosa més gruixuda, és la de la confrontació.

Nosaltres, ara, què necessitem? Més col·laboració, necessitem negociar finançament, necessitem negociar inversions, necessitem atraure projectes finançats amb els fons europeus. Això és el que necessitem. I per a això, què necessitem? Un diàleg productiu entre els dos governs.

Tercer o quart tema que ha tractat, taula pel diàleg. Escolti, cadascú que posi els punts de l'ordre del dia que vulgui. Si –amb perdó de l'expressió– la gràcia de la taula de diàleg és que no hi havia una limitació prèvia de temes. Ara vostè no diu exactament això, vostè diu: «No, i que a més em donin la raó.» No, això ja no és un diàleg. (*Veus de fons.*) Vostè pot parlar... No, però fixi'l de comú acord, posi cadascú les coses que hi vol. Aquí la cosa és: es vol parlar o no? I, president, potser estic equivocant, però ha donat la sensació que qui menys confiança, esperances disposició tenia per fer aquesta reunió era vostè. I em sembla que no m'ho sembla només a mi. Vostè diu: «Alguna cosa ha canviat.» Home, entre altres coses tenir un govern d'Espanya que està disposat a parlar, i de forma bilateral i, a més, oberta.

Doncs, home, si li sembla poc... I jo crec en això, com tothom tirem d'enquestes i a vegades, en fi, les amanim una mica, no? Però vostè avui fa una pregunta de si la gent considera que el Govern del PSOE i d'Unidas Podemos és lo mateix que el Govern del PP, i la gent diu que no. Segur que n'hi ha que diuen que sí, eh? Em refereixo molt majoritàriament.

Vostè diu: «No vaig anar a La Rioja per blanquejar la monarquia.» És a dir, tots els qui hi van anar van anar per blanquejar la monarquia –el president del Govern basc inclòs. A vegades, i ho dic amb respecte, però amb aquest to una mica sorneguer que a vegades gasto, sembla l'acudit aquell de qui es troba tot de cotxes contra direcció i pensa que els equivocats són tots els altres.

Ja sabem que hi ha reunions no prou profitoses, que hi ha reunions que no arriben a concretar tant com voldríem, però la dinàmica de diàleg, d'aproximació de posicions i d'empatia mútua és molt important. No ens la podem saltar. I per això aprofito per dir-l'hi: m'ha agradat molt que vostè avui posés sobre la taula la seva disposició a col·laborar amb totes les comunitats autònomes i, fins i tot, ha dit, per compartir alguna cosa que potser no hem fet bé perquè s'estalviïn l'error. Aquest és l'esperit que nosaltres entenem que seria útil.

Vostè em renyava una mica o bastant quan deia «Oh, això del processisme és mentida». Escolti, qui va dir que era un farol no vaig ser jo. Qui va sortir fa ben poc dient: «No teníem cap esperança de cap mena de reconeixement internacional» no vaig ser jo. Per tant, cito arguments donats per persones que pensen de forma molt diferent, persones que han estat vinculades a aquest procés. Si no hi havia cap esperança... Es va arribar a dir «no teníem res preparat». Responsables del Govern d'aleshores. Home... I, per tant, no ens fem gaires trampes amb això.

Com amb això, l'altra cosa que vostè diu: «Vagi pel carrer, pregunti a la gent. Ja veurà com a la gent l'únic que no li preocupa són les eleccions, li preocupa altres coses.» Sí, però parlem seriosament. A mi també em preocupa la pandèmia, i per això vull un millor govern, per lluitar contra la pandèmia. A mi em preocupa la desinver-

sió, i per això vull un govern millor per atraure inversions i mantenir-les. Una altra cosa és que puguem discutir legítimament que vostè cregui que joestic equivocacat i que el Govern que jo faria seria pitjor. Això és legítim. Ara, no ens diguem «no importa la qualitat dels instruments que fem servir per fer front als problemes als que ens enfrontem». I nosaltres creiem que el marge de millora és molt.

Una altra qüestió sobre la que tampoc ens posarem d'acord. El problema no és eleccions o no eleccions. Jo l'he felicitat, i ho torno a fer, per no haver fet d'aquest debat una espècie d'avantmatx del que pugui passar demà.

I, per tant, tampoc vull especular sobre el que hagi de passar demà. Però sí que li diré –i va ser objecte de la meva pregunta a la darrera sessió de control–: allargar innecessàriament una presidència en funcions em sembla equivocacat. En el cas que es pogués donar, em sembla equivocacat. Precisament, perquè tenim els problemes que tenim, perquè volem un govern que estigui en plenitud i un president que estigui en plenitud, allargar innecessàriament una presidència en funcions no ens sembla adequat. Podem respectar els que opinin d'una altra manera, però creiem que alguns arguments forts hi ha, per a això. És molt diferent dos mesos que quatre, *con la que está cayendo*. Vostè diu: «No, és que vostès són conservadors.» Miri, no ho sé, si vostè ho opina, és la seva opinió i jo, naturalment, la respecto. Ara, respectar la llei, respectar les institucions, respectar els adversaris, fer reformes per millorar a partir d'amplis acords i sense generar falses expectatives, si això és ser conservador, jo en soc.

I després temes concrets que van sortint, perquè vostè ens diu: «Home, hem fet moltes coses». Home, faltaria més. Quan un disposa d'un pressupost de 46.000 milions d'euros i de 250.000 treballadors públics, lògicament es fan coses. Ara, nosaltres li hem de dir, encara no hem tornat a una situació semblant a la del 2010. I deixi'm que li posi algun exemple: a polígons industrials, l'any 2010 s'hi dedicaven 165 milions d'euros, en el pressupost d'enguany 51. A Educació, encara l'any 2010 es dedicaven 3.267 milions d'euros més que avui. A Dependència, doncs estem a la cua, som dels pitjors a tot Espanya amb llistes d'espera. Què vol que li digui? Vostè em dirà, i tindria raó: «Escolti, és que la Llei de la dependència està mal finançada i això s'haurà de repensar.» I té raó. Però jo el que em veig obligat a fer, perquè soc l'oposició, és assenyalar les mancances del seu Govern, perquè els problemes de l'infrafinançament de la dependència o de dificultats de finançament de les comunitats autònomes ho són de totes. És veritat que pot dir «algunes més que altres». Però jo sempre acabo trobant una comparació amb València, amb la que compartim dèficits i problemes, i de vegades fan les coses millor que nosaltres.

Sobre el tema de l'espòli fiscal. Miri, no ens posarem d'acord. Nosaltres creiem que amb els propis números de risc que jo conec de la Generalitat, doncs no és de les dimensions que vostès parlen. Però el que està clar és que vostès, a la millora del finançament, no s'hi han dedicat. No ha estat la seva prioritat. No s'hi han dedicat. Jo el que els dic és que, si jo arribo a ser president de la Generalitat, probablement aquesta, si no és la primera, seria la segona de les meves obsessions.

Dir-li, sobre els temes judicials, perquè vostè deia: «No, és que Lledoners és una realitat, les persones que estan fora d'Espanya són una realitat i, per tant, això és real.» Efectivament. És que aquí tenim una qüestió sobre la qual tampoc ens posarem d'acord, però no per això deixarem de donar els nostres arguments. Nosaltres vam ser segurament dels que més vam advertir contra els riscos de la illegalitat, fos la que fos. És veritat que algunes illegalitats potser s'han traduït amb la convocatòria d'un referèndum, amb la declaració de la independència, i altres, el manteniment d'una pancarta i, per tant, també òbviament les penes seran molt, molt diferents si és que es produeixen o es confirmen. Però hi ha una qüestió, que vostè diu: «L'Estat fa». Miri, l'Estat no és una persona, no és el telèfon que puguem trucar, és un conjunt d'organitzacions i de poders. I vostè ha tingut –no m'agrada parlar..., en fi– la decisió de contravenir decisions d'una junta electoral. Ha estat condemnat pel Tribunal Superior de Catalunya. (*Sona el se-*

nyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) En exercici dels seus drets ha plantejat un recurs davant del Suprem, que demà entén sobre la qüestió.

Per tant, no ens facin als altres responsables de les conseqüències dels seus actes. President, segur que ens seguirem veient, i segur que seguirem tenint un desig de fer un país millor. Però jo li dic, per fer un país millor, l'hem de fer entre tots i hi hem de caber-hi tots.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Bueno, gràcies president i bona tarda a totes i a tots. President, deia aquest matí en la meua intervenció que avui vostè havia fet un discurs doncs sense tant d'excés de simbolisme al qual ens té acostumades, sense massa gesticulació i, fins i tot, amb una confrontació que jo diria que podríem haver vist –ja li dic– moderada en comparació amb les intervencions que fa vostè en altres ocasions. Però també li deia que teníem les nostres sospites, les nostres desconfiances, que una flor no fa estiu, i que podria ser un miratge. I jo crec que amb la rèplica que vostè ha fet aquesta tarda, doncs d'algun manera s'ha confirmat les sospites que teníem, i era que vostè ha arribat a fer el de sempre. I és que jo crec que demostra que se sent més còmode com a cap de l'oposició del Govern central que com a president dels catalans i de les catalanes. Jo crec que està vostè doncs en un paper que no és el que li acaba d'agradar. A vostè li agrada més ser el cap de l'oposició del Govern central, que li he de recordar que ja ho és el Pablo Casado.

Aquest és el tercer debat de política general amb vostè com a president i, després d'escoltar el carrer, d'escoltar-lo a vostè, no només avui, sinó la resta de temps que portem d'aquesta legislatura, dos anys i escaig, després d'haver vist també com han gestionat vostès durant tots aquests anys, doncs no em queda cap dubte que aquest debat de política general no s'hauria d'estar produint, o almenys no s'hauria d'estar produint sense haver convocat abans unes eleccions. Nosaltres considerem que calen unes eleccions després de tantes promeses incomplertes i després de tantes expectatives frustrades, i considerem que la ciutadania té dret a poder decidir en quina clau es fa, no només la lluita contra la pandèmia, sinó la reconstrucció necessària per a Catalunya amb la crisi sense precedents, amb la crisi brutal que tenim damunt. I a vostè sembla que parlar d'eleccions doncs li pareix frívol, considera que ara mateix no toca. Però, clar, és que jo crec que hem de mirar qui demanava eleccions. Demanava eleccions el Partit Popular, Ciutadans, el PSC, En Comú Podem, la CUP, Esquerra. És que li està demanant eleccions tot l'arc parlamentari, president, des del PP fins a la CUP, incloent al seu soci de govern. I, per tant, jo crec que ja no és una qüestió d'En Comú Podem, és una qüestió que jo crec que la ciutadania i tots els grups parlamentaris que no són Junts per Catalunya, doncs, consideren que el que sincerament no toca és amagar-se en el simbolisme per guanyar temps, per poder endreçar el partit, per fer campanya i per posar les lluites dels partits independentistes a les polítiques –o a les no polítiques– del Govern. Perquè mentrestant la ciutadania cada dia té una realitat que és més difícil, i el patiment està creixent exponencialment.

I, a mi, també els he de confessar que el que més em sorprèn és que el seu soci de govern li estiga demanant eleccions, però alhora estiguen dient uns i altres, Junts per Catalunya i Esquerra, Esquerra i Junts per Catalunya, que el que volen fer al dia següent de les eleccions és repetir la mateixa fórmula de coalició de desgovern; volen repetir exactament el mateix que tenim ara. I jo no entenc això a on ens porta, per què volen tornar a repetir aquest fracàs. No podem tornar a ensopegar com a país en la mateixa pedra.

De totes maneres, jo agraeixo la sinceritat, perquè els catalans i les catalanes mereixen saber cap a on ens volen portar, i més en un context de tanta incertesa i de tant de patiment. Vostès diuen que volen repetir aquesta fórmula del desgovern i jo crec que Catalunya necessita i mereix un canvi, un canvi amb un govern que estiga cohesionat, un canvi amb un govern que no insisteixi en models fracassats com és el del Barcelona World, que no vulgui convertir el país en un enorme Airbnb; un govern que tiri endavant un pacte nacional per l'ocupació; un govern que no es limite a dir que vol reduir l'impacte de la fugida de les empreses i de les multinacionals, sinó que relocalitzi indústria i duga a terme la transició ecològica que el país necessita; un govern que cregui en la cooperació, en la taula del diàleg –perquè una vegada més vostè ens demostra que no creu en la taula del diàleg– i que també cregui en la república com a un espai de lluita compartida i no com un espai de divisió.

Ja responent a alguns temes que vostè comentava, sobre la participació de totes les forces polítiques en un gran pacte de salut, nosaltres creiem que la salut és un pilar essencial de qualsevol sistema de benestar, només faltaria, i que s'ha demostrat que les retallades ens havien deixat en una situació absolutament desprotegida; ja en una situació ordinària, encara més en aquesta situació d'excepcionalitat. Però, president, també l'hi dic: si aquest pacte és per mantenir les estructures sanitàries sociovergens, que són les que tenim ara, doncs, ja li dic que nosaltres no hi serem. Si és per seguir contractant Ferrovial per fer el rastreig dels casos Covid, ja li dic que no. I, per tant, si realment el que volem és un pacte nacional per la salut que siga per prestigiar els professionals, que siga per augmentar la inversió i el finançament de la salut al 7 per cent, que siga per tallar les externalitzacions i les privatitzacions, ahí estarem, com estem sempre que es tracta de protegir els serveis públics.

Vostè em parlava també de recursos i d'on trauen els recursos per tirar endavant totes les mesures que el país necessita. Doncs nosaltres sempre som els primers que insistim en reclamar els deutes històrics que Espanya té amb Catalunya –ho diem sense cap problema–, ara, també li diem, president, seguiu a negociar una reforma del sistema de finançament, no deixeu cadires buides –no deixeu les cadires buides.

I també li dic..., vostè ha dit: «Nosaltres no, però és que el Govern central està governant amb els pressupostos de Montoro.» No he acabat jo d'entendre el to en el que ho ha dit; m'ho prendré senzillament com una afirmació. Jo el que considere és que és un drama, és un desastre que en la situació que tenim ara mateix el Govern central continue en uns pressupostos de Montoro. I si els pressupostos no van tirar endavant, si no tenim uns millors pressupostos, que, per exemple, contemplaven, entre altres coses, un augment del 60 per cent dels recursos per a la dependència, va ser perquè partits, perquè espais polítics com el que vostè representa, com el que Esquerra Republicana representa van tombar aquells pressupostos. Així que clar que continuem governant amb els pressupostos de Montoro, però perquè forces com vostès no van tindre la responsabilitat de país que vam tindre nosaltres per deixar tramitar uns pressupostos per a Catalunya. I seguirem insistint i ho direm cent vegades i les que calguin: els pressupostos no poden ser una eina de confrontació ni una eina partidista.

I ja vaig acabant, i torne a dir el que per a mi és el missatge central del dia, que és: mai hauríem d'haver arribat fins aquí. I vostè m'ha preguntat: «Què vol dir que mai hauríem d'haver arribat fins aquí?» Doncs senzillament, president, que s'haurien d'haver convocat eleccions. Això és el que vull dir amb que mai hauríem d'haver arribat fins aquí. Però, de totes maneres, vull insistir-hi, i no llance la tovallola, perquè crec que encara no ho tenim tot perdut, encara tenim temps, encara es poden convocar eleccions abans de que arribi la sentència; encara pot posar vostè la institució per davant de la persona i encara pot posar vostè el país per davant del partit. Així que jo acabe demanant-li que convoque eleccions, perquè el país li ho agrairà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Carles Riera. Endavant.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, president, puntualitzem-ho de manera clara i precisa: nosaltres no li demanem que convoqui les eleccions abans d'una eventual inhabilitació –suposo que això està clar–, sinó que proposem que la data de les futures eleccions sigui acordada per l'independentisme, per la més àmplia majoria possible.

I a banda de la nostra visió sobre la necessitat de celebrar-les, les eleccions, i de fer-ho al més aviat possible, per les raons que ja he explicat abans, perquè considerem que aquest Govern està esgotat, està bloquejat, perquè considerem que és una condició necessària per poder encarar i iniciar un nou cicle independentista, un nou embat amb l'Estat per lluitar pels nostres drets nacionals i socials, per generar el gir de cent vuitanta graus que necessita la política del Govern de la Generalitat per tal de fer front al repte de la Covid i al repte de l'autodeterminació, a banda de la nostra visió sobre aquesta necessitat, el que no volem és que la data de les eleccions vingui marcada pels calendaris que siguin activats pels tribunals; no volem que siguin els tribunals els que activin una vegada més els cicles polítics i electorals en aquest país. I per això els proposem de fer-ho conjuntament.

També li hem proposat un mecanisme de confrontació democràtica i cívica amb l'Estat, com l'alcaldeessa Venturós va fer a Berga desenvolupant totes les funcions presidencials.

Una altra puntualització important: nosaltres mai hem parlat de presidència simbòlica –mai. És una terminologia que algú ens ha atribuït i que mai hem utilitzat. Parlem de totes les funcions presidencials llevat de la signatura. No volem paralitzar el funcionament dels serveis públics del nostre país en aquesta situació de gran emergència que tenim pel davant. Per tant, hem de fer compatibles, per un cantó, la responsabilitat en la gestió dels serveis públics, en la resposta a la crisi econòmica i social, òbviament, des del nostre concepte, que és diferent del del Govern, però, en qualsevol dels casos, cal fer-hi front amb la plena assumpció de responsabilitats per part seva. I tot això acompanyat de la necessària mobilització social i de la unitat independentista en el Parlament per tal de donar suport a aquesta estratègia.

També estem oberts, i obertes, a escoltar altres propostes sobre com respondre i desobeir. De moment, encara no les hem escoltat d'una forma clara i precisa. Esperem propostes de Junts per Catalunya i Esquerra que vagin més enllà de càlculs electorals i partidistes i de cercar el desgast mutu, que ens sembla que avui, malauradament, són motivacions superiors a les que haurien d'empènyer la necessitat de la resposta a la crisi i d'encarar el repte independentista en aquesta nova etapa que ens espera.

I per acabar amb aquest torn de rèplica, aquest país el guanyarem al carrer, lluitant. No és temps de retirades, no és temps de tornar a casa. Venen temps de tornar a mobilitzar-nos, de tornar a enfrontar-nos a l'Estat en els carrers i les places. Tornen temps de rebutjar la por i de disputar-li el territori a l'Estat i al capital, pam a pam i barri a barri. Organització, lluita, unitat popular i desobediència.

Deixem enrere la por, els càlculs porucs i pragmàtics; deixem enrere falsos diàlegs i inexistents taules de negociació, on només hi trobarem vergonya, claudicació i fum; deixem enrere l'autonomisme del peix al cove per gestionar la misèria. Ens volen imposar la misèria amb l'excusa de la pandèmia; ens volen retallar drets amb l'excusa de la crisi, i aquesta crisi només la superarem amb més drets socials, amb més llibertats, amb més drets civils i amb més drets polítics.

Aquesta crisi només la superarem lluitant pels nostres drets nacionals i socials, repartint i dignificant el treball, repartint la riquesa amb solidaritat, amb tones i tones de solidaritat. Deixem d'assumir la brutal repressió que exerceix l'Estat amb

presos polítics, amb exiliats i sobre més..., o gairebé ja tres mil persones del nostre país.

Aquesta crisi només la superarem trencant amb l'Estat espanyol i alliberant-nos de les gàbies, de la seva Constitució i dels jous dels seus estatuts d'autonomia; trencant amb el règim monàrquic i corrupte del 78; trencant amb les seves elits i oligarquies extractives.

Malgrat la incertesa i la por, malgrat la crisi i la fallida de la política i de les institucions, volem fer una crida a l'esperança, a la confiança en la força de la gent, en la capacitat del poble per tornar a autoorganitzar-se i prendre els carrers i les places lluitant per la independència, contra la repressió, contra els desnonaments i els acomiadaments, contra el racisme, la violència masclista i per defensar el territori.

I acabo. Nosaltres ens hi comprometem, a promoure-la i participar-hi, ens comprometem a formar part de la lluita i de l'esperança arreu dels Països Catalans. Que cada dia sigui un nou embat, i fem-nos fortes, unides i organitzades, pel nou embat per guanyar la nostra independència.

Gràcies. Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Quan vulgui, senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Bé, senyor Torra, diu vostè que ha sigut incapaç de respondre cap element de la meua intervenció. De fet, no és novetat. En els més de dos anys que portem de singladura, de legislatura, no ha sigut mai capaç de respondre amb una intervenció. I miri que sempre he procurat –i crec que en aquest tema ho he aconseguit– ser respectuós amb tot allò que és personal, intentar fer anàlisi política, que es pot compartir o no, però que veig que, per alguna raó que no acabo d'entendre, per a vostè és absolutament incomprendible, i la mateixa intervenció que acaba de fer l'ha fet reiteradament al llarg, hi insisteixo, d'aquests dos anys.

De fet, és vostè el primer president de la Generalitat de la història que és incapaç de respondre a un portaveu de l'oposició. Teníem el José Montilla, que li costava, a l'home, però que començo a pensar que era Demòstenes, al seu costat, perquè sempre va respondre amb educació a tots els portaveus de l'oposició en els termes que fos necessari. Veig que vostè no té aquesta capacitat. Jo no tinc la culpa que no tingui els recursos dialèctics per fer front a la reflexió d'una formació política que, efectivament, va tenir..., perquè sempre insisteix en el mateix –faré un esment final a aquesta qüestió–, a que ara mateix tenim quatre diputats –els mateixos que la CUP–, però es veu que les 185.000 persones que van votar el Partit Popular a les darreres eleccions autonòmiques no es mereixen respecte. Que, per cert, van ser 286.000 a les darreres eleccions, que ja són unes quantes més –són unes quantes més–, i suposo que també es mereixen respecte.

Jo, en canvi, sí que em veig amb cor –i amb tot el respecte– de respondre a qualsevol de les seves afirmacions, ho he fet sempre. De fet, avui em quedaré amb una, per sorprenent, fregant a còmica. Diu textualment vostè: «Els unionistes no aconseguiran mai que Esquerra i Junts per Cat ens enfrontem.» Encara sort, s'arriben a enfrontar i els hem de separar, que si no es maten, és a dir que, en fi, celebro que tingui vostè aquesta visió tan optimista de la seva situació política.

I finalment, una reflexió final. Perquè sí, perquè finalment és veritat –ho ha dit el senyor Iceta, i..., que som persones humanes i aquí, doncs, es fan relacions que van més enllà de la política. Sincerament, el tracte que vostè ha dispensat al Partit Popular de Catalunya, només pel fet de tenir quatre diputats –els mateixos que la CUP–, crec que ha sigut profundament injust i que dona a entendre la imatge que té vostè de Catalunya i la idea que té del projecte que ha de regir Catalunya de cara al futur.

Ho dic perquè moltes vegades, malgrat que, en fi, en la retòrica política es facin els milhomes, després, a l'hora de la veritat, amb els aparells de l'Estat acostumen a comportar-se d'una manera covarda i, en canvi, ho fan de manera especialment cruel amb una part substancial de la societat catalana, aquells que consideren vostès que no estan a la seva alçada, bé perquè tinguin un mal resultat electoral o perquè consideren que ideològicament estan al marge d'allò que consideren vostès el *mainstream* polític a Catalunya.

Jo li diré que no ens infravalorin –no ens infravalorin–, perquè la vida dona moltes voltes. I jo sempre és un exercici que he fet amb qualsevol persona, independentment de la seva ideologia; és un exercici molt reconfortant, perquè quan passen els anys la gent va canviant de posició, i si et dediques a menystenir la gent i a menysprear constantment, això sempre, al cap i a la fi, doncs, t'acaba perjudicant. I ser capaços de respectar-nos entre nosaltres, de no ser displicents, que és el que fa vostè durant aquests dos anys amb el Partit Popular, és una actitud que no..., potser aquell dia se sent vostè còmode o se sent, en fi, li riuen les gràcies, i tal, però, escolti'm, jo crec que la vida dona moltes voltes, com li dic, i respectar-nos entre nosaltres crec que és fonamental per construir la Catalunya del futur, que al final haurà de ser la de tots.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té un torn el diputat senyor Sergi Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. President, deixi'm començar ara aquesta rèplica fent un agraïment molt sincer –molt sincer– al Govern de la Generalitat, a tots plegats, per l'esforç en la gestió d'una crisi sanitària, econòmica i social com la que estem vivint; un agraïment que va des del president, que ha estat al capdavant d'aquesta gestió, fins al darrer dels consellers i conselleres, però també a tots els treballadors públics i als alts càrrecs de l'executiu. Moltes, moltes, moltes gràcies.

Un agraïment que també hem de fer extensiu a tot el sector sanitari, a aquells heroïnes i heroïnes que han posat en risc fins i tot la seva seguretat personal per ajudar tanta gent com fos possible davant d'aquest virus inhumà, un virus que està canviant el món tal com el coneixíem.

I no ens podem quedar tampoc amb el personal sanitari, hi hem d'afegir el sociosanitari, l'assistencial, el personal de neteja, el sector primari, les farmàcies, els cossos de seguretat, els escombriaires, els transportistes, els professionals dels supermercats, els petits comerços d'alimentació, i una llista que no acabaríem mai i que segur que ens deixaríem algú, però que ens permet tornar a veure una altra vegada, a casa nostra, el millor de la nostra societat. En un moment de dificultat enorme el país ha fet pinya i el Govern ha treballat per garantir els drets de tothom. Ara cal no aturar-nos i vetllar per garantir tots els nostres drets; tots, els drets a l'educació, a la manifestació, al treball, a la conciliació, el dret de vot, entre tants i tants d'altres.

El Covid ha tingut, com totes les crisis, un altíssim altíssim altíssim component de classe. Ho hem vist a totes les dades. Són aquells barris més precaris els que més han patit. Al final són els mateixos que més van patir el 2008, els que suporten ara amb més força que ningú aquesta crisi del 2020, malgrat que una i l'altra no s'assemblen.

Per això ara és el moment de vetllar per ells, no de vetllar pel deute públic, sinó de vetllar pel deute que tenim amb tota la ciutadania. Governar per transformar, per ser útils a la ciutadania, repensar i reconstruir; repensar-nos per construir una economia del coneixement, innovadora, amb la revolució tecnològica i l'ecològica al centre d'una societat que garanteix la seguretat econòmica, sanitària i vital de tothom. Construir sempre des de l'esquerra: drets socials i fiscalitat justa; un mo-

del productiu equilibrat; més igualtat, més llibertat. Construir republicanismament, amb vocació de servei als ciutadans, amb el compromís de treballar per una Catalunya lliure, justa i neta. En definitiva, doncs, moltes gràcies per estar al capdavant de la gestió en aquest moment tan difícil, i molta molta força per als dies que encara venen.

Uns apunts breus als diferents grups parlamentaris. A Ciutadans, al senyor Carrirosa. Miri, vostè li retreu al president que alimentés les protestes per motius polítics i democràtics. Doncs, potser no ho sap, però el dret a manifestació és un dret fonamental. I vostès, en canvi, escullen alimentar l'extrema dreta. I no tenim ni el més mínim dubte –ni el més mínim dubte– del que preferim; nosaltres ho tenim clar: protestar sempre davant de la injustícia, davant d'una sentència duríssima i injusta que anava contra les urnes i contra la democràcia. A vostès això els esgarrija, però és normal, perquè se senten molt més còmodes blanquejant, amb destresa exquisida, sempre, el feixisme de Vox.

Sobre el coronavirus. No té cap lògica parlar d'uniformitat com a resposta a la pandèmia. No ho és homogeneïtzar aquesta resposta perquè sí, sense cap fonament. No té cap sentit si no som capaços d'escollar aquells que estan més a prop, aquells que gestionen des de la proximitat. Fent els seus monòlegs no serveix, senyor Carrirosa, perquè les problemàtiques amb què ens trobem són diferents a cada territori, i li podem posar exemples: a Alemanya, a Suïssa, on s'ha deixat marge perquè aquells que estan més a prop de la pandèmia la gestionessin, i els ha funcionat. Però això vostè tant li és. Les bones pràctiques els fan urticària, i no perquè no siguin útils, no, sinó perquè no encaixen en el seu discurs de l'Espanya una i centralitzada.

I sobre el clima hostil. Que vostè parli de clima hostil fa vergonya, senyor Carrirosa. Em faria riure si no fos perquè em fa empenyar. Clima hostil? Clima hostil és Lledoners. Clima hostil és Puig de les Basses, Wad-Ras, Waterloo, Brussel·les, Ginebra, el 20 de setembre, el 23 de setembre, l'1 d'octubre, l'Audiència Nacional, el Jutjat d'Instrucció número 13, la Mesa del Parlament, les amenaces a les juntes de tractament. Això és clima hostil. Atreueixi's a entrar a la presó. L'hi acompanyo, en tornem a parlar. Hi anem un dia i mirem els ulls a Junqueras i a Turull, per exemple, i en tornem a parlar.

I el PSC. Ni dialogant, ni d'esquerres, ni republicans, ni partidaris d'acollir. Són monàrquics, continuen sent còmplices de la repressió, triant Ciutadans de socis se'n van cap a la dreta, i sense avançar, malauradament, amb el diàleg. I malgrat això, nosaltres persistim; persistim en la idea de la negociació. No ens aixecarem mai de la taula. Ho he dit a la primera intervenció i ho repeteixo ara. Però tampoc ho podem fer indefinidament. I miri, senyor Iceta, per aclarir conceptes: aquí ningú vol estar per sobre de la llei. Amb el que no estem d'acord és que hi hagi lleis utilitzades per ofegar les persones, els seus drets civils, per ofegar els seus drets polítics i democràtics. I això ho combatrem sempre –sempre–, amb totes les forces, sempre i a tot arreu.

I als comuns. Senyora Albiach, crec que no pot tenir cap dubte sobre que Esquerra pensi que aquesta taula de negociació és molt necessària. Però no estem gaire d'acord en l'ús partidista que n'ha fet avui. No val venir aquí i dir que no ens tirem la mesa pel cap i que qui més ho faci segurament hagi sigut vostè.

Tampoc estem d'acord amb el concepte: o és de negociació, la mesa, o no serà. Nosaltres no volem anar només a dialogar, en aquesta mesa. No abandonarem mai la bandera del diàleg, ho direm tantes vegades com faci falta. Avui ho hem dit moltes vegades. Però no volem només dialogar-hi. I això també ho sap vostè. Volem solucions, volem negociació, volem avançar. Que el PSOE o que el seu partit a Madrid reconguin el conflicte polític és un èxit històric de tots, però no ens quedarem amb la foto. Necessitem solucions en clau de país; solucions nacionals, solucions en clau de drets, de llibertats, de república. No renunciem a res i sabem què hi anem a nego-

ciar: autodeterminació i amnistia; amnistia per desfer aquesta causa general, que no s'atura, contra l'independentisme.

I, senyora Albiach, crec que cada vegada li explico el mateix, però és que els estem esperant. Vostè hauria d'estar fent tot el possible perquè tots els catalans es puguin expressar. Perquè un altre cop sembla que no vagi amb vostès, a Madrid. No s'esborrin. No vingui aquí a fer campanya amb la taula per després no defensar les àmplies majories que hi donen suport a Catalunya. No deixi que els seus s'acompleixin a Madrid cada vegada i que renunciïn al que vostès comparteixen amb un 80 per cent de la societat. La taula és referèndum. I vostès haurien d'estar brandant aquesta bandera i a Madrid no ho fan. I aquí tampoc gaire.

I finalment, i acabo, president, som aquí per guanyar la llibertat del país, per guanyar la llibertat de Catalunya, no per guanyar-nos entre nosaltres. Hem de cooperar per sumar, multiplicar per anar molt més enllà de nosaltres mateixos. Jo li he sentit dir això a vostè mateix mil vegades: fem-ho. Resposta conjunta, unitat estratègica. Nosaltres li recollim el guant, president, tenen la nostra mà estesa. Molt simple: fem-ho.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, membres del Govern, diputats, diputades, bé, unes consideracions, de les intervencions dels grups. En aquest sentit, senyor Carrizosa, li he dir que a Junts per Catalunya el seu discurs cada dia ens sona més vell, més antiquat, més caduc... Això del *chiringuito* ja fa molts anys que ho sentim. I, clar, que vostès parlin de *chiringuitos* no té gaire credibilitat, perquè llavors veiem notícies de governs on governen vostès –perquè a Andalusia governen vostès, no?; estan al Govern d'Andalusia, Ciutadans?–, i surt que hi ha 1 milió d'euros a l'any, del pressupost del Govern d'Andalusia, que es destina a pagar el lloguer dels alts membres del Govern de Ciutadans i del Partit Popular, i del seu Govern que vostès tenen. Què deuen pensar al voltant de les ajudes d'habitatge quan hi ha un govern que destina 1 milió d'euros a pagar el lloguer dels habitatges dels seus membres del Govern? Això no és un *chiringuito*? O és que tenim doble vara de mesurar, en funció de si vostès estan al Govern o estan a l'oposició?

És més, fins i tot vostè ve aquí i parla, no?, de la gran justícia espanyola, de l'exemplaritat de la justícia espanyola... Clar, escolta'm, l'article 6 del Conveni dels drets humans diu que hi ha dret a un procés equitatiu. Sap quantes condemnes per no garantir un judici just ha tingut en els últims deu anys l'Estat espanyol? (*Veus de fons.*) Eh? Quaranta –quaranta–; fins quaranta condemnes d'Estrasburg que diuen que a l'Estat espanyol –en deu anys– no hi ha hagut un judici just.

I, miri, a nosaltres no ens agrada entrar en retrets, «i tu més», etcètera. Crec que el seu to envers el president no ha sigut l'adequat, però això són opinions personals. I ha entrat amb les majories i tot plegat, no? Escolti'm, vostès van guanyar les últimes eleccions, del 21 de desembre, i són una majoria parlamentària. Mai una majoria parlamentària tan important com la seva havia sigut tan minoritària a l'hora d'arribar i poder fer política aquí al Parlament de Catalunya. Perquè s'han instal·lat en la crítica i en la brega i en el menysteniment cap a les institucions i el president de la Generalitat de Catalunya. Això no és respondre a la confiança atorgada pels ciutadans i per les ciutadanes. Els ciutadans ens voten perquè fem política, perquè gestionem, perquè tinguem responsabilitat, perquè siguem coherents.

Deu ser la nova política, com serà. Vostè li deia «adiós, *señor Torra*». Home, l'*adiós* a la senyora Roldán que li van fer al mig del mes d'agost, d'amagatotis, perquè no se sabés que canviaven de candidat a les eleccions a la presidència de la Ge-

neralitat, déu-n'hi-do la nova política que deu ser i les noves formes de fer política de Ciutadans en aquest sentit. És a dir, si s'apliquen un «adiós, señor Torra», que encara no està sentenciat, perquè encara no ha anat a judici, encara, i no hi ha separació de poders, i hem de veure que succeeixi, vostès apliquin-se a casa seva amb l'«adiós, señora Roldán». (Veus de fons.)

Senyor... Sí, sí, no; com a candidata a unes... Sí, sí; ja ho sé que és aquí, ja. Però és que era la candidata en unes eleccions a la presidència votada en primàries, i vostès s'ho van petar per posar el senyor Carrizosa. És a dir, aquest «adiós, señora Roldán» va ser per la porta gran, eh? Déu-n'hi-do!

Senyor Iceta, i del PSC, que vostè deia que estava molt preocupat –que estava molt preocupat– perquè deixarem el Govern en funcions i això, si hi ha una inhabilitació, es pot deixar un govern en funcions, i això és molt greu perquè no podem...; el PSC, ha dit, no estarà mai d'acord en allargar una presidència en funcions que no sembla adequada. Clar, sap qui té el rècord de tindre una presidència en funcions a l'Estat espanyol? Sap quants mesos de presidència i dies va estar el senyor Pedro Sánchez en funcions, des del març del 2019 al gener del 2020? Més de vuit mesos, 254 dies?

Clar, vostès apliquen a Catalunya una política que quan s'apliquen a casa seva..., no se l'apliquen. «No, és que el Govern en funcions és molt greu.» Ah, i escolti'm, i el senyor Pedro Sánchez va fer unes eleccions que eren totalment innecessàries perquè llavors les primeres no tenia ganes de negociar amb els de Podemos, després va veure que sí que estava obligat a negociar amb els de Podemos, i per això ens va abocar a més mesos d'eleccions. I això no era una irresponsabilitat, senyor Iceta? Això no era totalment utilitzar, per interessos de part, tindre un govern en funcions? O això no serveix?

Sap qui guanya al senyor Pedro Sánchez? –per poc, eh? És el senyor Rajoy –que en això sí que s'assemblen–, que també va estar en dos eleccions consecutives i va estar una mica més de temps en temps d'eleccions. Per tant, apliquin-se, en aquest sentit, la responsabilitat de no fer partidisme i apliquin-se'l també a vostès mateixos.

Els senyors de comuns. Jo entenc, la senyora Albiach, que té un paper difícil, perquè, clar, estan al Govern de Madrid, i aquí estan a l'oposició, i governen Barcelona, i llavors prenen decisions, i llavors aquí demanen comptes de coses del Govern que ells fan als llocs on governen, i això..., jo entenc que això és complicat. Jo, pobra senyora Albiach, a vegades ja la veig aquí fent uns papers que dius..., la reconec que aquí..., amb simpatia, no? Però, clar, diuen: «No, és que aquí, la revolució», no? Clar, la revolució de Podemos és que..., no fer un referèndum per la monarquia, no, que això ja sabem que no passarà, és: «Volem que el CIS preguntí sobre la monarquia, però els nostres socis de govern no ens deixen.» Si ja no els deixen els socialistes i l'Estat a vostès preguntar per la monarquia en una enquesta del CIS, com volen aconseguir un referèndum per la monarquia?

Però, clar, i, a més a més, aquest tipus de revolució que a vegades..., jo entenc que porta a contradiccions, eh?, governar. Que a nosaltres ens va estranyar moltíssim, a *El País*, una notícia: «Espanya evita sumarse al grupo de países que acogen refugiados de Lesbos.» Clar, el Govern del PSOE i de Podemos no se suma a tots els països internacionals que es volen sumar a acollir refugiats de Lesbos quan sí que ho fa el president de la Generalitat de Catalunya i el Govern de la Generalitat, que sí que s'ofereixen.

Aquesta és la revolució del 15-M? Tot allò era per això? Per quan arriba a la poltrona no tindre aquesta sensibilitat social, almenys, com a mínim –com a mínim–, de poder-se sumar als països, com fa el Govern de la Generalitat i com proposa el president Torra, amb la desgràcia que hi ha hagut a Lesbos? Crec que aquesta sensibilitat social, vostès, des del poder que ostenten, que és molt en aquests moments, amb ministeris, amb alcaldies i tot plegat, haurien d'intentar no perdre-la, perquè un vol arribar als llocs de responsabilitat per fer avançar i fer evolucionar les coses.

I el senyor Alejandro té raó, que la vida dona molts tombs. Miri si en dona, de tombs, que vostès estaven al Govern, el senyor Mariano Rajoy va aplicar el 155, i ara el senyor Mariano Rajoy i la senyora Cospedal i em sembla que també el senyor Fernández Díaz, etcètera, surten en unes informacions molt estranyes al voltant d'una cosa que es diu Kitchen, no? Això no li sona? Això li sona o no li sona? La guerra bruta i les clavegueres... El que sí que no canvia, senyor Alejandro Fernández, és la impunitat de l'Estat espanyol en aquesta guerra bruta i en aquestes clavegueres, que es manté, governin vostès o governi el Partit Socialista, i sempre, generalment, contra els independentistes. Potser els hauria de fer reflexionar una miqueta i veure si això canviés, a veure si aquesta impunitat canvia. Ja que vostè diu que tot canvia, a veure si aquesta impunitat cap al senyor Rajoy, la senyora Cospedal, el senyor Fernández Díaz, que han permès que aquest tipus d'operacions siguin possibles...

Finalment, acabo, president, donant-li tot el suport. Demà, vostè, el president de la Generalitat de Catalunya té un judici al Tribunal Suprem per posar una pancarta de «Llibertat d'expressió», i estic convençut que el conjunt de la ciutadania de Catalunya, com no pot ser d'altra manera, siguem independentistes o no siguem independentistes, votem el que votem, vivim on vivim, parlem el que parlem..., però el poble de Catalunya és un poble d'acollida, és un poble inclusiu i és un poble de suma que sempre ha respectat la llibertat d'expressió. És un dret fonamental. Demà el president de la Generalitat va a judici al Tribunal Suprem per respectar la llibertat d'expressió. Sàpiga, i n'estic convençut, que, president, quan demà vostè vagi a judici, té al seu darrere no només una majoria parlamentària sòlida que li dona recolzament, com així ho podrem manifestar, espero, amb les propostes de resolució, sinó que també té tot un poble al darrere que defensa els drets essencials, com és el de la llibertat d'expressió. Moltes gràcies, president. Té tot el nostre suport. Estem al seu costat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat, i per tal de donar compliment al que disposa el Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà el següent. D'entrada, per presentar les propostes de resolució, tenen de termini fins avui a les sis de la tarda, eh? I els comunico també que, després d'aquesta presentació de les propostes de resolució, se celebrarà una mesa, una hora i quart després de les sis de la tarda, per admetre-les a tràmit.

Igualment, els faig avinent també que el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a les cinc de la tarda, i aquest és un termini improrrogable.

També els comunico que demà a dos quarts de sis es trametrà als grups parlamentaris les propostes transaccionals admeses, i que, finalment, el debat i votació d'aquestes propostes de resolució serà divendres a partir de les deu del matí.

Suspenem la sessió, doncs, per tant, fins divendres a les deu del matí.
Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i vuit minuts.